

Foster Alan Dean

NASLOV IZVORNIKA
ALIEN

TUĐINAC

Za Jima McQuadea
dobrog prijatelja i suistraživača iznimnih mogućnosti

Jedan

Sedam sanjara.

Morate razumjeti da oni nisu profesionalni sanjari. Profesionalni sanjari su dobro plaćeni, poštovani i vrlo traženi talenti. Kao i većina nas, ovih sedam sanja bez napora ili discipline. Profesionalno sanjati, tako da se snovi snime i reproduciraju za zabavu drugih ljudi, predstavlja mnogo zahtjevniji pothvat. To zahtijeva sposobnost upravljanja polusvjesnim kreativnim impulsima i uslojavanje mašte, što čini kombinaciju koju je vrlo teško ostvariti. Profesionalni sanjar je istodobno i najorganiziraniji i najspontaniji od svih umjetnika. Profinjeni tkalac misli, a ne jednostavan i nespretan poput mene ili vas. Ili ovih sedam sanjara.

Od svih njih, Riplev je bila najbliža posjedovanju tog posebnog potencijala. Imala je urođeni mali sanjarski talent i veću fleksibilnost mašte nego njezini suputnici. Ali manjkala joj je stvarna inspiracija i velika zrelost misli karakteristična za profi sanjare.

Bila je vrlo dobra kod organiziranja zaliha i tereta, kod svrstavanja kutije A u skladišni prostor B ili svrstavanja i deklariranja robe. Bilo je to u dubini njezinog uma kada joj je sustav za registriranje krenuo naopako. Nade i strahovi, razmišljanja i polukreacije nasumce su šmugnule od odjeljka do odjeljka. Opskrbna časnica Riplev trebala je više samokon-trole. Neuvježbani rokoko misli ležao je čekajući da bude otvoren, tik ispod površine spoznaje. Malo više truda, veći intenzitet samospoznaje i Riplev bi bila prilično dobar profi sanjar. Ilije samo tako ponekad misli-la.

Kapetan Dallas je izgledao lijep, dok je u stvari bio najorganiziraniji od svih. Ni mašte mu nije nedostajalo. Njegova brada je bila dokaz toga. Nitko ne nosi bradu u zamrzivač. Nitko osim Dallasa. Bio je to dio njegove osobnosti, objasnio je više nego jednom znatizeljnim suputnicima. Nije ni pomišljao na rastanak sa svojom staromodnom bradom, kao što nije ni pomišljao na rastanak s bilo kojim drugim dijelom svoga tijela. Sve će ostati nedirnuto, kako u snu, tako i kada je budan.

Imao je sposobnost unošenja reda i mrvicu mašte. Ali za profesionalnog sanjara zahtijeva se mnogo više nego mrvicu drugog, a to je nedostatak koji ne može biti nadoknađen neproporcionalnom količinom prvog. Dallas nije bio nimalo bolji materijal za profi sanjara od Riplevjeve.

Kane je imao manju kontrolu misli i djela od Dallasa, a posjedovao je i mnogo manje mašte. Bio je dobar izvršni časnik. Nikada neće postati kapetan. To zahtijeva određenu sklonost ujedinjenu sa sposobnošću zapovijedanja, ali Kane nije posjedovao ništa od navedenoga. Njegovi snovi bili su prozirne, bezlične sjene u usporedbi s Dallasovima, kao što je i Kane bio manji, slabiji eho svoga kapetana. To ga nije činilo manje privlačnim. Ali profi sanjanje zahtijeva određeni višak energije, a Kane je jedva imao dovoljno energije za svakodnevni život.

Parkerovi snovi nisu bili neugodni, ali su bili manje idilični nego Kaneovi. U njima je bilo vrlo malo mašte. Bili su suviše specijalizirani, a rijetko su se bavili ljudskim problemima. Nitko ne može više ni očekivati od brodske inženjera.

Bili su direktni i ponekad ružni. Dok je bio budan, ovaj se duboko zakopani otpad rijetko pokazivao. To se događalo onda kada je inženjer bio iritiran ili bijesan. Većina nemira i neuvažavanja koja je ključala na dnu cisterne njegove duše bila je dobro skrivena. Njegove kolege

na brodu nisu mogle vidjeti ispod dotjeranog Parkera koji je lebdio na vrhu, nemajući nikakvu mogućnost čak ni letimičnog uvida u ono što kuha i ključa duboko u unutrašnjosti.

Lambertova je više bila inspiracija za sanjare nego sanjar. U hiper-snu su njezina nemirna razmišljanja bila ispunjena unutarnje-sustavnim planiranjima i utovar-nim faktorima koji su bili brisani razmatranjima o gorivu. Ponekad je mašta uplivala u takve strukture snova, ali nikada na način dostatan da uskomeša krv ostalih.

Parker i Brett često su zamišljali kako se njihovi sustavi isprepliću s njezinima. Razmišljali su o pitanju utovarnih faktora i prostornog nizanja na način koji bi razbjesnio Lambertovu daje znala. Ne biju bilo korisno uzrujati. Kao NOSTROMOVA navigatorica ona je bila prvenstveno odgovorna da ih sigurno dopremi kući, a to je bilo najuzbudljivije i najpoželjnije supovezivanje koje je bilo koji čovjek mogao zamisliti.

Brett je bio unovačen samo kao strojarski tehničar. To je bio lijep način da se kaže daje bio jednako pametan i obrazovan kao i Parker, ali da mu manjka staža. Njih dvojica činili su neobičan par, neskladan i potpuno različit za osobe sa strane. Ali oni su zajedno glatkokoegzistirali i funkcionirali. U velikome dijelu u njihovom je uspjehu i kao prijatelja i kao suradnika imala udjela činjenica da se Brett nikada nije miješao u Parkerovo misaono područje. Tehničar je bio ozbiljan i ravnodušan i u izgledu i u govoru, kao stoje Parker bio razgovorljiv i živahan. Parker je satima mogao brbljati o kvaru mikročipova, proklinjući njihove pretke unatrag do tla iz kojeg su njihovi rijetki zemaljski sastojci bili izvađeni. Brett bi strpljivo prokomentirao: "Tako je."

Za Bretta te dvije riječi bile su mnogo više od pukog iskaza mišljenja. Bila je to potvrda samoga sebe. Za njega, tišina je bila najčišći oblik komunikacije. U rječitosti leži ludilo. I onda, tamo je bio Ash. Ash je bio znanstveni časnik, ali to nije bilo ono što je njegove snove činilo tako smiješnima. Čudno smiješnima, a ne smiješnima u šaljivome smislu. Njegovi snovi bili su najprofesionalnije organizirani u cjelokupnoj posadi. Od svih njih došao je najbliže izjednačavanju svog budnog 'ja'. Ashevi snovi uopće nisu sadržavali maštanja.

To uopće nije bilo iznenađujuće ukoliko ste stvarno poznavali Asha. Nitko ga od njegovih šest suputnika nije poznavao. Ash je sebe znao dobro. Ako ga upitate rekao bi vam zbog čega nikada ne bi mogao postati profi sanjar. Nitko ga nikada nije namjeravao pitati, unatoč činjenici da se znanstvenom časniku profi sanjanje činilo fascinantnije nego ostalima.

Ah, tamo je bio i mačak po imenu Jones. Vrlo običan kućni mačak, ili u ovom slučaju brodski mačak. Jones je bio veliki žuti mačak nepoznatog podrijetla i nezainteresiranoga izraza njuške, već odavno naviknut na hirove putovanja kroz svemir i na načine ponašanja ljudi koji putuju kroz svemir. On je također spavao u hladnom snu i sanjao jednostavne snove o toplim, mračnim mjestima i lijepim, debelim miševima.

Od svih sanjara na brodu on je jedini bio zadovoljan, iako ga nikada ne bi mogli nazvati nevinašcem.

Bila je to sramota što nitko od njih nije bio kvalificiran za profi sanjara, zato što je svatko od njih imao mnogo više vremena za spavanje tijekom njihovog posla nego bilo koja skupina profesionalaca, unatoč usporavanju tempa snova u hladnome snu. Nužnost je učinila snove njihovom glavnom razbibrigom. Posada u dubokom svemiru ne može u zamrzivaču raditi ništa drugo osim spavati i sanjati. Oni mogu zauvijek ostate amateri, ali prije mnogo vremena postali su vrlo sposobni amateri.

Sedam ih je bilo tamo. Sedam tihih sanjara u potrazi za noćnom morom.

Iako je posjedovao neku vrstu svijesti NOSTROMO nije sanjao. Nije trebao, ništa više nego što bi trebao zaštitne učinke zamrzivača. Ako je sanjao, njegovi snovi morali su biti kratki i prolazni, pošto nikada nije spavao. Radio je, održavao i osiguravao da njegov ljudski dodatak uvijek ostane korak ispred smrti koja je pratila hladni san poput velikog sivog morskog psa što prati brod na pučini.

Dokazi NOSTROMOVE neprekidne mehaničke budnosti bili su vidljivi posvuda po tihome brodu u nježnim šumovima i svjetlima, što su oblikovali dah koji služi kao sredstvo osjetljivosti. Prodirao je kroz samu gradu letjelice, produžujući senzore da provjere svaki krug i potporanj. Imao je senzore i izvana koji su očitavali puls kozmosa. Ovi senzori su utvrđivali elektromagnetske nepravilnosti.

Jedan dio NOSTROMOVOG mozga bio je posebno upućen u izdvajanje smisla iz tih anomalija. Temeljito je prožvakao ovu, pronašao okus čudnim, proučio rezultate analize i donio odluku. Uspavani instrumenti su aktivirani, neaktivni krugovi ponovno su regulirali tijek elektrona. U proslavu ove odluke, nagomilana svjetla su bljesnula, znakovi života uskomešanoga mehaničkoga daha.

Začulo se osobito zujanje, iako su ga za sada mogle čuti i potvrditi samo umjetne membrane. Bio je to zvuk koji se na NOSTROMU nije već dugo vremena pojavio i obilježavao je nesvakidašnji događaj.

Unutar ove razbuđene staklenke zvukova i bljeskova, uređaja koji međusobno komuniciraju, ležala je posebna soba. Unutar ove sobe od bijelog metala nalazilo se sedam čahura od snježnobijelog metala i plastike.

Novi zvuk-ispunio je ovu prostoriju, eksplozivno izdisanje koje ju je ispunilo svježe očišćenom atmosferom koja se može udisati. Čovječanstvo se dobrovoljno stavilo u ovu poziciju vjerujući u male limene bogove poput NOSTROMA, da će ga opskrbiti dahom života kada to samo neće moći učiniti.

Produžeci tog polu-osjetnog elektroničkog bića sada su testirali novi izlučeni zrak i proglasili ga zadovoljavajućim za održavanje života jasnih organskih tvorevina poput ljudi. Bez fanfara, poklopci na sedam kukuljica su se otvorili, i gusjeničasti oblici u unutrašnjosti ponovno su počeli *izlaziti* na svjetlost.

Uskraćeni svojih snova, sedam članova NOS-TROMOVE posade bilo je čak manje impresivno nego što su bili u hiper-snu. Kao prvo, s njih se cijedila zaštitna kriogena tekućina koja je ispunjavala zamrzivače i omatala njihova tijela. Iako zaštitna, sluz bilo koje vrste nije baš dobro izgledala.

Kao drugo, bili su goli, a tekućina je bila slaba zamjena kod prikrivanja nedostataka i oblikovanja izgleda za umjetnu kožu zvanu odjećom.

"Oh, Isuse," promrmlja Lambertova, gadljivo brišući tekućinu s ramena i slabina, "kako mi je hladno!" Iskoračila je iz kovčega koji je čuvao život umjesto smrti i počela tumarati po obližnjem odjeljku. S ručnikom koji je tamo pronašla započela je brisati sluz s nogu.

"*Zašto*, do vraga, Majka ne može ugrijati brod prije nego što nas izvadi iz spremišta?" Sada je brisala stopala, pokušavajući se prisjetiti gdje je odbacila svoju odjeću.

"Dobro znaš zašto", Parker je bio prezaposlen sa svojim ljepljivim i umornim tijelom da bi se potrudio pogledati golu navigatoricu. "Politika Kompanije. Očuvanje energije, koje se prevodi kao 'jeftinije Kompaniji'. Zašto trošiti višak energije zagrijavajući odjeljak sa zamrzivačima prije posljednje moguće sekunde? Uostalom, uvijek je hladno pri izlasku iz hipersna. I sama znaš do kojeg stupnja zamrzivač spušta tvoju tjelesnu temperaturu."

"Da, znam. Ali još uvijek je hladno." Promrmljala je znajući daje Parker u potpunosti u pravu, ali odbijajući to prihvatiti. Nikada nije mnogo marila za inženjera.

Do vraga, Majko, pomislila je naježivši se od hladnoće, daj nam malo topline.

Dallas se brisao ručnikom upijajući posljednje ostatke kriogene tekućine, pokušavajući ne gledati u nešto što ostali nisu vidjeli. Uočio je to čak i prije nego što je ustao iz svog zamrzivača. Brod se pobrinuo da bude tako.

"Rad će nas sve dovoljno brzo ugrijati." Lamberto-va je promrmljala nešto nejasno. "Svi na svoja mjesta. Pretpostavljam da se svi sjećate zašto ste plaćeni. Pored prospavljivanja vaših problema." Nitko se nije nasmijao ili potrudio prokomentirati. Parker je pogledao preko puta gdje je njegov partner uspravno sjedio u svom zamrzivaču. "Dobro jutro. Još uvijek si s nama, Brett?"

"Aha."

"Sreća naša." To je stiglo od Ripley. Rastegnula se, praveći od toga mnogo profinjeniji pokret nego ostali. "Dobro je znati da je naš glavni govornik razgovorljiv kao i uvijek."

Brett se samo nasmiješio, ne govoreći ništa. Bio je razgovorljiv poput strojeva koje je servisirao, što bi značilo nimalo, i to je bila stalna šala unutar sedmero-člane posade-obitelji. Oni su se u ovakvim slučajevima smijali s njim, a ne njemu.

Dallas je radio okrete u stranu, laktova usporednih s podom, ruku skupljenih ispred prsnog koša. Zamišljao je da može čuti svoje dugo neupotrebljavane mišiće kako škripe. Blještavo žuto svjetlo, uvjerljivo poput bilo kojeg glasa, u potpunosti je obuzimalo njegove misli. Te vražje male oči

nijanše sunca bile su način da brod kaže da su bili probuđeni iz nekog drugog *razloga*, a ne zbog svršetka putovanja. Već se sada pitao zašto.

Ash je sjeo i bezizražajno pogledao uokolo. Po količini svježine na njegovom licu mogao je još uvijek biti u hiper-snu. "Osjećam se mrtvim." Gledao je Kanea. Izvršni časnik je zijevao, još uvijek nerazbuđen. Ashevo profesionalno mišljenje bilo je da izvršni zapravo uživa u hiper-snu i da bi proveo svoj cijeli život pod narkozom, samo da je to dopušteno.

Nesvjestan mišljenja znanstvenog časnika, Parker je pogledao Kanea i veselo progovorio. "Ti izgledaš mrtav." Bio je svjestan da ni njegova pojava najvjerojatnije ne djeluje ništa bolje. Hiper-san je umarao kožu, kao i mišiće. Njegova pozornost vratila se Kaneovom kovčegu. Izvršni je napokon sjeo.

"Lijepo je vratiti se", trepnuo je.

"Ne možeš u to uvjeriti nikoga od nas, barem ne po vremenu koje ti je potrebno da bi ustao."

Kane je izgledao povrijeđeno. "To je prokleta kleveta, Parker. Ja sam samo malo sporiji od vas, to je sve."

"Da." Inženjer nije više inzistirao, okrenuo se prema kapetanu, koji je bio zadubljen u proučavanje nečega izvan inženjerovog vidokruga. "Prije nego što pristanemo, možda bi bilo dobro da još jednom prođemo kroz stanje s bonusima."

Brett je pokazao male znakove entuzijazma, prve nakon buđenja. "Aha."

Parker je nastavio, navlačeći čizme. "Brett i ja mislimo da zaslužujemo sve. Potpun bonus za uspješno izvođenje radova, plus plaća i kamate."

U najmanju ruku, duboki san nije oštetio inženjersko osoblje, umorno je razmišljao Dallas. Jedva nekoliko minuta svjesni, a već su se žalili.

"Vas dvojica dobit ćete što vas slijedi po ugovoru. Ni više, ni manje. Poput svih ostalih."

"Svi dobivaju više od nas", rekao je Brett potišno. Za njega, to je predstavljalo značajniji govor. To ipak nije imalo učinka na kapetana. Dallas sada nije imao vremena za beznačajnosti i poluozbiljne igre riječima.

Ona pulsirajuća svjetlost zahtijevala je njegovu potpunu pozornost i zaokupljala mu misli odbacujući sve ostalo.

"Svi ostali zaslužuju više nego vas dvojica. Žalite se kompanijinom blagajniku ako želite. A sada silazite dolje." ^

"Žalite se Kompaniji", Parker je nezadovoljno mrmljao gledajući kako je Brett u luku iskočio iz svog kovčega i započeo brisati noge. "Mogu se isto tako pokušati žaliti Bogu osobno."

"Ista stvar." Brett je provjeravao slabo pomoćno svjetlo na svom zamrzivaču. Jedva svjestan, gol i mokar od tekućine, već je bio prionuo na posao. Bio je tip čovjeka koji bi danima mogao hodati sa slomljenom nogom, ali nije bio u stanju ignorirati neispravan WC.

Dallas je krenuo u pravcu sobe sa središnjim računalom i dobacio preko ramena: "Neka jedan od vas dvojice šaljivaca uzme mačka."

Ipak, Ripley je bila ta koja je podigla mlitavo žuto tijelo iz jednog od zamrzivača. Imala je povrijeđen izraz lica. "Ne moraš biti tako ravnodušan prema njemu." Nježno je pogladila mokru životinju. "On nije dio opreme. Jones je član ove posade poput svih nas."

"I više od nekih." Dallas je gledao Parkera i Bretta, sada potpuno odjevene, kako iščekavaju u pravcu strojarnice. "On ne ispunjava mojih nekoliko budnih sati na brodu s pritužbama na plaću ili bonuse."

Ripley je otišla s mačkom umotanom u debeli suhi ručnik. Jones je nesigurno preo, ližući se s velikim dostojanstvom. Ovo nije bilo njegovo prvo buđenje iz hiper-sna. Ipak, za sada će moći tolerirati sramotu što ga nose.

Dallas je završio sa sušenjem. Sada je pritisnuo tipku ugrađenu na dno kovčega. Ladica na ležajevima

je tiho kliznula van, gotovo bez trenja. Sadržavala je njegovu odjeću i nekoliko osobnih vrijednosti.

Dok se oblačio, Ash je polagano prišao. Znanstveni časnik je tiho govorio dok je dovršavao kopčanje svoje čiste košulje.

"Majka želi razgovarati s tobom?" Dok je šaptao, kimnuo je u pravcu žute svjetlosti koja je postojano treperila na visećoj konzoli u blizini.

"Odmah sam ju ugledao." Dallas je navukao majicu. "Jarko žuto. Sigurnost jedan, a ne upozorenje. Nemoj reći ostalima. Ako je neki ozbiljan problem, saznat će dovoljno brzo."

Navukao je neizglačanu smeđu jaknu i ostavio ju nezakopčanu.

"Ne može biti tako loše, što god bilo", Ash je zvučao pun nade, pokazujući ponovno na postojano treperenje svjetlosti. "Samo je žuto, a ne crveno."

"Za sada." Dallas nije bio optimist. "Više bi mi se sviđalo probuditi se uz lijepo zeleno, poput šume." Slegnuo je ramenima i pokušao zvučati pun nade poput Asha. "Možda je automatski kuhar u kvaru. To može biti blagoslov, uzevši u obzir ono što on zove hranom."

Pokušao se nasmiješiti, ali bez uspjeha. NOSTRO-MO nije čovjek. Nije zbijao šale sa svojom posadom i ne bi ih probudio iz hiper-sna sa žutim upozoravajućim svjetlom bez nekog ozbiljnijeg razloga. Neispravan auto-kuhar nije u konkurenciji za ozbiljniji razlog.

Ah, dobro. Nakon nekoliko mjeseci bez ikakvoga rada, samo spavanja, nije se imao pravo buniti ako je od njega bilo zatraženo da se u sljedećih nekoliko sati pošteno oznoji...

Prostorija sa središnjim brodskim računalom bila je ponešto različita od ostalih prostorija za obitavanje posade u budnom stanju. Razoružavajući kaleidoskop svjetla i ekrana, čitača i mjernih instrumenata stvarao je dojam razuzdane zabave desetak pijanih božičnih drvaca.

Udobno se smještajući u debelo ispunjeni anatomski naslonjač, Dallas je razmišljao kako nastaviti. Ash je zauzeo mjesto nasuprot banke podataka, upravlja-juću kompjutorom većom brzinom i većom lakoćom nego što bi čovjek koji je upravo izašao iz hiper-sna mogao. Asheve mogućnosti upravljanja strojevima bile su nenadmašne.

Bila je to posebna sposobnost koju je Dallas želio posjedovati. Još uvijek malo grogi od post-efekata hiper-sna, pritisnuo je tipku primarnog zahtjeva. Iskrivljeni oblici su jedan za drugim kružili po ekranu, a zatim se smirili da bi oblikovali prepoznatljive riječi. Dallas je provjerio-formulaciju teksta, zaključujući daje standardna.

POZOR KONTROLNA FUNKCIJA ZA MATRIČ-NO PRIKAZIVANJE I TRAŽENJE

Brod je zaključio istu stvar i Majčin odgovor je bio trenutani. KONTROLNA ADRESA MATRICE. Stupci kategoriziranih informacija poredali su se za provjeru ispod ovog kratkog natpisa.

Dallas je pogledom preletio preko duge liste, pronašao dio koji je tražio i upisao ZAPOVIJED PRIORITETNE UZBUNE

KONTROLNA FUNKCIJA SPREMNA ZA TRAŽENJE, odgovorila je Majka. Umovi kompjutora nisu bili programirani za pretjeranu rječitost. Majka nije bila iznimka od tog pravila. To je bilo dobro što se tiče Dallasa. Nije bio baš raspoložen za priču. Otipkao je: KOJI JE PROBLEM MAJKO? i čekao...

Niste mogli reći da je zapovjedni most NOSTRO-MA bio prostran. Prije se moglo reći da je bio nešto manje klaustrofobičan od ostalih prostorija i soba na brodu, ali to je bilo nezatno. Unutra, pet sjedala čekalo je na svoje vlasnike. Svjetla na mnogobrojnim konzolama strpljivo su se palila i gasila, dok su brojni ekrani raznih oblika i veličina također čekali dolazak ljudi koji su bili spremni da im zapovjede što da prikažu. Veliki most bio bi skupa lakoumnost, pošto je posada većinu putovanja provodila nepomična u zamrzivačima. Bio je dizajniran prvenstveno za rad, a ne za opuštanje i zabavu. Ljudi koji su tu radili znali su to jako dobro, kao i strojevi.

Hermetička vrata tiho su kliznula u stranu. Kane je ušao prvi, a iza njega su ušli Riplev, Lambertova i Ash. Krenuli su prema svojim mjestima, smjestili se iza konzola s lakoćom i prepoznavanjem poput starih prijatelja koji se pozdravljaju pri susretu nakon dugo vremena. Peto sjedalo ostalo je prazno, i ostat će takvo sve do Dallasovog povratka sa sastanka u četiri oka s Majkom, NOSTROMOVOM bankom podataka. Nadimak je bio točan, a ne dan iz šale. Ljudi postaju vrlo ozbiljni kada govore o strojevima koji su odgovorni da ih održavaju u životu. Što se njega ticalo, stroj je prihvatio ime s istom ozbiljnošću, ako već nije s istim emocionalnim prizvukom.

Njihova je odjeća bila poput njihovih tijela - opuštena, uobičajena karikatura odora članova posade. Svaka je odražavala osobnost onoga koji ju nosi. Sve košulje i hlače bile su izgužvane i iznošene nakon godina uporabe, kao i tijela na kojima su bile.

Prvi 'izgovoreni' zvukovi na mostu u mnogo godina dozvali su osjećaje svih nazočnih, iako ih nisu mogli razumjeti. Jones je mijaukao kada ga je Riplev spustila na pod. Zamijenio je to predenjem, čulno klizeći oko njezinih nogu dok se ona udobno smještala u sjedalo s visokim naslonom.

"Uključi nas." Kane je provjeravao svoju konzolu milujući pogledom uređaje, tražeći suprotnosti i nepouzdanosti, dok su Riplevjeva i Lambertova započele aktiviranje potrebnih prekidača i pritiskanje neophodnih kontrola.

Nastala je vizualna pometnja dok su se nove svjetlosti i boje kretale po panelima i ekranima za očitavanje. To je davalo osjećaj da su instrumenti zadovoljni ponovnim pojavljivanjem njihovih organskih nadomjestaka i da su nestrpljivi u želji da što prije pokažu svoje talente. Novi nizovi brojaka i slova pojavili su se na ekranima ispred njega. Kane ih je usporedio s onima dobro upamćenima i utisnutima u njegovoj memoriji. "Za sada sve izgleda dobro. Daj nam nešto u što ćemo gledati."

Lambertićini prsti plesali su *arpeggio** po gustoj gomili poredanih kontrola. Ekрани za promatranje oživjeli su duž čitavoga mosta, mnogi od njih smješteni na stropu radi bolje preglednosti. Navigatorica je provjerila kvadratične oči najbliže njezinom sjedištu i odmah se namrštila. Mnogo toga stoje vidjela bilo je očekivano. No vrlo mnogo bilo je neočekivanoga. Najvažnija stvar, očekivani oblik koji bi trebao dominirati njihovim vidnim poljem je izostao. To je bilo tako važno da je negiralo uobičajenost svega ostalog.

* glazbena oznaka da se tonovi ne izvode istovremeno, nego jedan iza drugoga (nap. prev.)

"Gdje je Zemlja?"

Pregledavajući svoj ekran s velikom pažnjom, Kane nije razabirao ništa više od tame istočkanе zvijezdama. Prihvaćajući mogućnost da su prerano izašli iz hiper-svemira, Sunčev sustav bi ipak trebao biti vidljiv na ekranima. Ali nije bio vidljiv, kao ni očekivana planeta Zemlja.

"Ti si navigator, Lambertova. Ti reci meni."

Tamo se nalazilo sunce smješteno u samo središte mnogobrojnih ekrana. Ali to nije bio Sunčev sustav. Boja nije bila dobra, a kompjutorski izoštrene točkice koje su mu bile u orbiti bile su sve samo ne dobre. Bile su nemoguće, nepravilnog oblika, veličine, broja.

"To nije naš sustav", Ripley je omamljeno ustvrdila, izjavljujući očigledno.

"Možda je problem samo u našoj orijentaciji, a ne u zvijezdama." Kane nije zvučao uvjerljivo čak ni samome sebi. "Brodovi su znali izlaziti iz hiper-svemira okrenuti suprotno od njihovog planiranog odredišta. Ovo može biti Kentaur na najvećem povećanju. Sunčev sustav može biti iza nas. Pregledajmo ekrane prije nego što počnemo s bilo kakvim paničarenjem." Nije dodao da sustav vidljiv na ekranima nalikuje na Kentaur isto toliko koliko i na Sunčev sustav.

Hermetički zatvorene komore na NOSTROMO-VOJ istrošenoj koži počele su se tiho kretati u vakuumu svemira, loveći kroz beskonačnost tragove tople Zemlje. Sekundarne kamere na NOSTROMOVOM teretu, monstruoznom nagomilavanju ogromnih redova metalnih oblika, dale su doprinos svojim vidnim poljem. Stanovnici u prijašnjim vremenima bili bi zapanjeni saznanjem da NOSTROMO nosi znatnu količinu neprerađenog ulja kroz praznine između zvijezda, smještenog u svoje automatske rafinerije koje neumorno rade.

To ulje će biti prerađeno u petro-kemikalije do vremena kada NOSTROMO stigne u Zemljinu orbitu. Ove metode bile su neophodne. Iako je čovječanstvo davno razvilo čudesne, učinkovite zamjene za energiju u svojoj civilizaciji, to je učinilo tek nakon što su pohlepni individualci iscijedili posljednju kap nafte iz isušene Zemlje.

Fuzija i sunčeva energija bile su pogon svih čovjekovih strojeva. Ali nisu mogle biti zamjena za petro--kemikalije. Npr. fuzijski motor ne može proizvoditi plastiku. Moderni svjetovi bi prije mogli opstati bez energije nego bez plastike. Sadašnjost NOSTRO-MOVE komercijalne isplativosti, iako povijesno neskladne, proizlazila je iz tereta strojeva i smrdljive crne tekućine koju su ti strojevi strpljivo prerađivali.

Jedini sustav koji su kamere otkrile bio je onaj smješten točno u središtu različitih ekrana, onaj s nepravilnom ogrlicom planeta koje kruže oko bezbojne zvijezde. Nije više bilo sumnje u Kaneovoj glavi kao i kod Lambertove da je NOSTROMO odredio taj sustav za njihovo sljedeće odredište.

Ipak, to još uvijek može biti pogreška u vremenu, a ne u prostoru. Sunčev sustav može biti sustav lociran u daljini samo pomaknut na lijevu ili desnu stranu oko zvijezde. Postoji siguran način da se to utvrdi.

"Kontaktiraj prometnu kontrolu." Kane je grizao donju usnu. "Ako možemo išta pokupiti s njihovih veza, znat ćemo da smo u pravom kvadrantu. Ako je Sunčev sustav igdje u blizini dobit ćemo odgovor s neke izvan-sustavne relejne stanice."

Lambertićini prsti pritisnuli su niz komandi. "Ovdje međuzvjezdani trgovački tegljač NOSTROMO, regis-tracijski broj 180, 246, na putu prema Zemlji s velikim teretom neprerađene nafte i odgovarajućom rafinerijom. Zovemo Antarktičku prometnu kontrolu. Da li me čujete? Prijem."

Samo je slab, neprekidan šum udaljenih sunaca odgovorio preko zvučnika. Pored nogu Ripleyjeve Jo-nes je preo u harmoniji sa zvijezdama.

Lambertova je ponovno pokušala. "Međuzvjezdani trgovački tegljač NOSTROMO zove Sol/Antarktičku prometnu kontrolu. Imamo problema s navigacijom. Ovo je prioritetan poziv, molim odgovorite." Još uvijek samo nervozni zvjezdani pištavi pop. "*Mayday, mayday** Tegljač NOSTROMO zove Prometnu kontrolu Sunčevog sustava ili bilo koju letjelicu u dometu ovog signala. *Mayday*. Odgovorite."

Neopravdani poziv u pomoć (Lambertova je znala da nisu ni u kakvoj neposrednoj opasnosti) prošao je bez odgovora i neosporavan. Obeshrabrena, isključila je predajnik, ali je prijemnik ostavila uključenim i sve frekvencije otvorenima u slučaju da u blizini prođe neki brod koji odašilje signal.

"Znala sam da ne možemo biti u blizini našega sustava," Riplev je mrmljala, "poznajem područje." Kim-nula je prema ekranima koji su se nalazili iznad njezine glave. "To nije nigdje u blizini Sunčevog sustava, a nismo ni mi."

"Pokušaj ponovno", zapovjedio je Kane. Okrenuo se prema Lambertovoj. "I onda, gdje smo? Da li imaš očitavanje položaja?"

* međunarodni telekomunikacijski poziv u pomoć (nap. prev.)

"Daj mi malo vremena, hoćeš li? Ovo nije lako. Mi smo skroz vani, u nepoznatome."

"Pokušaj opet."

"Radim na tome."

Nekoliko minuta intenzivne potrage i kompjuetrova suradnja rezultirala je čvrstim smiješkom zadovoljstva na njezinom licu. "Našla sam ga ... i nas. Mi smo u blizini Zete II Reticulija. Još nismo dosegli vanjski naseljeni prsten. Predaleko smo da bi primili signal s navigacijske sonde, a kamoli Prometne kontrole Sunčevog sustava."

"Kojeg vruga onda radimo ovdje?" Kane se glasno upitao. "Ako je s brodom sve u redu, a nismo kod kuće, zašto nas je Majka odmrzla?"

Bila je to samo slučajnost, a ne direktan odgovor na razmišljanja izvršnog, ali sirena za uzbunu započela je svoje glasno i imperativno tuljenje ...

U blizini krme NOSTROMA nalazila se velika prostorija uglavnom ispunjena složenim, snažnim strojevima. Brodsko se srce nalazilo tamo, prostrani pogonski sustav koji je omogućavao letjelicu da iskrivi prostor, zanemari vrijeme i svojim metalnim nosom pokaže u pravcu Einsteina... i samo uzgredno napaja uređaje koji su njezinu krhku posadu održavali na životu.

Na pramčanom dijelu ovog masivnog, šumećeg kompleksa nalazila se staklena kabina, transparentna bubuljica na vrhu hiper-pogonskog ledenog brijega. Unutra, smještena u udobnim sjedalima, odmarala su se dva čovjeka. Oni su bili odgovorni za zdravlje i dobro stanje brodskog pogona, situacija s kojom su obojica bili zadovoljni. Oni su vodili brigu o njemu, a on je vodio brigu o njima.

Većinu vremena pogon se vrlo dobro brinuo sam za sebe, što im je omogućavalo da vrijeme provode u mnogo prosvjećenijim, vrednijim projektima, kao što su ispijanje piva i razmjenjivanje prljavih priča. Sada je bio Parkerov red za priču. Po stoti put je recitirao priču o strojarskom šegrtu i javnoj kući sa sobama s nultom gravitacijom. Bila je to dobra priča, ona koja nikada nije propustila izmamiti poznati hihot ili dva od tihog Brettia i gromoglasan smijeh samog pripovjedača.

"... i tako Madame upada unutra na mene, i zabrinuta i bijesna istodobno," govorio je inženjer, "i inzisti-ra da odemo i spasimo onu jadnu budalu. Mislim da nije imao pojma u što se uvalio." Kao i obično, gromko se nasmijao na igru riječi.

"Ti se sjećaš tog mjesta. Sva četiri zida, pod i strop prekriveni ogledalima, bez kreveta. Samo baršunasta mreža obješena u sredini sobe da ograniči tvoje aktivnosti i da te sačuva od odbijanja po zidovima i nulte gravitacije." Kimnuo je s neodobravajućim sjećanjem.

"To nije mjesto za zabavu amatera, ne gospodine! Mislim da se mladić okušao u tome zbog zbunjenosti ili su ga nagovorili kolege iz posade."

"Iz onoga što mi je umiješana djevojka kasnije rekla dok se sređivala, počeli su dosta dobro. Ali nakon toga su se počeli vrtjeti i on se uspaničio. Nisu mogli zaustaviti svoje padanje. Ona je pokušala, ali potrebno je dvoje da se zaustavi vrtnja u bestežinskom stanju, kao i da se počne. Uz sva ona ogledala što su mu poremetila osjećaj orijentacije i ostalo, plus slobodan pad, nije nikako mogao zaustaviti povraćanje." Parker je otpio novi gutljaj pive. "Nikada u svom životu nisam vidio takav svinjac. Ali još uvijek inzistiraju na onim ogledalima."

"Aha." Brett se s razumijevanjem nasmiješio.

Parker je mirno sjedio dopuštajući da posljednji ostaci sjećanja izbljedu iz njegovih misli. Ostavili su ugodne, pohotne ostatke za sobom. Rastreseno je pokrenuo prekidač iznad svoje konzole. Razveseljava-juća zelena svjetlost se pojavila iznad i nastavila jednolično svijetliti.

"Kakvo je tvoje svjetlo?"

"Zeleno", odgovorio je Brett nakon što je pokrenuo prekidač na svojoj konzoli.

"Moje isto." Parker je proučavao mjehuriće unutar pive. Nekoliko sati izvan hiper-sna i već mu je dosadno. Strojarnica je djelotvorno upravljala sama sobom, ne trošeći vrijeme uzalud. Nije bilo nikoga s kime bi diskutirao, osim Bretta, ali ne možete započeti osvježavajući razgovor s čovjekom koji se izražava jednosložnim riječima i za koga sastavljanje cijele rečenice predstavlja iznimno iskušenje.

"Još uvijek mislim da Dallas namjerno ignorira naše pritužbe", odvažio se reći. "Možda on ne može zapovjediti da dobijemo pune bonuse, ali on je kapetan. Kada bi htio, mogao bi uložiti zahtjev ili najmanje od svega, reći koju dobru riječ za nas. To bi bila velika pomoć." Proučavao je ispis na ekranu. Prikazivao je brojeve koji su prolazili ekranom lijevo i desno, u plus ili minus. Fluorescentna crvena linija koja je prelazila središtem ekrana ležala je točno na nuli, dijeleći željenu indikaciju neutralnosti točno na dva dijela.

Parker bi nastavio svoje trabunjanje, izmjenjujući priče i pritužbe da se iznenada nije oglasio monotoni zvuk sirene iznad njihovih glava.

"Isuse. Što je sada? Ne mogu dopustiti da čovjeku bude ugodno prije nego što netko počne raditi sranja po okolini."

"Da." Brett se nagnuo naprijed da bolje čuje, dok je glas u daljini pročistio grlo.

Bio je to glas Ripleyjeve. "Javite se u blagovaonicu."

"Ne može biti ručak, nije večera", Parker je bio zbunjen. "Ili smo u pripravnosti za iskrcavanje tereta, ili...", upitno je pogledao svog kolegu.

"Uskoro ćemo saznati", rekao je Brett.

Na putu prema blagovaonici Parker je pogledom punim gađenja prešao preko sve samo ne antiseptički čistih zidova hodnika C. "Volio bih znati zašto oni nikada ne dođu ovamo dolje. Ovo je mjesto gdje se stvarno radi."

"Iz istog razloga zbog kojeg mi imamo polovinu onoga što oni dobivaju. Naše vrijeme je njihovo vrijeme. To je način na koji oni gledaju na to."

"Da ti ja sada kažem nešto. To smrdi." Iz Parkero-vog tona dalo se naslutiti da se to odnosi na nešto drugo, a ne na zidove hodnika upili u sebe ...

Dva

Iako daleko od udobnog, blagovaonica je bila dovoljno prostrana da prihvati cjelokupnu posadu. Pošto su rijetko kada objedovali zajedno (uvijek djelotvorni auto-kuhar posredno je podržavao individualnost u prehranbenim navikama), nije bila dizajnirana za udoban smještaj sedam članova posade. Poskakivali su s noge na nogu, sudarali se i naguravali i pokušavali jedni drugima ne ići na živce.

Parker i Brett bili su nezadovoljni i to se nisu trudili sakriti. Njihova jedina utjeha bila je u tome što je sa strojevima sve u redu i daje problem zbog kojeg su bili pozvani spadao u nadležnost ostatka posade. Ripley ih je već bila obavijestila o uzrujavajućem nedostatku njihovog planiranog cilja.

Parker je zaključio da će ponovno morati u hiper--san, neuredan i neugodan proces, i šapatom prokleo. Mrzio je sve što ga je odvajalo od njegove plaće na kraju putovanja.

"Znamo da nismo stigli do Sunčevog sustava, kapetane." Kane je progovorio za sve ostale, koji su s iščekivanjem promatrali Dallasa. "Nismo nigdje blizu kuće ali brod je ipak smatrao potrebnim da nas dignu iz hiper-sna. Vrijeme je da saznamo zašto."

"Vrijeme je." Dallas se odmah složio. "Kao što svi znate," značajno je započeo, "Majka je programirana da prekine putovanje i vrati nas iz hiper-svemira i hiper-sna u slučaju pojave posebnih okolnosti." Napravio je stanku zbog učinka i dodao: "Pojavile su se."

"To mora biti prilično ozbiljno." Lambertova je gledala kako se Jones igra s treperavim svjetlom pokazivača. "To znaš. Buditi cjelokupnu posadu iz hiper--sna, to se ne radi olako. Uvijek postoji rizik."

"Pričaj mi o tome." Parker je promrmljao tako tiho da gaje samo Brett mogao čuti.

"Bit će vam lakše kad saznate", Dallas je nastavio, "da uzbuna koja nas je probudila nema veze s NOS-TROMOM. Majka kaže daje sve u redu." U prepunoj blagovaonici začulo se nekoliko uzdaha olakšanja.

"Uzbuna se odnosi na drugu stvar - tj. na nekarto-grafirani sustav u koji smo nedavno ušli. Sada bi se već trebali približavati određenoj planeti." Pogledao je Asha, koji mu je potvrdno kimnuo. "Ulovili smo signal nekog drugog izvora. Iskrivljenje i Majka je očito trebala neko vrijeme da ga 'shvati', ali to je sigurno poziv u pomoć."

"Ali to nema smisla." Lambertova je izgledala zbunjeno. "Od svih standardnih poziva, pozivi u pomoć su najmanje komplicirani i najjasniji. Zbog čega bi Majka imala problema u tumačenju jednoga?"

"Majka nagada da je ovo sve samo ne standardni poziv. To je zvučni signal koji se ponavlja u razmacima od dvanaest sekundi. Ovo nije neobično. Ipak, ona smatra da signal nije ljudskog podrijetla."

Ovo je izazvalo nešto iznenađenog mrmljanja. Kada je uzbuđenje splasnulo, nastavio je objašnjavati. "Majka nije sigurna. To je ono što ne razumijem. Nikada prije nisam vidio da kompjutor pokazuje zbunjenost. Nepoznavanje da, zbunjenost nikada. Ovo bi mogao biti prvi put."

"Ono što je važno je to da je ona dovoljno sigurna da je to poziv u pomoć da nas digne iz hiper-sna."

"Pa što?" Brett je izgledao krajnje smireno. Kane mu je odgovorio s mrvicom ljutnje u glasu. "Ma daj čovječe. Poznaješ pravilnik. Po poglavlju B2 Kompani-jinog pravilnika obvezni smo pružiti svu moguću pomoć u takvim situacijama, bez obzira radi li se o pozivu ljudskog podrijetla ili ne."

Parker je s gađenjem udario nogom o pod. "Isuse. Mrzim što to moram reći, ali mi smo trgovački tegljač, a ne neka prokleta spasilačka postrojba. Ovakva vrsta dužnosti nije u našim ugovorima." Brzo se razvedrio. "Naravno, ako postoji kakav višak novca zbog takvog posla..."

"Bolje ti je da pročitaš svoj ugovor." Ash je glatko izrecitirao poput kompjutora na koji je bio tako ponosan. "'Bilo koji sistematičan signal koji pokazuje mogućnost inteligentnog podrijetla mora biti istražen.' Pod kaznom oduzimanja cjelokupne plaće i bonusa na završetku putovanja. Nema ni riječi o nekakvom bonusu za pomoć nekome u nevolji."

Parker je još jednom udario nogom o pod, ali je usta držao zatvorenima. Ni on ni Brett nisu sebe smatrali tipom junaka. Nešto što može prisiliti brod da se spusti na nepoznatu planetu i prema njima se može odnositi na isti bezobziran način. Iako nisu imali nikakvog dokaza daje nepoznati brod bio prisiljen na spuštanje na planetu, Parker je bio realističan u grubom sve-miru i imao je pravo naginjati pesimizmu.

Brett je ovo skretanje s puta vidio samo kao kašnjenje plaće.

"Idemo dolje. I to je sve što se ima reći." Dallas je pogledao svakoga pojedinačno. *Ove* dvojice bilo mu je na vrh glave. Ni on nije uživao u ovom skretanju s puta ništa više nego oni, i on je bio nestrpljiv da stigne kući i istovari teret. Ali postojala su vremena kada se negodovanje pretvaralo u neposlušnost.

"Dobro", rekao je Brett zajedljivo.

"Dobro *Stol*"

Strojarski tehničar nije bio budala. Kombinacija Dallasovog tona i izraza lica rekla je Brettu daje vrijeme da popusti.

"Dobro ... idemo dolje." Dallas ga je nastavio gledati i on kroz smiješak doda: "Gospodine." Kapetan se okrenuo i spustio bijesan pogled na Parkera, ali ta je junačina sada već bila ukroćena.

"Možemo li se spustiti?" upitao je Asha.

"Netko već je."

"To i mislim", rekao je značajno. "*Spuštanje* je pozitivan izraz. Pod njim se podrazumijeva niz uspješno izvedenih operacija koje rezultiraju polaganim i sigurnim ateriranjem broda na čvrstu površinu. Pred sobom imamo poziv u pomoć. To podrazumijeva i druge događaje, a ne samo pozitivne. Idemo saznati što se događa ... ali idemo tiho, s čizmama u ruci."

Na mostu se nalazio osvijetljeni kartografski stol. Dallas, Kane, Riplev i Ash stajali su na suprotnim stranama kompasa, dok je Lambertova sjedila na svojem mjestu.

"Tamo je." Dallas je prstom pokazao svjetleću točku na stolu. Pogledom je prešao sve okupljene oko stola. "Ovo je nešto što želim da svi čujete."

Zauzeli su svoja sjedala, dok je on kimnuo Lambertovoj. Njezini prsti nalazili su se iznad određenog prekidača. "Dobro, da ga čujemo. Pazi na ton."

Navigatrica je pokrenula prekidač. Statički i šuštavi tonovi ispunili su most. Ovo se iznenada očistilo i bilo zamijenjeno zvukom koji je poslao trnce u Kaneova leđa i odvratne puzeće stvari niz Riplevjina. Trajalo je dvanaest sekundi, a nakon toga bilo zamijenjeno statikom.

"Dobri Bože." Kaneov izraz lica bio je napet.

Lambertova je isključila zvučnike. Na mostu je opet bilo normalno.

"Što je to, do vraga?" Riplev je gledala kao da je na svom tanjuru vidjela nešto mrtvo. "To ne zvuči kao ni jedan poziv u pomoć koji sam do sada čula."

"Tako ga Majka zove", rekao je Dallas. "Zvati ga tuđinskim zvuči poput ublažavanja."

"Možda je to glas." Lambertova je napravila pauzu, razmislila o svojim tek izrečenim riječima, pronašla u njima neugodan dublji smisao i pokušala se praviti kao da ih nije izgovorila.

"Znat ćemo uskoro. Jesi li ga locirala?"

"Pronašla sam dio planete." Lambertova se s olakšanjem okrenula prema svojoj konzoli, sretna što se može baviti matematikom, a ne uznemirujućim mislima.

"Dovoljno smo blizu."

"Majka nas ne bi digla iz hiper-sna da nismo", promrmlja Riplev.

Navigatrica je pritisnula nekoliko tipki. Jedan od ekrana na mostu zatreperi dajući svijetlu točku.

"Veliki albedo*. Možeš li ga dobiti malo bliže?"

"Ne. Morat ćeš gledati s ove daljine. To je sve što ja mogu napraviti." Odmah nakon toga ekran je zumirao točku svjetlosti, otkrivajući običan, pomalo sfero-idan oblik smješten u praznini.

*odnos odbijenih čestica svjetlosti od nekog tijela, prema broju čestica svjetlosti koje padaju na to tijelo (nap. prev.)

"Pametnjakovička." Dallas je ovo izrekao bez zlobe. "Da li si sigurna da je ovo to što tražimo? Ovo je gust sustav."

"To je to. Samo planetoid. Oko tisuću dvije stotine kilometara, ne više."

"Da li ima kakve rotacije?"

"Da. Oko dva sata, sudeći po početnim vrijednostima. Reći ću ti točnije kroz desetak minuta."

"Ovo je za sada dosta. Kolika je gravitacija?"

Lambertova je proučila različita očitavanja. "0,86. Mora biti prilično gusta stvar."

"Nemoj reći Parkeru i Brettu", rekla je Riplev. "Mislit će da je to čvrsti teški metal i odlutati negdje rudariti, prije nego što mi uspijemo provjeriti našeg nepoznatog tipa koji emitira signal."

Asheva *zapažanja* bila su suhoparnija. "Možeš hodati po njemu." Pripremili su se za provođenje orbitalne procedure ...

NOSTROMO se približio malom svijetu, noseći svoj ogromni teret tankova i opreme za rafineriju.

"Približavamo se orbitalnom apogeju*. Dvadeset sekundi. Devetnaest, osamnaest..."

Lambertova je nastavila s odbrojavanjem dok su ostali kontinuirano radili.

"Rotacija u desno za devedeset i dva stupnja", najavi Kane, službenim tonom.

Tegljač i rafinerija su zarotirali, izvoдеći masivnu piruetu u pustoši svemira. Svjetlost se pojavila na krmi tegljača dok se njegov sekundarni pogon nakratko aktivirao.

"Ekvatorijalna orbita uhvaćena", izjavio je Ash. Ispred njih, minijaturni svijet je bezbrižno rotirao.

*apogej - točka u kojoj je Mjesec najudaljeniji od Zemlje; najudaljenija točka u orbiti oko nekog nebeskog tijela (nap. prev.)

"Daj mi očitavanje tlaka."

Ash je pregledao mjerne instrumente i odgovorio ne gledajući Dallasa. "3,45 n/m² ... oko pet psia* gospodine."

"Javi ako se promijeni."

"Zabrinut si da višak upravljanja ne onesposobi CMGS* * kontrolu dok smo zaposleni negdje drugdje?"

"Aha."

"CMG** kontrola je zapriječena preko DAŠ/ DCS-a***. Dodat ćemo TACS**** i monitor kroz ATMDC***** i kompjutorski interface. Osjećaš li se sada bolje?"

"Mnogo bolje." Ash je bio smiješan, nekako hladno prijateljski, ali vrlo sposoban. Ništa ga nije moglo potresli. Dallas je osjećao sigurnost dok ga je znanstveni časnik podržavao i promatrao njegove odluke. "Pripremite se za odvajanje od platforme." Okrenuo je prekidač i progovorio u mali mikrofon. "Strojarnica, spremni za odvajanje."

"L svrstavanje na lijevoj i desnoj strani je zeleno", izvijestio je Parker, bez ikakvog tračka uobičajenog sarkazma.

"Zeleno na središnjem pupkovnom odvajanju", dodao je Brett.

* psia - pounds per square inch absolute = funte po apsolutnom inču

** CMGS/CMG - computer management group system/computer management group = kompjutorska upravljačka jedinica

*** DAS/DCS - data acquisition system/digital camera system = sustav za pristup podacima/sustav digitalnih kamera

**** TACS - tactical air control system = sustav za kontroliranje i reguliranje zaliha zraka

***** ATMDC - automatically movable digital camera = kontrolni sustav automatski pokretanih kamera (nap. prev.)

"Prelazimo graničnik", Lambertova ih je sve izvijestila. "Ulazimo na noćnu stranu." Ispod, tamna je linija dijelila guste oblake, ostavljajući ih da jarko svjetlucaju na jednoj strani, a čineći ih mračnima poput unutrašnjosti groba na drugoj.

"Dolazi gore. Dolazi gore. Pozor." Lambertova je V" uključila prekidače u nizu. "Pozor. Petnaest sekundi... deset... pet... četiri. Tri. Dva. Jedan. Gotovo."

"Odvoji", zapovjedio je Dallas kratko.

Oblačići plina pojavili su se između NOSTROMA i nezgrapne velike mase platforme rafinerije. Dvije umjetne strukture, jedna mala i nastanjena, druga ogromna i nenastanjena, lagano su klizile jedna od druge. Dallas je pažljivo pratio odvajanje na ekranu broj dva.

"Pupak čist." Ripley je izjavila nakon kraće pauze.

"Mehanika ispravljena." Kane se naslonio na svom sjedalu, malo se odmarajući. "Sve u redu. Odvajanje uspješno. Nema oštećenja."

"Sve u redu", doda Lambertova.

"I ovdje", rekla je s olakšanjem Ripley.

Dallas pogleda navigatoricu. "Sigurna si da smo ju ostavili u stabilnoj orbiti? Ne želim da dva bilijuna tona padaju i gore dok čeprkamo u prizemlju. Atmosfera nije dovoljno gusta da nam bude siguran kišobran."

Lambertova je provjerila očitavanje. "Ostat će gore godinu ili tako nešto, gospodine."

"Dobro. Novac je siguran, a i naše glave. Idemo dolje. Pripremite se za atmosferski let." Pet je ljudi marljivo radilo namijenjene im zadatke. Jones je sjedio na lijevoj konzoli i proučavao nadolazeće oblake.

"Spuštanje." Pozornost Lambertove bila je usredotočena na jednu određenu mjeru. "Pedeset tisuća metara. Dolje. Dolje. Četrdeset i devet. Ulazimo u atmosferu."

Dallas je gledao svoje instrumente, pokušavajući proračunati i upamtiti nizove brojeva koji su se stalno mijenjali. Putovanje kroz duboki svemir sastojalo se od iskazivanja određenog poštovanja prema svojim instrumentima i dopuštanja da Majka obavi najteži dio posla.

Atmosferski let je u cijelosti bio druga priča. To je za promjenu bio posao pilota, a ne stroja. Smeđi i sivi oblaci poljubili su dno broda.

"Pazi. Dolje izgleda gadno."

To je bilo svojstveno Dallasu, pomisli Ripley. Negdje ispod, u tamnosmeđem paklu, drugi brod je slao stalan, neljudski, zastrašujući poziv u pomoć. Sam svijet nije bio unesen u karte, što je značilo da počinju od ničega, gdje bi podaci poput atmosferskih karakteristika, vrste tla i slično bili od velike pomoći. Ipak za Dallasa to nije bilo ništa više ni manje nego 'gadno'.

Često se pitala što čovjek sposoban poput njihovog kapetana radi prateći nevažnu kadu poput NOSTROMA po svemiru.

Da mu je mogla pročitati misli odgovor bi ju iznenadio. Njemu se to sviđalo.

"Vertikalno spuštanje proračunato i uneseno. Male ispravke kursa", izvijestila ih je

Lambertova. "Sada smo na kursu. Traženje. Pronađeno. Idemo dolje."

"Provjeri kako će se naše zamisli odraziti na sekundarni pogon po ovakvom vremenu."

"Za sada je sve u redu, gospodine. Ne mogu sa sigurnošću reći dok ne dođemo ispod ovih oblaka, ako uopće možemo doći ispod."

"Prilično dobro." Namrštio se na očitavanje i pritisnuo tipku. Očitavanje se promijenilo u mnogo pozitivnije. "Javite mi ako mislite da ćemo ga izgubiti."

"Uredu."

Tegljač je uplovio u nevidljivost. Nevidljivost za oko, ne za njegove instrumente. Poskočio je jednom, drugi put, treći put, a zatim se udobnije smjestio u gusti čuperak tamnog oblaka.

Lakoća ulaska mogla se zahvaliti vještini Lambertove kao navigatora i Dallasovoj vještini kao pilota.

To nije potrajalo. Unutar oceana zraka komešale su se jake struje, koje su počele naguravati brod u spuštanju.

"Turbulencija." Riplev se borila sa svojim kontrolama.

"Daj nam navigaciju i svjetla za spuštanje." Dallas je pokušao pronaći smisao u vrtlogu koji je ispunjavao ekrane. "Možda se nešto može otkriti vizualno."

"Nema zamjene za instrumente", reče Ash. "Ne u ovome."

Snažna svjetla upalila su se na donjem dijelu NOS-TROMOVOG trupa. Slabo su se probijala kroz valovite oblake i nisu davala čisto vidno polje koje je Dallas priželjkivao. Ali osvijetlila su mračne ekrane, time osvijetljavajući i most i psihičku atmosferu na njemu. Lambertova se osjećala kao da leti kroz tintu.

Parker i Brett nisu mogli vidjeti oblačni pokrivač izvana, ali su ga mogli osjetiti. Strojarnica se odjednom zatresla, nagnula u suprotnu stranu i oštro vratila u početni položaj.

Parker je uz uzdah prokleo. "Što je to? Da li si čuo?"

"Aha." Brett je nervozno proučio ispis. "Pad tlaka u dovodnom otvoru broj tri. Sigurno smo izgubili štit." Pritisnuo je tipke. "Da, trojka je gotova. Prašina prolazi kroz odvod."

"Isključi ga, isključi ga."

"Što misliš da radim?"

"Super. Znači imamo i dvojku punu prašine."

"Nema problema... barem se nadam." Brett je podesio kontrole. "Premostiti ću broj tri i ispuhati prašinu van istim putem kojim je ušla."

"Šteta je već napravljena." Parker nije želio razmišljati što je prisutnost vjetrom donesene prašine mogla učiniti oplati dovodnog otvora. "Do vraga, kroz što letimo? Oblake ili kamenje? Ako se ne srušimo, kladim se da će izbiti požar negdje u strujnim krugovima koji su povezani s odvodom."

Nesvjesni neprekidnog psovanja u strojarnici, petero na mostu se bavilo prizemljenjem tegljača u neoštećenom stanju i što bliže izvoru signala.

"Približavamo se točki podrijetla signala." Lambertova je promatrala mjerač. "Još dvadeset i pet kilometara. Dvadeset. Deset, pet..."

"Usporavamo i okrećemo." Dallas se nagnuo nad ručni upravljač.

"Ispravi kurs za tri stupnja, četiri minute desno." Postupio je prema uputama. "To je to. Pet kilometara od središta kruga za traženje i stoj."

"Približavamo se." Dallas je još jednom prihvatio upravljač.

"Tri kilometara. Dva." Lambertova je zvučala malo uznemireno, ali Dallas nije mogao odrediti da li od opasnosti ili od blizine signala. "Sada praktički lebdimo iznad njega."

"Dobar posao, Lambertova. Kakav je teren, Rip-ley? Pronađi mjesto za spuštanje."

"Radim na tome, gospodine." Pokušala je na nekoliko panela, a njezin izraz razočaranja se produbljivao kako su nepovoljna očitavanja ispunjavala ekrane. Dallas je nastavio osiguravati položaj broda iznad njegovog odredišta dok se Riplev borila da izvuče neki smisao iz nevidljive površine.

"Vizualno je nemoguće utvrditi kakav je teren."

"Vidimo i sami", promrmlja Kane. "Ili bolje rečeno, ne vidimo." Rijetki bljeskovi od tla koje su mu instrumenti davali nisu na njega djelovali umirujuće. Povremena očitavanja su dala naslutiti potpunu pustoš, negostoljubivu, neplodnu pustinju od svijeta.

"Radar mi daje zvuk." Riplev je poželjela da elektronika može reagirati na proklinjanje spremno poput ljudi. "Sonar mi daje zvuk. IC, zvuk. Držite se. Probat ću UV. Spektar je dovoljno visok da ne stvara smetnju." Trenutak, praćen pojavom unakrsnog očitavanja razve-seljavajućih linija, zatim jarko osvijetljenim riječima i kompjutorskom skicom.

"To je bilo to."

"A mjesto gdje se može sletjeti?"

Riplev je sada izgledala potpuno opuštena. "Koliko mogu reći, možemo sletjeti gdje želimo. Očitavanja kažu da je ispod sve ravno. U potpunosti ravno."

Dallasove misli okrenule su se viziji glatke lave, ohlađene ali vrlo tanke površine koja sakriva rastaljenu smrt. "Da, ali ravno što? Voda, pijesak? Baci nešto na površinu, Kane. Daj nam rješenje. Spustit ću nas dovoljno nisko tako da izbjegnemo većinu interferencije. Ako je ravno, mogu nas dovesti blizu bez ikakvih problema."

Kane je pokrenuo prekidače. "Promatranje. Analiza uključena. Još uvijek dobivam šum."

Dallas je oprezno približio tegljač površini.

"Još uvijek šumi, ali postaje čišće."

Dallas je ponovno smanjio visinu. Lambertova je gledala mjerače. Bili su na više nego dovoljnoj visini za sigurno izvlačenje, ali pri brzini kojom su se kretali to se moglo naglo promijeniti ako bi došlo do bilo kakvog kvara na pogonu broda, ili ako bi se sa stranog svijeta iznenada materijalizirao nepoznati brod. Nisu mogli smanjiti brzinu broda. Po ovom vjetru to bi predstavljalo kritičan gubitak kontrole.

"Čisti se, čisti se ... evo ga." Proučavao je očitavanja i konture koje je proizveo brodski skaner.

"Bilo je ras-taljeno nekada, ali više nije. Već dugo vremena, sudeći po analizama. Uglavnom se sastoji od bazalta, *željeza* i mjestimičnih naslaga lave. Sad je sve hladno i čvrsto. Nema znaka tektonskih aktivnosti." Upotrijebio je druge instrumente da uđe dublje u tajne kože malog planeta.

"Nema nesavršenosti zbog vulkanske aktivnosti ni ispod nas, ni u bližoj okolini. Bit će dobro mjesto za spuštanje."

Dallas je kratko razmislio. "Siguran si za sastav površine?"

"Prestaro je da bude išta drugo." Izvršni časnik zvučao je pomalo razdraženo. "*Znam* dovoljno da proučim i podatke o starosti uz one o sastavu. Misliš li da bih riskirao da nas spustim u unutrašnjost vulkana?"

"Dobro, dobro. Oprosti. Samo provjeravam. Nisam letio bez karata i svjetlosnih signala još od vježbi u školi. Pomalo sam nervozan."

"Nismo li svi?" prizna spremno Lambertova.

"Jesmo li sada spremni?" Nitko nije progovorio. "Idemo ga spustiti. Spuštati ću se spiralno koliko god bolje mogu po ovom vjetru i pokušati nas dovesti što bliže. Lambertova, ti prati po signalu koliko smo mu blizu. Ne bih želio da se spustimo na taj brod dolje. Upozori me na udaljenost ako dođemo preblizu." Njegov je glas zvučao napeto u skućenoj prostoriji.

Napravljena su podešavanja, izdane su zapovijedi i izvršene od strane vjernih elektronskih slugu. NOS-TROMO je započeo pratiti jednoličan spiralni put prema površini, boreći se s bočnim vjetrom i žestokim naletima crnog zraka na svakome metru puta.

"Petnaest kilometara i spuštamo se", objavi Riplev jednolično. "Dvanaest... deset... osam."

Dallas je dodirnuo kontrole. "Usporavamo spuštanje. Pet... tri... dva. Jedan kilometar." Ista kontrola je ponovno podešena. "Usporavanje. Aktiviranje sletnih motora."

"Aktivirani." Kane je pouzdano radio za svojom konzolom. Kompjutor sada upravlja spuštanjem, regulirajući posljednje metre spuštanja s većom preciznošću nego što bi najbolji pilot mogao postići.

"Spuštanje na sletnim motorima", izvijestio je Kane.

"Ugasi pogonske motore."

Dallas je izveo posljednje provjere prije spuštanja, prebacio nekoliko prekidača na *isključeno*.

"Motori isključeni. Podizački četverokuti rade pravilno." Postojano brujanje ispunilo je most.

"Devet stotina metara i spuštamo se." Ripley je gledala svoju konzolu. "Osam stotina. Sedam stotina. Šest." Nastavila je odbrojavati stupanj spuštanja u stotinama metara. Nije prošlo mnogo vremena i počela je odbrojavati po deset metara.

Na pet metara tegljač je oklijevao, lebdeći na po-dizačima iznad olujne površine umotane u plašt noći.

"Izbacite potpornje." Kane je krenuo izvršiti traženu operaciju još dok je Dallas izdavao zapovijed. Tiho škripanje ispunilo je most. Kao kod nekog kukca, nekoliko debelih nogu se razmotalo s dna broda, te su kliznu-le vrlo blizu do još uvijek nevidljive površine ispod njih. "Četiri metra ... uff." Ripley je stala, kao i NOS-TROMO kada su potpornji za spuštanje dotaknuli tvrdu površinu. Masivni amortizeri ublažili su kontakt.

"Dolje smo."

Nešto je puklo. Možda nebitan strujni krug ili pre-opterećenje koje nije bilo dobro raspoređeno, ili sređeno na vrijeme. Strahoviti udar kliznuo je brodom. Metal trupa je zavibriao, proizvedeći stravičan metalni jauk duž cijelog broda.

"Izgubio sam ga, izgubio sam ga", Kane je vikao dok su se svjetla na mostu gasila. Mjerači su zaurrali za pažnjom dok je kvar putovao unatrag kroz međusobno ovisne metalne živčane završetke NOSTROMA.

Kada je udar pogodio strojarnicu, Parker i Brett su se spremali otvoriti nove boce piva. Linije poredanih cijevi smještenih u staromodni strop smjesta su eksplodirale. Tri panela smještena u kontrolnoj kabini su planula, dok se obližnji tlačni ventil napuhnuo, a zatim razletio. Svjetla su se ugasila i oni su pipkali u potrazi za baterijskim svjetiljkama dok je Parker pokušavao pronaći tipku koja je kontrolirala pomoćni generator, koji je davao energiju u nedostatku direktnog dotoka iz strojeva u pogonu.

Na mostu je vladala kontrolirana konfuzija. Kada su se vika i pitanja utišali, Lambertova je izrekla najprisutniju misao.

"Sekundarni generator se do sada već trebao uključiti." Napravila je korak i koljenom snažno udarila o konzolu.

"Zanima me što ga sprječava?" Kane se pomaknuo do zida i kretao se uz njega. Pomoćne kontrole slijetanja ... ovdje. Prešao je prstima preko nekoliko poznatih izbočina. Dugme krmene pretkomore... tamo. U blizini mora biti... njegova ruka uhvatila je sklopku svjetla za slučaj opasnosti i uključila ju. Mutno svjetlo otkrilo je nekoliko nejasnih obrisa.

Uz pomoć Kaneovog svjetla koje je služilo kao vodič, Dallas i Lambertova su locirali svoje sklopke. Tri zrake svjetlosti su u kombinaciji proizvodile dovoljno vidljivosti za rad.

"Što se dogodilo? Zašto sekundarni generator nije preuzeo? Što je uzrokovalo nestanak?"

Ripley je pritisnula tipku interkoma. "Strojarnica, što se dogodilo? Koji je status?"

"Šugav." Parker je zvučao zaposleno, poludjelo i zabrinuto odjednom. Udaljeno zujanje, poput mahnitog leta ogromnog kukca oblikovalo se da potvrdi njegove riječi. Ove riječi čule su se glasnije, a zatim izbli-jedile kao da govornik ima problema ostati u dometu usmjerenog prijema interkoma.

"Vražja prašina u motorima, to se dogodilo. Pokupili smo ju prilikom spuštanja. Mislim daju nismo zatvorili i očistili na vrijeme. Imamo i požar električnih instalacija."

"Velik je." To je bio Brettov jedini dodatak razgovoru. Nije se čuo dobro zbog udaljenosti. Nastala je stanka tijekom koje su preko interkoma mogli *razaznati* samo šum protupožarnih aparata. "Dovodi su se začepili." Brett je napokon mogao reći zabrinutom spletu slušatelja. "Gadno smo pregrijani, mislim da je izgorjela cijela ćelija generatora. Isuse, ovdje dolje je stvarno opako ..."

Dallas je pogledao Ripley. "Njih dvojica zvuče prilično zaposleno. Neka mi netko da kritičan odgovor. Nešto je napravilo BANG. Nadam se da je to samo u njihovom odjeljku, ali može biti i gore. Da li je trup probijen?" Duboko je uzdahnuo. "Ako je probijen, gdje i koliko?" Ripley je izvršila brz pregled manometara za nuždu i hitro pregledala dijagrame pojedinih kabina prije nego što se osjetila spremnom da sa sigurnošću odgovori. "Ne vidim ništa. Još uvijek imamo pun tlak u svim odjeljcima. Ako otvor i postoji, onda je premali za oči-tanje i samo-zatvarači su ga već uspjeli zatvoriti."

Ash je promatrao svoju konzolu. Kao i ostali, i ona je imala vlastiti izvor energije u slučaju potpunog pada napona, poput ovog sada. "Zrak ni u jednom odjeljku ne pokazuje znakove kontaminacije vanjskom atmosferom. Mislim da smo još uvijek cijeli, gospodine."

"Najbolje vijesti u posljednjih šezdeset sekundi. Kane, uključi vanjske ekrane koji su još uvijek pod naponom."

Izvršni časnik je pokrenuo tri prekidača. Pojavio se mali bljesak, obrisi geoloških oblika, a zatim je nastupila tama.

"Ništa. Slijepi smo vani, kao i ovdje. Moramo uključiti pomoćni generator da pogledamo gdje smo. Akumulatori su dovoljni samo za minimalni rad."

Audio senzori zahtijevali su manje energije. Prenosili su glas malog svijeta u kabinu. Zvukovi olujnog vjetrova podizali su se i spuštali pored nepomičnih prijemnika, ispunjavajući most zavijanjem i lupkanjem koje je podsjećalo na svađu riba.

"Voljela bih da smo se spustili po danu." Lambertova je zavirila u tamu. "Mogli bi vidjeti bez instrumenata."

"Stoje, Lambertova?" Kane ju je zadirkivao. "Bojiš se mraka?"

Nije se nasmijala dok je odgovarala. "Ne bojim se mraka koji poznajem, ali onaj koji ne poznajem me užasava. Pogotovo ako je ispunjen zvukovima poput ovog poziva u pomoć."

Vratila je svoju pozornost na prozor šiban vjetrom.

Njezina voljnost da izrazi njihove najdublje strahove nije učinila ništa za poboljšanje psihičke atmosfere na mostu. Tjeskoba je u ovim trenucima, uz sve veću zagušljivost u gotovo potpunoj tami, povećana nastavkom šutnje na mostu.

Nastupilo je olakšanje kada je Ripley rekla: "Ponovno imamo vezu sa strojarnicom." Dallas i ostali su s iščekivanjem gledali dok je ona isprobavala interkom. "To si ti, Parker?"

"Da, to sam ja." Po zvuku se moglo zaključiti da je inženjer preumoran da bi *režao* na svoj uobičajeni zajedljivi način.

"Koji je vaš status?" Dallas je u mislima stisnuo fige. "Što je s požarom?"

"Napokon smo ga uspjeli ugasiti." Uzdahnuo je, što je preko interkoma zvučalo poput vjetrova.

"Planulo je nešto od onog starog uljnog premaza po zidovima hodnika na nivou C. Neko sam vrijeme mislio da ćemo dobro spržiti pluća. Zapaljiva tvar je bila tanja nego što sam mislio i brzo je izgorjela tako da nije stigla pojesti previše naših zaliha zraka. Izgleda da uređaji za pročišćavanje dobro rade i izbacuju ugljik."

Dallas je liznuo usne. "A šteta? Zaboravite na površinske stvari. Sposobnost funkcioniranja broda jedino je što me brine."

"Da vidimo ... četiri panela su totalno gotova."

Dallas je mogao zamisliti inženjera kako broji kvarove na prste dok se javljao. "Sekundarna utovarna jedinica je u kvaru i najmanje tri ćelije na modulu dvanaest, zajedno sa svime što ide uz to." Pustio je da to sjedne, pa dodao. "Hoćeš li sitne stvari? Daj mi oko sat vremena, pa ću imati spisak."

"Preskoči to. Pričekaj malo." Okrenuo se prema Ripley. "Pokušaj ponovno uključiti ekrane."

Učinila je tako, ali bez učinka. Ostali su prazni poput mozga Kompanijinog računovođe.

"Morat ćemo bez njih još neko vrijeme", rekao joj je-

"Sigurni ste daje to sve?" rekla je u interkom. Ripley je osjetila sućut prema Parkeru i Brettu po prvi puta otkad su postali članovi posade. Ili otkad je ona postala član posade, pošto ju je Parker nadmašivao u stažu člana NOSTROMOVE ljudske dopune ...

"Za sada." Zakašljao je u interkom. "Upravo pokušavamo brodu vratiti cjelokupnu energiju. Uništeni modul dvanaest sve je upropastio. Znat ću vam reći o energiji kada prođemo kroz sve što je vatra upropastila."

"Stoje s popravcima? Možete li ih obaviti?" Dallas je u mislima pregledavao inženjerovo izvješće. Moraju biti u mogućnosti popraviti osnovnu štetu, ali problem ćelija će uzeti dosta vremena. Nije želio ni razmišljati što nije u redu s modulom dvanaest.

"Ne možemo obaviti cjelokupne popravke ovdje, bez obzira na sve", odgovori Parker.

"Nisam ni mislio da možete. Ne očekujem to. Što *možete* napraviti?"

"Moramo premostiti neke od ovih provodnih kanala i prespojiti oštećene dovode. Morat ćemo raditi oko stvarno gadne štete. Ne možemo popraviti provodne kanale bez stavljanja broda u potpuni suhi dok. Morat ćemo ga lažirati."

"Shvaćam. Što još?"

"Rekao sam ti. Modul dvanaest. Reći ću ti otvoreno. Izgubili smo glavnu ćeliju."

"Kako? Prašina?"

"Djelomice." Parker je napravio pauzu, razmijenio nerazumljive riječi s Brettom, pa se vratio do interkoma. "Neki dijelovi su se nagomilali unutar dovoda, slijepili i uzrokovali pregrijavanje koje je dovelo do požara. Znaš i sam kako su to osjetljive cijevi. Prošlo je ravno kroz štitnike i raznijelo cijeli sustav."

"Možete li učiniti nešto oko toga?" upitao je Dallas. Sustav mora nekako biti popravljen. Nisu ga mogli zamijeniti.

"Mislim da možemo. Brett misli tako. Morat ćemo sve počistiti i isisati van, pa vidjeti kako se sve drži. Ako ostane čvrsto nakon što ga izribamo, sve će biti u redu. Ako ne, možemo pokušati oblikovati metalni zatvarač. Ako se ispostavi da imamo pukotinu koja se proteže cijelom dužinom provoda, onda..." Njegov glas se izgubio.

"Nemojmo govoriti o krajnjim problemima", predložio je Dallas. "Ostanimo usredotočeni na one hitnije i nadajmo se da su oni sve čime se moramo baviti."

"U redu, što se nas tiče."

"Tako je", dodao je Brett, koji je zvučao kao da radi negdje na inženjerovoj lijevoj strani.

"Most *vani*"

"Strojarnica *vani*. Neka kava bude topla."

Riplev je isključila interkom i s iščekivanjem pogledala Dallasa. On je sjedio, tiho razmišljajući.

"Koliko će trebati dok ne postanemo operativni, Riplev? Uzevši u obzir da *je* Parker u pravu što se tiče kvara i da on i Brett mogu napraviti svoj posao i popravci *izdiže*?"

Proučila je očitavanja i na trenutak razmislila. "*Ako* mogu premostiti provode i popraviti modul dvanaest do tog stupnja da će ponovno moći nositi svoj dio opterećenja i energije, predviđam petnaest do dvadeset sati."

"Nije loše. Ja predviđam osamnaest." Nije se nasmiješio, ali se osjećao mnogo bolje. "Što je s pomoćnim sustavima? Moraju biti spremni za rad čim dobijemo struju."

"Radim na tome." Lambertova je napravila podešavanje na prikrivenim instrumentima.

"Ovdje ćemo biti spremni kada oni dolje u strojarnici završe."

Deset minuta kasnije mali zvučnik na Kaneovoj konzoli počeo je ispuštati seriju oštih piskova. Pogledao je konzolu, a zatim uključio interkom. "Most. Ovdje Kane."

Zvučeci iscrpljeno, ali ipak zadovoljno samim sobom, Parker je govorio s udaljenog dijela broda. "Ne znam koliko će dugo izdržati ... neki varovi koje smo napravili prilično su površni. Ako sve proradi kako treba, ponovno ćemo sve bolje zavariti i obnoviti herme-tičke poklopce za stalno. Sada bi već trebali imati struju."

Izvršni je pritisnuo dugme. Svjetlost se vratila na most, ispisi ovisni o struji zatreperili su na ekranima i upalili se, a začuli su se i uzdasi olakšanja i žamor poštovanja ostatka posade.

"Dobili smo struju", izvijestio je Kane. "Dobar posao, vas dvojica."

"Sav naš posao je dobar", odgovorio je Parker.

"Da." Brett je morao stajati pored mikrofona interkoma dolje uz strojeve, sudeći po jednoličnom šumu koji je oblikovao elegantnu protutežu njegovom uobičajenom jednosložnom odgovoru.

"Nemoj se previše uzbuđivati", odgovorio je Parker. "Nove veze bi trebale držati, ali ništa ne obećavam. Samo smo napravili malo reda ovdje. Ima li nešto novoga kod vas?"

Kane je odmahnuo glavom, podsjećajući se da Parker to ne može vidjeti. "Baš ništa."

Pogledao je kroz obližnji otvor. Svjetla mosta bacala su blijedi sjaj preko djelića bezličnog, pustog tla. S vremena na vrijeme bi oluja koja je *vani* bjesnila u vidno polje donijela veliki nanos pijeska ili komad kamena i nastao bi kratak bljesak uzrokovan refleksijom. Ali to je bilo sve.

"Samo goli kamen. Ne možemo daleko vidjeti. Koliko znam, možemo se nalaziti pet metara od lokalne oaze."

"Samo sanjaj." Parker je nešto viknuo Brettu ipre-kinuo vezu u radnom stilu. "Bit ćemo u vezi ako nastane kakav problem kod nas. Javite nam ako se što dogodi kod vas."

"Poslat ću ti razglednicu."

Kane isključi interkom...

Tri

Bilo bi bolje za mir svakoga od njih da se pripravnost nastavila. Povratkom svjetla i struje i ničega za raditi, osim ispraznog buljenja u ostale, pet ljudi na mostu postajalo je sve uznemirenije. Nije bilo mjesta za isteza-nje i odmor. Samo jedan prolaznik bi zauzeo sav raspoloživi prostor palube. Zato su bezvoljno sjedili na svojim mjestima i ulijevali u sebe neuobičajene količine kave osigurane od strane auto-kuhara i pokušavali misliti na nešto što bi spriječilo njihove vraški zaposlene mozgove od koncentriranja na sadašnju neugodnu situaciju. Odlučili su da o onome što leži izvan broda, možda u blizini, ne raspravljaju glasno. Od svih njih jedino je Ash izgledao relativno zadovoljan. Za sada je njegova jedina briga bila psihičko stanje ostatka posade. Nije bilo prave rekreacije na brodu. NOSTROMO je tegljač, radna letjelica, a ne brod za zabavu. Kada nije izvršavala neophodne zadatke, posada je trebala provoditi svoje besposleno vrijeme u ugodnoj utrobi hiper-sna. Bilo je prirodno da će ih besposleno vrijeme činiti nervoznima i u najboljim okolnostima, a sadašnje okolnosti bile su sve, samo ne dobre.

Ash je mogao računalom proučavati teoretske probleme bez prestanka, a da mu nikada ne postane dosadno. On je budno stanje smatrao stimulirajućim.

"Da li smo dobili kakav odgovor na naše pozive?" Dallas se nagnuo iz svog sjedala da bi pogledao znanstvenog časnika.

"Probao sam svaki tip odgovora iz priručnika, plus slobodno vezivanje signala. Također sam dopustio da Majka pokuša sa striktnim mehaničko-analognim pristupnim kodom." Ash je spustio glavu i izgledao razočarano. "Ništa osim jednakog poziva u pomoć, po-navljanog u istim vremenskim intervalima. Svi drugi kanali su prazni, osim slabog, jednoličnog krčanja na 0,33." Prstom je pokazao na gore.

"Majka kaže da je to karakteristično pražnjenje središnje zvijezde ovog svijeta. Ako je nešto, ili netko živ tamo vani, nije u mogućnosti učiniti ništa više od odašiljanja poziva u pomoć."

Dallas je proizveo nepristojan zvuk. "Imamo potpun kapacitet energije. Da vidimo gdje smo. Upali svjetla."

Riplev je pokrenula prekidač. Lanac moćnog svjetla, bliješteći biseri na tamnom trupu NOSTRO-MA, su se probudili. Vjetar i prašina sada su bili očitiji, ponekad oblikujući male vrtloge u zraku, ponekad pu-šući ravno, velikom snagom preko njihovog vidnog polja.

Usamljeno kamenje, uzdignuća i uleknuća bile su jedini istaknuti objekti u ogavnom krajoliku. Nije bilo ni traga ničemu živom, ni malo lišaja, grmlja, ništa. Samo vrtlozi vjetra i prašine u nepoznatoj noći.

"Nema oaze", Kane je prošaputao za sebe.

Dallas je ustao, otišao do prozora i počeo gledati van na oluju i komadiće kamenja tjerane vjetrom. Pita se da li je na ovom malom svijetu ikad bez vjetra. Koliko su znali o lokalnim vremenskim uvjetima, NOSTRO-MO se mogao spustiti usred mirnog ljetnog dana. No, to ipak nije vjerojatno. Ova planeta nije bila dovoljno velika da proizvede stvarno ružno vrijeme, poput onoga na Jupiteru, na primjer. Izvukao je malo utjehe iz toga, zaključujući da vrijeme najvjerojatnije ne može postati gore.

Nestabilnost lokalne klime nametnula je osnovnu temu razgovora. "Po ovome ne možemo ići nikuda", Kane je pokazao prema van. "Barem ne po mraku."

Ash podigne pogled sa svoje konzole. Nije se pomaknuo sa svog mjesta, očito zadovoljan kako fizički, tako i psihički. Kane nije mogao razumjeti kako znanstveni časnik u tome uspijeva. Da on povremeno nije napuštao svoje mjesto da bi prošetao, do sada bi već poludio. Ash je primijetio njegov pogled i ponudio nešto korisnih informacija. "Majka kaže da lokalno sunce izlazi za dvadeset minuta. Kuda god odlučili ići, to neće biti po mraku."

"I to je nešto", priznao je Dallas, hvatajući se za najmanji komadić ohrabrenja. "Ako oni koji su nas pozvali ne žele ili ne mogu govoriti, morat ćemo u potragu za njima. Ili za tim, ako je signal odašiljan automatski. Koliko smo udaljeni od izvora signala?"

Ash je pregledao ispise, uključio crtač na razini tla za potvrdu. "Oko tri tisuće metara, skoro sve je ravan teren, koliko skaneri mogu reći, sjeveroistočno od našeg položaja."

"Sastav tla?"

"Izgleda daje ista ona tvar koju smo odredili prilikom spuštanja. Ista čvrsta stvar na kojoj sada sjedimo.

Kruti bazalt s manjim varijacijama, mada ne bih isključio mogućnost nailaska na neke veće zračne džepove tu i tamo."

"Onda ćemo paziti kuda hodamo."

Kane je u glavi uspoređivao udaljenost s vremenom koje će biti potrebno provesti u odijelu.

"Barem je dovoljno da se ode pješice."

"Da." Lambertova je izgledala zadovoljno. "Ne bih se veselila pomisli o pomicanju broda.

Čisto spuštanje iz orbite je lakše izvesti nego premještati brod na površini po ovakvom vremenu."

"Dobro. Znamo po čemu ćemo hodati. Hajde da otkrijemo kroz što ćemo hodati. Ash, daj nam uvid u atmosferu."

Znanstveni časnik je pritisnuo dugmad. Na NOS-TROMOVOJ koži pojavio se mali otvor. Metalna bočica je ispuštena u vjetar, usisana je mala količina zraka ovog svijeta i bočica je vraćena natrag u brod.

Uzorak je ispušten u vakuumskoj komori. Precizni instrumenti su ga nastavili razgrađivati na komadiće. Uskoro su se ovi komadići zraka pojavili u obliku brojeva i simbola na Ashevoj konzoli.

Kratko ih je proučio, zatražio ponovnu provjeru jednog, te izvijestio svoje kolege.

"To je skoro praiskonska mješavina. Mnogo inertnog dušika, nešto kisika, velika koncentracija slobodnog ugljičnog dioksida. Tu su i metan i amonijak, nešto od ovog posljednjeg postoji u zaleđenom stanju ... Vani je hladno. Sada radim na elementima u tragovima, ali ne očekujte nikakva iznenađenja. Sve izgleda standardno i nije za udisanje."

"Tlak?"

"Deset na četvrtu dina po kvadratnom centimetru. Neće nas zadržati dolje, osim ako se vjetar stvarno ne pojača."

"Što je s udjelom vlage?" Kane je želio znati. Slike izmišljene nezemaljske oaze brzo su blijedile iz njegove glave.

"98%. To možda ne miriši dobro, ali je vlažno. Mnogo vodene pare. Čudna mješavina. Nisam mislio da ću naći toliko vodene pare zajedno s metanom. Ah, dobro. Ne bih savjetovao da se pije s bilo kakvih okolnih rupa s vodom. Ako postoje, sigurno nisu s vodom."

"Da li postoji još nešto što bi trebali znati?", upitao je Dallas.

"Samo bazaltna površina, mnogo ohlađene, tvrde lave. I hladan zrak, dobro ispod nule", Ash ih je izvijestio. "Trebali bi odijela zbog temperature čak i da se atmosfera može udisati. Ako je nešto vani živo, to onda mora biti vrlo otporno."

Dallas je izgledao rezignirano. "Mislim daje nerazumno očekivati nešto drugo. Nada podstiče vječnost. Ima dovoljno atmosfere da učini vidljivost lošom. Nadao sam se da uopće neće biti zraka, ali mi nismo dizajnirali ovaj kamen."

"Nikada se ne zna", Kane je ponovno počeo filozofirati. "Možda je to nečija ideja raja."

"Nema smisla proklinjati ga", savjetovala ih je Lambertova. "Moglo je biti puno gore."

Promatrala je oluju, koja je dolaskom zore polako jenjavala.

"Meni se ovo više sviđa, nego pokušaj spuštanja na nekog plinovitog diva gdje bi imali vjetrove od tri stotine kilometara na sat u mirnom periodu i deset ili dvadeset gravitacija da se s njima borimo. Po ovome možemo barem hodati bez podrške generatora i stabilizatora. Vi, ljudi, ne znate kada vam je dobro."

"Čudno da se ne osjećam dobro", dodala je Riplev. "Radije bih bila u hiper-snu." Nešto se očesalo o njene noge i ona je pružila ruku da pogladi Jonesa. Mačak je zahvalno počeo prestati.

"Oaza ili ne," veselo je rekao Kane, "javljam se da izađem prvi. Htio bih izbliza pogledati našeg nepoznatog tipa. Nikada ne znaš što možeš pronaći."

"Dragulje i novac?" Dallas nije mogao sakriti smiješak. Kane je bio ozloglašeni lovac na sreću. Izvršni je slegnuo ramenima. "Zašto ne?" "Čujem te. Dobro." Bilo je prihvaćeno da će Dallas biti član male ekspedicije. Pogledao je po mostu za kandidatom koji će popuniti ekipu. "Lambertova. Ti isto." Nije izgledala sretno. "Super. Zašto ja?" "Zašto ne ti? Ti si naš unaprijed određeni navigator. Da vidimo koliko si dobra izvan svog sjedala." Krenuo je prema hodniku, zastao i tek tako rekao: "Još jedna stvar. Najvjerojatnije smo suočeni s mrtvom olupinom i automatskim signalom jer bi do sada već trebali čuti nešto od preživjelih. Ali još uvijek ne možemo biti sigurni na što ćemo naići. Ovaj svijet ne obiluje životom, neprijateljskim ili nekim drugim, ali mi ipak nećemo nepotrebno riskirati. Ponesimo sa sobom neko oružje." Zastao je kada je Riplev krenula da im se pridruži.

"Troje je maksimum za napuštanje broda, Riplev. Morat ćeš čekati svoj red za izlazak." "Ne idem van", rekla mu je. "Sviđa mi se unutra. Napravila sam ovdje sve što mogu. Parkeru i Brettu će zatrebati pomoć s preciznim radovima dok oni pokušavaju popraviti provodne kanale ..."

Dolje u strojarnici je bilo prevruće, unatoč naporima tegljačevih uređaja za hlađenje. Problem je proizlazio iz količine varenja koje su Parker i Brett morali obaviti i skućenih prostorija u kojima su bili prisiljeni raditi. Zrak u blizini termostata je ostajao dovoljno hladan, dok se onaj u blizini samog vara brzo pregrijavao. To nije bila krivnja laserskog uređaja za varenje. On je stvarao relativno hladnu zraku, ali tamo gdje se metal topio i tekao da oblikuje novu površinu, toplina se pojavljivala kao popratni proizvod. Oba muškarca su radila bez košulja, a znoj se slijevao niz njihova tijela. U neposrednoj blizini, Riplev se naslonila na zid i upotrijebila neobičan alat da izvadi zaštitnu oplatu. Kompleksan skup obojenih žica i sićušnih geometrijskih oblika bio je izložen svjetlu. Dvije male sekcije su bile pocrnile. Koristeći drugi alat izvadila je oštećene komponente i potražila odgovarajuću zamjenu u punoj torbi prebačenoj preko ramena.

Dok je prvog od njih smještala na mjesto, Parker je isključivao laser. Kritički je promatrao varove. "Nije loše, ako tako mogu reći." Okrenuo se da pogleda Riplev. Bluza joj je od znoja bila prilijepljena na grudi. "Hej Riplev ... imam pitanje." Nije skrenula pogled s posla. Drugi novi modul uskočio je u svoje mjesto pored prvog, poput umetanja novog umjetnog zuba. "Da? Slušam te."

"Da li ćemo ići van na ekspediciju ili smo zaglavili ovdje dok se sve ne popravi? Već smo vratili struju. Ostatak ovih stvari", pokazao je na uništenu strojarnicu elegantnim zamahom ruke, "je uljepšavanje. Ništa što ne može čekati nekoliko dana."

"Obojica znate odgovor." Sjela je i obrisala ruke dok je podizala pogled prema Parkeru. "Kapetan je odabrao svoj par i to je to. Nitko više ne ide van sve dok se oni ne vrate i izvijeste o svemu. Troje vani, četvero unutra. To su pravila." Izenadna pomisao ju natjera da zastane i pažljivo ga promotri.

"To nije ono što te brine, zar ne? Tebe brine što bi oni mogli pronaći. Ili smo te svi krivo procijenili i ti si zapravo lumen u potrazi za znanjem, željan da po-makneš granice poznatog svemira?"

"Do vraga, ne." Parker uopće nije izgledao uvrijeđen povremenim sarkazmom Riplevjeve. "Ja sam samo željan da pomaknem granice svog bankovnog računa. Onda... stoje s našim dijelom u slučaju da pronađu nešto vrijedno?"

Riplev je izgledala frustrirano. "Ne brini. Obojica ćete dobiti sve što vas ide." Počela je lov po torbi s dijelovima za određenim modulom, da ispuni posljednju oštećenu sekciju u otvorenom kvadratu na zidu.

"Ja više ništa ne radim," Brett je iznenada obznanio, "osim ako nam se ne zagarantira pun udio."

Riplev je pronašla neophodni dio i pomaknula se da ga stavi na njegovo mjesto. "Obojici je ugovorom garantirano dobivanje dijela od svega što pronađemo, i obojica to znate. A sada prestanite i vratite se na posao." Okrenula se i počela provjeravati da li novi moduli ispravno rade. Parker je buljio u nju, otvorio usta da nešto kaže, ali se ipak predomislio. Ona je bila časnica zadužena za zalihe. Stvaranje neprijateljstva s njom i neće baš biti od koristi. Rekao je svoje mišljenje koje je bilo odbačeno. Bolje je to ostaviti na miru, bez obzira kako se iznutra osjećao. Mogao se ponašati logično kada je to situacija zahtijevala.

Ljutilo je uključio laser i počeo variti još jedan dio napuknutog provoda.

Brett, koji je rukovao s napajanjem i nosačem uređaja za varenje, rekao je za sebe: "Dobro."

Dallas, Kane i Lambertova su hodali kroz uski hodnik. Sada su kao dodatak svojim izoliranim hlačama nosili čizme, jakne i rukavice. Također su nosili i laserske pištolje, minijaturne verzije uređaja za varenje koji su upotrebljavali Parker i Brett.

Zaustavili su se ispred masivnih vrata dobro označenih upozoravajućim simbolima i riječima: GLAVNA ZRAČNA KOMORA PRISTUP SAMO ZA OVLAŠTENE OSOBE Dallas je oduvijek upozorenje smatrao smiješno suvišnim, pošto na brodu nije moglo biti neovlaštene osobe jer su svi članovi posade bili ovlaštene za korištenje zračne komore.

Kane je pokrenuo prekidač. Zaštitna ploča se pomaknula otkrivajući tri dugmeta. Pritisnuo ih je određenim redosljedom. Začula se škripa i vrata su se otvorila. Ušli su u komoru.

Sedam vakuumskih odijela bilo je složeno na zidovima. Bila su nezgrapna, čudna i neophodna za ovu šetnju, ako su Ashevi proračuni površinskih okolnosti bili čak i upola točni. Pomogli su jedno drugom ući u umjetne kože za održavanje života i provjerili djelotvornost odijela.

Onda je došlo vrijeme za kacige. To je učinjeno s odgovarajućom ozbiljnošću i pažnjom, te je svatko provjerio da lije onom drugom kaciga pravilno namještena i pričvršćena.

Dallas je provjerio Kaneovu kacigu, Kane Lambertičinu i ona je na kraju provjerila kapetanovu. Izveli su ovu trodjelnu radnju s najvećom ozbiljnošću, svemirski ekvivalent tri majmuna koji si međusobno trijebe buhe. Uključeni su automatski regulatori. Uskoro je svo troje udisalo pomalo ustajali, ali zdrav zrak iz njihovih spremnika.

Dallas je pomaknuo ruku u rukavici i uključio interni komunikator u kacigi. "Odašiljam. Da li me čujete?"

"Prijem", potvrdi Kane, zastajući da pojača snagu na svom mikrofону. "Da li me ti čuješ?" Dallas kimnu i okrene se prema još uvijek mrzovoljnoj Lambertovoj. "Hajde Lambertova", rekao je Dallas pokušavajući ju razveseliti. "Izabrao sam te zbog sposobnosti, a ne naklonosti suncu."

"Hvala na komplimentu," suho je odgovorila. "I hvala za ništa. Zašto nisi izabrao Asha ili Parkera? Oni bi sigurno željeli ići."

"Ash mora ostati na brodu, to znaš. Parker ima posla u strojarnici i ne bi mogao pronaći izlaz iz papirnate vrećice bez pomoći instrumenata. Baš me briga da li ćeš me proklinjati svakim metrom puta, samo se pobrini da pronađemo izvor prokletog signala."

"Da. Predivno."

"Dobro, znači spremni smo. Držite ruke dalje od oružja, osim ako ne kažem drugačije."

"Očekuješ prijateljsko društvo?" Kane je izgledao nesigurno.

"Radije se nadajmo najboljem, nego najgorem." Pritisnuo je kontrole vanjskih komunikacija odijela i otvorio novi kanal. "Ash, jesi li tamo?"

Odgovor je stigao od Riplev. "Na putu je prema znanstvenoj kupoli. Daj mu nekoliko minuta."

"Dobro." Okrenuo se prema Kaneu. "Zatvori unutrašnja vrata." Izvršni je pritisnuo potrebne kontrole i vrata su se iza njih zatvorila. "Sada otvori vanjska."

Kane je ponovio postupak koji ih je uveo u komoru. Nakon što je pritisnuo posljednje dugme stao je uz ostale i čekao. Lambertova se nesvjesno naslonila leđima na unutrašnja vrata komore, instinktivna reakcija prema nadolazećem nepoznatom.

Vanjska vrata kliznula su u stranu. Oblaci prašine i pare strujali su ispred troje ljudi. Svjetlost nadolazeće zore bila je zagasito narančaste boje. To nije bilo poznato, utješno žutilo Sunčevog sustava, ali Dallas se nadao da će se to promijeniti izlaskom sunca. Davalo im je dovoljno svjetla da vide, iako je bilo vrlo malo za vidjeti u gustom, pijeskom ispunjenom zraku.

Iskoračili su na platformu lifta koja je prolazila između potpornih greda. Kane je dodirnuo novi prekidač. Platforma se počela spuštati, a senzori smješteni na njezinom podnožju govorili su gdje je tlo. Izračunali su udaljenost i zaustavili platformu u trenutku kada je njezino dno poljubilo najviši dio crnog kamena.

Pod Dallasovim su vodstvom, više iz navike nego zbog formalne procedure, pažljivo zakoračili na samu površinu. Lava ispod njihovih čizama bila je tvrda i čvrsta. Olujni vjetrovi su ih šibali dok su promatrali pusti okoliš. Na trenutke nisu mogli vidjeti ništa u narančastosmeđoj magli osim onog što je promicalo ispod njihovih čizama.

Kakvo užasno depresivno mjesto, mislila je Lambertova. Ne baš previše stravično, iako je nemogućnost šireg vidokruga bila dovoljno uznemirujuća. To ju je podsjetilo na noćno

kupanje u moru prepunom morskih pasa. Nikada ne možeš biti siguran što te može iznenada zaskočiti iz mraka.

Možda je prerano donosila strogu odluku, ali nije tako mislila. Na toj cijeloj skućenoj planeti nije bilo vesele boje. Ni plave, ni zelene; samo stalno prodiranje žute, mutno narančaste, tamnosmeđe i sive. Ništa da ugrije oko uma, koje bi zauzvrat umirilo misli. Atmosfera je imala boju neuspjelog kemijskog eksperimenta, a tlo je izgledalo poput zbijenog brodskog otpada. Žalila je ono stoje ovdje moglo živjeti. Unatoč nedostatku dokaza, imala je osjećaj da sada ništa ne živi na ovom svijetu.

Možda je Kane u pravu. Možda je ovo izgled raja za neko nepoznato biće. Ako se to pokaže istinitim, sumnjala je da želi društvo takvog bića.

"Kojim putem?"

"Što?" Magla i oblaci sakupili su se iznad njezinih misli. Otresla ih je.

"Kojim putem, Lambertova?" Dallas ju je promatrao.

"Dobro sam. Previše razmišljanja." U mislima je imala viziju svoje konzole na NOSTROMU. Sjedalo i navigacijski instrumenti, tako sputavajući i ukrućeni pod normalnim okolnostima, sada su izgledali poput malog isječka raja.

Provjerila je liniju na ekranu male naprave pričvršćene za njezin remen. "Tamo. Ovim putem." Pokazala je.

"Ti vodiš." Dallas je zakoračio iza nje.

S kapetanom i Kaneom iza sebe, krenula je u oluju. Čim su napustili zaštitu

NOSTROMOVOG trupa, oluja ih je mogla u potpunosti okružiti.

Bijesno je zastala i prčkala po instrumentima odijela. "Sada ne vidim baš ništa."

Izenada je čula Ashev glas unutar kacige. "Uključi tragač. Namješten je na izvor signala.

Pusti neka te vodi i ne prčkaj po njemu. Ja sam ga već namjestio."

"Uključenje i namješten", *zarežala je* natrag. "Misliš da ne znam vlastiti posao?"

"Nisam mislio ništa loše", odgovorio je znanstveni časnik. Progundala je nešto i nastavila put kroz maglu.

Dallas je govorio u svoj mikrofon. "Tragač radi dobro. Jesi li siguran da nas dobro primaš, Ash?"

U unutrašnjosti znanstvenog laboratorija na donjem dijelu broda, Ash je skrenuo pogled sa silueta zamućenih prašinom na blještavo osvijetljenu konzolu ispred njega. Tri stilizirana lika bila su oštra i čista na ekranu. Dodirnuo je kontrolu i začulo se slabašno škripanje dok se stolica primicala u svojim vodilicama i dovela ga točno ispred blještavog ekrana.

"Sada vas vidim iz kupole. Primam vas jasno i glasno. Dobar prijem na ekranu. Mislim da vas neću izgubiti. Magla nije dovoljno gusta i izgleda da dolje na površini nema mnogo interferencija. Poziv za pomoć je na drugoj frekvenciji, pa ne postoji mogućnost preklapanja signala."

"Zvuči dobro." Dallasovglas neprirodno je odjeknuo u zvučniku kupole. "Svi te dobro čujemo. Ostavimo kanal otvorenim. Ne želimo se izgubiti, ne u ovoj stvari."

"Dobro. Pratit ću svaki vaš korak. Neću vas uzne-miravati, osim ako nešto ne iskrсне."

"Dobro. Dallas *vani*." Ostavio je vezu s brodom uključenu i primijetio Lambertovu kako ga promatra. "Trošimo vrijeme. Idemo."

Bez riječi se okrenula i usredotočila na tragač te ponovno krenula u razigranu prljavštinu.

Malo niža gravitacija eliminirala je teret odijela i zračnih spremnika, iako su svi razmišljali o sastavu ovako malog svijeta koji može proizvesti takvu gravitaciju. Dallas je u mislima rezervirao vrijeme za bolji geološki pregled. Možda je to Parkerov utjecaj, ali mogućnost da ovaj svijet sadrži velike količine vrijednih teških metala nije bila za zanemariti.

Kompanije će, naravno, prisvojiti svako takvo otkriće, budući da je provedeno Kompanijinom opremom tijekom radnog vremena, ali to bi značilo nešto velikodušnih bonusa. Njihovo neplanirano zaustavljanje ipak se može ispostaviti kao profitabilno.

Vjetar je puhao prema njima noseći prljavštinu i prašinu, čvrstu kišu.

"Ne mogu vidjeti više od tri metra u bilo kojem pravcu", promrmljala je Lambertova.

"Prestani se truditi." To je bio Kane.

"Hej. Prestanite se ponašati poput djece. Ovo nije mjesto za to."

"Lijepo mjestasce", Lambertova nije bila zastrašena. "Potpuno nedirnuto od strane čovjeka ili prirode. Lijepo mjesto za život... ako si kamen."

"Rekao sam da je dosta." Na to se utišala, ali se nastavila žaliti u sebi. Dallas joj je mogao zapovjediti da šuti, ali ju nije mogao spriječiti da mumlja.

Izenada, njezine oči registrirale su podatak koji joj je misli trenutno skrenuo sa stalnog proklinjanja ovog mjesta. Nešto je nestalo s ekrana tragača.

"Sto se dogodilo?" upitao je Dallas.

"Čekaj malo." Napravila je malo podešavanje uređaja, otežano nezgrapnim rukavicama.

Linija koja je nestala s ekrana tragača ponovno se pojavila.

"Izgubila sam ga. Ponovno ga imam."

"Problemi?" Udaljeni glas začuo se unutar njihovih kaciga. Ash je *izrazio* zabrinutost.

"Ništa strašno", izvijestio ga je Dallas. Lagano se okrenuo za 360 stupnjeva, pokušavajući pronaći nešto čvrsto unutar oluje. "Još uvijek je sve puno prašine i vjetra. Počeli smo dobivati smetnje na tragaču. Na sekundu smo izgubili signal."

"Ovdje je sve u redu." Ash je provjerio ispise. "Mislim da to nije oluja. Možda ulazite u brdovit teren. To bi moglo blokirati signal. Pazite se. Ako ga ponovno izgubite i ne možete ga naći, uključite tragač da prati moj kanal natrag do broda dok ponovno ne uhvatite signal. Onda ću vas ja pokušati voditi odavde."

"U redu, ali to za sada nije potrebno. Javit ćemo ti ako naiđemo na takve probleme."

"Dobro. Ash *vani*."

Ponovno je nastala tišina. Kretali su se bez razgovora kroz prašnjavi, narančasti krajolik. Nakon nekog vremena Lambertova je stala.

"Opet je nestao?" upitao je Kane.

"Ne. Promjena pravca." Pokazala je na lijevo. "Ovim putem."

Nastavili su po novom kursu. Lambertova je svu svoju pozornost usredotočila na ekran tragača, a Dallas i Kane na nju. Oko njih oluja se trenutno pojačala. Komadići prašine radili su postojane klikove kako ih je vjetar bacao na vizire njihovih kaciga, oblikujući govorne oblike unutar njihovih mozgova.

Klik, klik ... pustite nas unutra ... klik, klak ... pustite nas unutra, pustite nas unutra ...

Dallas se stresao. Tišina, pustoš omotana oblacima, narančasta magla; sve mu je počinjalo ići na živce.

"Blizu je", rekla je Lambertova. Uređaji u odijelima simultano su izvijestili udaljenog Asha o iznenadnom ubrzanju njihovog pulsa. "Vrlo blizu."

Nastavili su. Nešto se naziralo ispred, visoko iznad njih. Dallasov dah bio je isprekidan, što od uzbuđenja, što od napora.

Razočaranje ... to je bila samo ogromna kamena formacija, iskrivljena i groteskna. Asheva predviđanja o mogućnosti nailaska na brdoviti teren pokazala su se točna. Privremeno su se sklonili u zavjetrinu kamenog monolita. Istovremeno, s tragača Lambertove nestala je linija.

"Ponovno je izgubljen", rekla im je.

"Da li smo ga prošli?" Kane je proučavao kamenje, pokušavajući pogledati iznad njega, ali nije uspio.

"Ne, osim ako je pod zemljom." Dallas se naslonio na kamenu zid: "Možda je iza ove stvari."

Kucnuo je po kamenu rukom u rukavici. "Ili je to možda samo smetnja zbog oluje. Odmorimo se malo, pa ćemo vidjeti."

Čekali su, odmarajući se naslonjeni na glatki zid. Prašina i magla hučali su oko njih.

"Sada smo stvarno slijepi", rekao je Kane.

"Zora bi trebala uskoro doći." Podesio je svoj mikrofon. "Ash, ako me čuješ reci koliko ima do izlaska sunca."

Glas znanstvenog časnika bio je blijed, iskrivljen statikom. "Sunce izlazi za nekih desetak minuta."

"Onda ćemo biti u mogućnosti nešto vidjeti."

"Ili suprotno", dodala je Lambertova. Nije se trudila sakriti manjak entuzijazma. Bila je umorna poput psa, a oni su još trebali stići do izvora signala. Nije to bio fizički umor. Pustoš i jezovito obojenje umarali su njezin mozak. Žudjela je za čistom blještavom prisnošću njezine konzole.

Povećanje vidljivosti nije pomoglo. Umjesto podizanja njihovog morala, izlazeće sunce ih je zgrozilo pretvarajući zrak iz narančastog u krvavocrveni. Možda će biti manje uznemirujuće kada se slaba zvijezda u potpunosti digne ...

Riplev je rukom obrisala čelo i ispustila umoran uzdah. Zatvorila je posljednji panel u zidu na kojem je radila nakon što se uvjerala da svi novi dijelovi ispravno rade i spremila alat u odjeljke torbe.

"Moći ćete srediti ostatak. Popravila sam osjetljive stvari."

"Ne brini. Snaći ćemo se", uvjerio ju je Parker, pazeći da zvuči ravnodušno. Nije ju pogledao, nego je usredotočeno nastavio raditi svoj posao. Još je uvijek bio uznemiren zbog prilike iz koje su on i Brett bili izostavljeni, bez obzira na to što će ekspedicija pronaći.

Krenula je prema najbližem *izlazu*. "Ako nađete na kakve probleme i trebate pomoć, javite mi. Bit ću na mostu."

"Dobro", tiho je rekao Brett.

Parker ju je pratio pogledom i gledao kako njezina gipka figura nestaje uz stepenice.

"Kurvetina."

Ash je pritisnuo kontrolu. Trio pokretnih oblika postao je oštar i uobičajen, gubeći svoje mutne aureole dok je pojačalo radilo svoj posao. Provjerio je ostale monitore. Tri signala nastavila su jasno stizati.

"Kako ide?" htio je znati glas iz interkoma. Brzo je isključio ekran i uključio vezu. "Za sada je dobro."

"Gdje su?" pitala je Ripley. "Prilaze odašiljatelju. Ušli su u kameniti teren i gube signal, ali tako su blizu da ne vidim mogućnost da ga promaše. Uskoro bi ih morali čuti."

"Govoreći o signalu, imamo li nešto novo o njemu do sada?" "Još ne."

"Da li si pokušao staviti signal u ECIU* za detaljnu analizu?" Zvučala je pomalo nestrpljivo.

"Gledaj, i ja želim znati detalje isto koliko i ti. Majka ga još nije identificirala, pa ne vidim svrhu da gubim vrijeme s tim."

"Imaš li što protiv da ja probam?" "Ne", rekao joj je. "Ne može biti štete, a i to je nešto za raditi. Samo mi javi čim nešto otkriješ, ako budeš tako sretna."

"Da. Ako budem sretna", rekla je i isključila vezu. Ugodnije se smjestila u svoj stolac na mostu. Most je sada izgledao čudno prostran; dio posade je bio na ekspediciji, a Ash je bio u kupoli. U svakom slučaju ovo je bio prvi put daje sama na mostu, koliko se mogla sjetiti. Bilo je to nekako čudno i ne baš odviše ugodno. Dobro, ako je odlučila stvoriti si probleme radeći ECIU analizu, bolje joj je početi. Dodir na dugme ispunio je most mučnim tuđinskim krikom. Užurbano je utišala zvuk. Ali čak i utišan djelovao je dovoljno uznemirujuće.

Lako je mogla zamisliti da je to glas, kao što je Lambertova predložila. Taj je koncept ipak bio mnogo više fantastičan nego znanstven. Saberi se, ženo. Vidi što će stroj reći i izostavi svoje osjećaje iz toga.

Svjesna malih izgleda za uspjeh tamo gdje Majka nije uspjela, Riplev je uključila rijetko korišteni panel. Ali kao što je Ash rekao, to je nešto za raditi. Nije mogla podnijeti sjedenje i besposličarenje na praznom mostu. To joj je davalo previše vremena za razmišljanje. Bolji je i nekakav posao nego nikakav ...

*ECIU = sustav za dekodiranje nestandardnih poruka - dekodcr (nap. prev.)

Četiri

Kako se skriveno sunce dizalo, tako je krvavo-crvena atmosfera postajala svjetlija. Sada je bila pljesniva, prljavo žuta umjesto poznate blješteće sunčeve svjetlosti Zemlje, ali i to je bio ogroman napredak u odnosu na to kako je bilo.

Oluja je malo oslabila i sveprisutna prašina počela se slijegati na površinu. Po prvi puta troje umornih putnika moglo je vidjeti više od nekoliko metara ispred sebe.

Penjali su se već neko vrijeme. Teren je ostao brdovit, ali osim pojedinih izoliranih bazaltnih stupova još uvijek se uglavnom sastojao od lave. Bilo je nekoliko oštrijih izbočenja koja su bila oblikovana u nježne obline i nabore u nebrojenim vjekovima postojanog vjetrova i prašine.

Kane je bio na čelu, malo ispred Lambertove. Očekivao je da će Lambertova svakog trenutka objaviti da su ponovno dobili signal. Popeo se uz blagi nagib i pogledao uokolo očekujući da vidi još više onog na što su dosada nailazili: glatki kamen koji vodi na još jedan uspon. Umjesto toga, njegove su oči vidjele nešto sasvim različito, dovoljno različito da se izbulje iza prljavog, prozirnog vizira kacige, dovoljno različito da poviče u mikrofon.

"Isuse Bože!"

"Stoje? Što se dog ...?" Lambertova se popela do njega, praćena Dallasom. Oboje su, poput Kanea, bili šokirani neočekivanim prizorom.

Pretpostavljali su daje poziv u pomoć bio odašiljan s neke vrste stroja, ali se nikakve slike izvora signala nisu oblikovale u njihovim mislima. Bili su isuviše zaokupljeni olujom i potrebom da ostanu na okupu. Suočeni s pravim izvorom, impresivnijim nego što se itko usudio i zamisliti, njihova znanstvena ravnodušnost privremeno je nestala.

To je bio brod. Relativno neoštećen i mnogo većoj mjeri stran nego što su zamišljali. Dallas ga ne bi nazvao sablasnim, ali djelovao je uznemirujuće na način na koji napredna tehnologija ne bi trebala djelovati. Obrisi masivne olupine bili su jasni, ali neprirodni, i prožimali su cijeli oblik zbunjajućom abnormalnošću.

Nadnosio se nad njih i okolno kamenje na kojem je ležao. Koliko su mogli vidjeti, zaključili su da se spustio na isti način, poput NOSTROMA, na trbuh. Imao je oblik ogromnog metalnog slova 'U', s dva roga blago savinuta prema unutra. Jedan je rog bio malo kraći i oštrije savinut. Nisu znali da li je uzrok tome oštećenje ili neki tuđinski koncept ugodne simetrije.

Dok su se penjali bliže, primijetili su da je brod zadebljan u bazi 'U', sa serijom koncentričnih humaka koji se poput debelih ploča podižu do završne kupole. Dallas je pretpostavio da dva roga sadrže pogon broda i strojarske odjele, dok je deblji prednji dio sadržavao prostorije za posadu, možda tovarni prostor i most. Uzevši u obzir da o brodu nisu znali gotovo ništa, njegova pretpostavka je možda u potpunosti neispravna.

Brod je nepokretno ležao, ne dajući nikakve znakove života ili aktivnosti. Ovako blizu, ponovno uhvaćeni signal bio je zaglušujući i svo troje su morali požuriti i smanjiti zvuk u svojim kacigama. Od kojeg god metala trup bio napravljen, na sve jačem svjetlu davao je čudan staklasti odsjaj koji je ukazivao na leguru koju nije oblikovala ljudska ruka. Dallas nije mogao biti siguran da li je to uopće metal. Prvi pregled nije otkrio ništa što bi ličilo na var, za-kivanje, hermetičko zatvaranje ili bilo koju poznatu metodu spajanja pojedinih metalnih ploča ili sekcija. Tuđinski brod davao je osjećaj uzgoja, a ne proizvodnje. Naravno, to je bilo bizarno. Zanemarujući metodu konstrukcije, ključna stvar bila je da je to bez sumnje brod.

Bili su toliko iznenađeni neočekivanim prizorom da nitko nije ni pomislio koliko će prilično neoštećena, olupina vrijediti u obliku bonusa ili nagrade za spašavanje.

Svo troje istovremeno su vikali u mikrofone u kacigama. "Neka vrsta broda." Kane je nastavio glupavo ponavljati; opet i opet.

Lambertova je promatrala blistavi, gotovo mokri sjaj zaobljenih stranica, nedostatak bilo kakvih poznatih vanjskih struktura i kimala u čudu. "Jesi li siguran? To možda može biti lokalna struktura. Čudno je ..."

"Neee." Kaneova pozornost bila je na dvostrukim zakrivljenim rogovima koji su formirali zadnji kraj letjelice. "Nije učvršćeno. Čak i da je to tuđinski arhitektonski koncept, potpuno je jasno da nije namijenjeno da bude dio okoline. To je sigurno brod."

"Ash, možeš li vidjeti ovo?" Dallas se prisjetio da znanstveni časnik može sve jasno vidjeti pomoću video kamera na odijelima i da je sigurno opazio olupinu u istom trenutku kada se Kane popeo na brijeg i uzbuđeno viknuo.

"Da, vidim ga. Ne jasno, ali dovoljno da se složim s Kaneom da je to brod." Ashev je glas u njihovim kacigama zvučao uzbuđeno. Barem je bio uzbuđen onako kako je znanstveni časnik uvijek zvučao. "Nisam nikada vidio nešto takvo. Pričekaj malo." Čekali su dok je Ash proučavao ispise i na brzinu provjerio neke stvari u brodskom mozgu.

"Nije ni Majka", izvijestio ih je. "To je potpuno nepoznat oblik, ne podudara se s ničim što smo do sada sreli. Da li je stvarno tako velik kako izgleda odavde?"

"Veći", rekao mu je Dallas. "Masivna konstrukcija, bez vidljivih malih detalja. Ako je konstruiran u istom odnosu kao i naši brodovi, onda su graditelji vraški veći od nas."

Lambertova se nervozno nasmiješila. "Saznat ćemo, ako je netko od njih ostao na brodu da nam poželi dobrodošlicu."

"Blizu smo i u vezi", rekao je Dallas Ashu, ignorirajući komentar navigatorice. "Morao bi dobivati mnogo čišći signal. Što je s pozivom u pomoć? Ima li promjene? Mi smo preblizu da kažemo."

"Ne. Što god slalo signal, nalazi se unutra. Siguran sam u to. Mora biti. Da je malo dalje vani nikada ga ne bi čuli kroz tu količinu metala."

"Ako je metal." Dallas je nastavio pregledavati trup tuđinskog broda. "Izgleda gotovo poput plastike."

"Ili kosti", predloži zamišljeni Kane.

"Pretpostavljajući da poziv dolazi iznutra, što da sada napravimo?" upitala se Lambertova. Izvršni je krenuo naprijed. "Idem unutra vidjeti, pa ću ti javiti."

"Stani, Kane. Nemoj biti tako prokletu pustolovan. Jednog će te dana to dovesti u nevolju."

"Pripremit ću se za ulazak. Gledaj, moramo nešto napraviti. Ne možemo samo stajati ovdje i čekati da se odgovori magično pojave u zraku iznad broda." Kane ga mrko pogleda. "Zar ozbiljno predlažeš da ne idemo unutra?"

"Ne, ne. Ali nema potrebe za žurbom." Obratio se udaljenom znanstvenom časniku: "Još nas uvijek čuješ, Ash?"

"Sada malo slabije, jer se nalazite na vrhu odašiljača", stigao je odgovor. "Pojavila se neizbježna interferencija. Ali još uvijek je dobro."

"U redu. Ne vidim nikakva svjetla ili znakove života. Nema pokreta nikakve vrste, osim ove proklete prašine. Iskoristi nas kao vezu i probaj svoje senzore. Vidi možeš li otkriti nešto što mi nismo u stanju."

Nastala je pauza dok je Ash žurio izvršiti zapovijed. Nastavili su se diviti elegantno iskrivljenim oblicima ogromne letjelice.

"Sve sam pokušao", napokon je javio znanstveni časnik. "Nismo opremljeni za ovakve stvari. NOS-TROMO je trgovački tegljač, a ne istraživačka letjelica. Trebao bih mnogo skupe opreme koju mi ne nosimo, da bih dobio potpuno očitavanje." "Onda ... što mi možeš reći?" "Oдавde ništa, gospodine. Ne mogu dobiti nikakve rezultate. Ovo oduzima previše energije tako da ne mogu dobiti nekakvo prihvatljivo očitavanje. Ne nosimo prave instrumente."

Dallas je pokušao sakriti svoje razočarenje od ostalih. "Jasno mi je. To uostalom nije presudno. Ali nastavi pokušavati. Javi mi odmah čim pronađeš nešto, bilo što. Posebno bilo kakve nagovještaje kretanja. Ne idi u detalje. Mi ćemo procijeniti sve analize ovdje."

"U redu. Pazite se."

Sto sada, kapetane? Dallasov pogled prešao je po cijeloj dužini ogromnog broda i vratio se da bi otkrio Kanea i Lambertovu kako ga gledaju. Naravno, izvršni je u pravu. Znati da je ovo izvor signala nije dovoljno. Moraju ga pratiti do tvorca, pokušati otkriti uzrok signala i prisustva broda na ovom malom svijetu. Doći ovako daleko i ne istražiti unutrašnjost tuđinskog broda bilo bi nezamislivo.

Prije svega radoznalost je to što je ljudsku rasu odvučlo iz njezinog izoliranog, nevažnog svijeta preko praznina među zvijezdama. Oprezno se podsjetio i da se kaže da je radoznalost ubila mačku. Donio je odluku, jedinu logičnu. "Oдавde izgleda prilično mrtvo. Najprije ćemo prići podnožju. Onda, ako se ništa ne pokaže ..."

Lambertova ga pogleda. "Aha."

"Onda ... vidjet ćemo."

Krenuli su prema trupu, dok se nepotreban tragač ljuljao na Lambertičinom remenu.

"U ovom trenutku," Dallas je govorio dok su se približavali izbečenoj zakrivljenosti trupa, "postoji samo jedna stvar koju ja mogu ..."

Ash je na NOSTROMU pažljivo slušao izgovorene riječi. Dallasov se glas bez upozorenja izgubio. Pojavio se glasno još jednom prije nego što je u potpunosti nestao. Istovremeno, Ash je izgubio i vizualni kontakt.

"Dallas!" Panično je pritiskao dugmad konzole, pokretao prekidače, zahtijevao bolju rezoluciju od već preopterećenih prijemnika. "Dallas, da li me čujete? Izgubio sam vas. Ponavljam, izgubio sam vas ..."

Na brojnim zvučnicima mogao se čuti samo konstantni šum lokalnog sunca ...

Masivnost tuđinskog broda bila je očitija više nego prije, tu uz njegov trup. Zakrivljeni oblik broda nadno-sio se nad njih, uzdižući se kroz prašnjavi zrak i izgledajući mnogo čvršće od polomljenog kamenja na kojem je ležao.

"Još uvijek nema tragova života", promrmljao je Dallas više za sebe, dok je promatrao trup.
"Nema svjetla, nema pokreta." Rukom je pokazao prema zamišljenom pramcu. "I nema ulaza.
Idemo probati ovim putem."

Dok su pažljivo hodali preko razbijenih gromada i rahlog škripljastog kamenja, Dallas se osjećao sićušnim u nazočnosti tuđinskog broda. Ne fizički sićušnim, iako ih je ogromni luk trupa koji se nadnosio nad njih činio patuljcima, već beznačajno sićušnim na kozmičkoj ljestvici. Čovječanstvo je još uvijek malo znalo o svemiru i istražilo je samo dio jednog kuta.

Nagađanje što može ležati iza crnih praznina kada je čovjek smješten uz okular teleskopa je uzbudljivo i stvara intelektualni užitek; drugačije je biti izoliran na neugodnoj točkici od svijeta poput ovog, biti suočen s brodom ne-ljudske proizvodnje koji neugodno podsjeća na uzgoj umjesto na poznati uređaj za manipuliranje i nadvladavanje zakona fizike.

To je, priznao je sam sebi, bilo ono što ga je najviše mučilo u svezi s olupinom. Da je bila usklađena s poznatim oblicima po silueti i sastavu, onda njezino neljudsko podrijetlo ne bi djelovalo tako prijeteće. Nije svoje osjećaje sveo samo na ksenofobiju. U osnovi, nije očekivao da tuđinac bude tako potpuno *tuđinac*.

"Nešto se događa." Ugledao je Kanea kako pokazuje na trup ispred njih. Odrješito je sam sebi rekao da je vrijeme da se beskorisne prognoze ostave po strani i da se počne baviti stvarnošću. Ovaj čudni 'rogati' oblik je svemirska letjelica, samo površinski različita od NOS-TROMA. Nije bilo ništa zloćudnog u materijalu od kojeg je brod bio napravljen ili zlokobnog u svezi konstrukcije. To je bio rezultat drugačije tehnologije, a ne estetskih ideja ili nečeg drugog. Promatran na taj način brod je poprimio oblik egzotične ljepote. Nema sumnje da Ash već naklapa o jedinstvenoj konstrukciji letjelice, želeći da je tu s njima.

Dallas je primijetio Lambertičin nepromijenjen izraz lica i znao da postoji barem jedan član posade koji bi mijenjao mjesto sa znanstvenim časnikom bez oklijevanja.

Kane je primijetio tri tamne mrlje na boku. Dok su se približavali i penjali naviše po kamenju, mrlje su se pretvorile u ovalne otvore koji su kao dodatak visini i širini pokazali i dubinu. Napokon su se našli tik ispod tri ožiljka u metalu (ili plastici? ili čemu?) trupa. Uži, tamniji otvori su se pokazali iza ulaznih ovala. Vjetar je otpuhivao prašinu i kamenčice u otvore i izbacivao ih van; znak da su bili otvoreni već neko vrijeme.

"Izgleda poput ulaza", pretpostavi Kane, ruku položenih na bokove dok je proučavao otvore.

"Možda je to nečija ideja zračne komore. Da li vidite unutarnja vrata iza ovih?"

"Ako su komore, zašto su sve tri ovako blizu jedna drugoj?" Lambertova je sumnjičavo pogledala otvore. "I zašto su svi otvoreni?"

"Možda su graditelji voljeli raditi stvari u triplika-tu." Kane je slegnuo ramenima. "Ako kojeg možemo pronaći, dopustit ću ti da ga pitaš."

"Jako smiješno." Nije se nasmijala. "To može proći, ali zašto ostaviti sva tri otvorena?"

"Ne znamo da li su otvoreni." Dallas je bio zadivljen glatkim ovalima, tako različitim od NOSTROMO-VIH nezgrapnih, četvrtastih ulaza u komore. Ovi su izgledali ukalupljeni u materijal trupa, a ne kao da su bili postavljeni kasnije pomoću nezgrapnog varenja ili hermetičkim zatvaranjem.

"Sto se tiče toga zašto su otvoreni, ako su stvarno otvoreni," Dallas je nastavio, "možda je posada željela žurno napustiti brod."

"Zašto bi im za to trebale otvorene sve tri komore?"

Dallas je iritirano zarežao na nju. "Do vruga, kako to ja mogu znati?" Odmah nakon toga je dodao.

"Oprosti ... nisi ovo zaslužila."

"Ne, nisam." Ovaj put se lagano nasmiješila. "Bilo je to glupo pitanje."

"Vrijeme je da dođemo do nekih odgovora." Gledajući pred sebe da se ne oklizne krenuo je po blagom nagibu prema otvorima. "Dovoljno smo čekali. Idemo unutra ako možemo."

"Možda je to nečija ideja komore." Kane je promatrao unutrašnjost otvora u koji su ulazili. "Moja nije."

Dallas je već bio unutra. "Površina je stabilna. Dru/ ga vrata ili grotlo ili što već bilo, također je otvorena" Pauza, a onda: "Tu je neka velika prostorija."

"Stoje sa svjetlom?" Lambertova je primila svoju svjetiljku obješenu na remenu nasuprot pištolju.

"Izgleda da ga za sada ima dovoljno. Čuvaj baterije dok nam ne zatrebaju. Uđite unutra."

Kane i Lambertova su ga pratili unutra kroz kratki hodnik. Ušli su u sobu s visokim stropom. Ako su u ovom dijelu broda postojale kontrole, mjerni uređaji ili bilo kakvi drugi instrumenti bili su zaklonjeni iza sivih zidova. Izgledajući poput ljudskih rebara, zakrivljena metalna rebra obgrlila su

pod, strop i zidove. Zrake svjetlosti izvana plesale su na komadićima prašine koja je lebdjela u gotovo nepokretnom zraku jezovite prostorije.

Dallas je pogledao izvršnog časnika. "Što ti misliš?"

"Ne znam. Tovarni prostor, možda? Upravo smo prošli kroz dvostruka vrata i ovo ovdje je prava komo-

ra.

"Jako veliko za zračnu komoru." Lambertičin glas je u njihovim kacigama zvučao prigušeno.

"Samo nagađam. Ako su stanovnici ovog broda prema njemu ovako veliki kao što smo mi prema NOS-TROMU, najvjerojatnije bi trebali ovako veliku komoru. Ali moram priznati da ideja o tovarnom prostoru ima više smisla. To možda može objasniti potrebu za tri ulaza." Okrenuo se i vidio Dallasa kako se naginje nad tamni otvor u podu.

"Hej, pazi Dallas! Ne znaš što ima dolje ili koliko je duboko."

"Brod stoji otvoren i ništa nije primijetilo naš ulazak. Mislim da ovdje nema ničega živog." Dallas je uzeo svoju lampu, uključio ju i usmjerio snažan snop svjetlosti nadolje.

"Vidiš li što?" upita Lambertova.

"Aha." Kane se nasmijuljio. "Možda Zekoslava • Mrkvu?" Zvučao je gotovo pouzdano.

"Prokletstvo, ništa ne vidim." Dallas je polagano pomaknuo snop svjetlosti od jednog ruba do drugog. Bio je to uzak, ali jak snop. Pokazao bi da je bilo što ležalo ispod njih na nekoj pristojnoj udaljenosti.

"Stoje to?" Lambertova je došla i stala pored njega, držeći se na udaljenosti od ponora. "Još jedan tovar-ni prostor?"

"Nema načina da se odavde zaključi. Samo se spušta u dubinu. Zidovi su glatki, barem dokle dopire svjetlo. Nema znaka rukohvatima, liftu, ljestvama ili nekom drugom načinu za spuštanje. Ne mogu vidjeti dno. Svjetlo nije dovoljno jako. Mora biti nekakvo pristupno okno." Isključio je svjetiljku, pomaknuo se na metar od otvora i počeo otkopčavati opremu sa svog remena i naprtnjače. Položio ju je na pod, ustao i pogledom prešao po slabo osvijetljenoj, sivoj prostoriji.

"Što god da je dolje, čekat će. Prvo ćemo pogledati okolo. Želim se uvjeriti da nema nikakvih iznenađenja. Možda uspijemo pronaći lakši put dolje." Ponovno je uključio svjetiljku i osvijetlio obližnje zidove. Unatoč njihovoj sličnosti s kitovom utrobom, ostali su umirujuće nepokretni.

"Razidite se... *ali ne* predaleko. Ni pod kojim uvjetima ne izlazite jedno drugome van osvijetljenog vidokruga. Ovo ne bi trebalo trajati duže od nekoliko minuta."

Kane i Lambertova su uključili svoje svjetiljke. Počeli su hodati istražujući ogromnu sobu.

Komadići razbijenog sivog materijala ležali su razbacani uokolo. Većina je bila zatrpana malim dinama prašine i kamenčića koji su ušli u brod. Kane je zanemario materijal. Tražili su nešto nedirnuto.

Dallasovo svjetlo iznenada je palo na oblik koji nije bio dio zida ili poda. Prilazeći bliže, upotrijebio je svjetlo da pojašni oblik. Ličio je na malu urnu ili vazu brončane boje i sjajne vanjštine. Prilazeći bliže, nagnuo je glavu preko nazupčanog, polomljenog vrha i uperio svjetlost u unutrašnjost.

Prazno.

Razočarano je otišao dalje, čudeći se kako je nešto po izgledu krhko ostalo relativno neoštećeno, dok su se druge mnogo otpornije stvari izvinule i popucale. Sastav urne je barem mogao poslužiti da isproba snagu pištolja na nepoznatom materijalu.

Zamalo se okrenuo i vratio do okna u podu kada je njegovo svjetlo palo na nešto složeno i upadljivo metalno. Unutar polu-organskih granica tuđinskog broda njegova nesumnjivo funkcionalna pojava bila je veliko olakšanje, iako je dizajn bio potpuno nepoznat.

"Ovamo!"

"Nešto nije u redu?" To je bio Kane.

"Afe. Pronašao sam mehanizam."

Lambertova i Kane su potrčali da mu se pridruže, podižući pri tome male oblačiće prašine. Dodali su svjetlost svojih svjetiljki Dallasovoj. Sve je izgledalo tiho i mrtvo, iako je Dallas imao osjećaj strpljive energije koja glatko radi negdje iza ovih čudno oblikovanih panela. Dokaz mehaničkog života pružio je pogled na usamljenu metalnu šipku koja se jednolično pomicala naprijed-natrag po svom utoru, i prema sensorima u odijelima, pri tome nije proizvodila nikakav zvuk.

"Izgleda da još uvijek radi. Zanima me koliko se vremena ovako kreće." Kane je zadivljeno promatrao napravu. "Zanima me čemu služi."

"To vam ja mogu reći." Okrenuli su se prema Lambertovoj. Potvrdila je Dallasova nagađanja. U ruci je držala tragač, isti onaj uređaj koji ih je s NOSTROMA doveo ovamo.

"To je odašiljač. Automatski poziv u pomoć, baš kako smo i zamišljali. Izgleda dovoljno čist da bude nov, ali najvjerojatnije šalje taj signal već godinama." Slegnula je ramenima. "Možda desetljećima. Ili duže."

Dallas je malim instrumentom dodirnuo tuđinski uređaj. "Elektrostatsko odbijanje. To objašnjava odsutnost prašine. Loše. Ovdje nema puno vjetra i količina prašine mogla bi dati odgovor koliko je uređaj dugo uključen. Izgleda prijenosno." Isključio je skaner i spremio ga u džep na pojasu.

"Da lije netko pronašao još nešto?" Oboje negativno odmahnuše glavama.

"Samo rebrasti zidovi i prašina." Kane je zvučao obeshrabreno.

"Ni traga nekom otvoru koji vodi u neki drugi dio broda? Ni drugih okna u podu?" Ponovno dvostruka negacija u odgovor. "To nas ostavlja s prvim oknom ili pokušajem bušenja najbližeg zida. Probat ćemo okno prije nego što počnemo uništavati stvari." Opazio je Kaneov izraz lica. "Predaješ se?"

"Još ne. Predat ću se tek kad prodemo svaki centimetar ovog velikog, sivog kurvinog sina i ne pronađemo ništa osim praznih zidova i zapečaćenih strojeva."

"To me uopće ne bi zabrinulo", osjećajno je rekla Lambertova.

Oprezno su se vratili i pažljivo smjestili u blizini ruba velikog, okruglog otvora u palubi. Dallas je kleknuo, polagano krenuo naprijed i rukom prešao preko ruba okna.

"Ne mogu reći puno u ovim prokletim rukavicama, ali izgleda daje glatko. Okno mora biti standardan dio broda. Pomislio sam daje nastalo kao posljedica eksplozije, zbog poziva u pomoć kojeg smo primili."

Lambertova je proučila okno. "Oblikovani naboj bi mogao napraviti tako glatku rupu."

"Napravit ćeš sve da se čovjek osjeća dobro, zar ne?" Dallas je bio razočaran. "Ali ja još uvijek mislim da je to uobičajeni dio ovog broda. Stranice su isuviše glatke, čak i za oblikovani naboj bez obzira na njegovu jačinu."

"Samo sam *izrazila* svoje mišljenje."

"U svakom slučaju možemo ili ići pogledati dolje, raznijeli zid ili izaći van i tražiti novi ulaz."

Pogledao je preko okna na Kanea. "Ovo je tvoja velika prilika."

Izvršni je izgledao ravnodušno. "Ako hoćeš. Meni paše. Ako se budem osjećao velikodušno, možda ću - vam reći o dijamantima."

"Kojim dijamantima?"

"O onima koje ću pronaći dolje kako ispadaju iz starih tuđinskih komora." Rukom je zamahnuo prema tami. Lambertova mu je pomogla pričvrstiti uređaj za penjanje, provjeravajući da li mu je oprema dobro učvršćena na ramenima i leđima. Pritisnuo je dugme za provjeru i bio nagrađen tihim piskom u zvučniku kacige. Zeleno svjetlo na prednjoj strani uređaja se upalilo, a odmah zatim i ugasilo.

"Energije ima. Spreman sam." Pogledao je Dallas. "Jesi li napokon gotov?"

"Još minutu." Kapetan je sastavio tronožac od kratkih metalnih cijevi. Konačna konstrukcija izgledala je krhko, previše slabo da izdrži težinu čovjeka. U stvarnosti ih je mogla držati svo troje bez ikakvog savijanja.

Kada je bio gotov sa sastavljanjem, Dallas je pomaknuo tronožac tako da je njegov vrh bio točno iznad središta okna. Podupirači su osiguravali sve tri noge na palubi. Mala dizalica s vitlom, pričvršćena na vrh, držala je tanku sajlu. Dallas je ručno odmotao metar ili dva svjetlucave sajle i dodao ju Kaneu. Izvršni je provukao sajlu kroz omču prednjeg dijela uređaja za penjanje, napravio dvostruki čvor i dao Lambertovoj da ju provjeri tako da povuče sajlu svom snagom. Dobro je držala.

"Ni pod kojim uvjetima se nemoj otkačiti sa sajle", rekao je Dallas strogo. "Čak i ako vidiš gomile dijamanta kako bliješte baš izvan tvog dosega." I sam je provjerio sajlu. Kane je dobar časnik. Gravitacija je ovdje manja nego na Zemlji, ali je još uvijek više nego dovoljna da se Kane dobro polomi u slučaju pada. Nisu imali pojma do koje se dubine broda okno spušta. Okno može čak biti i rudarsko okno koje se proteže kroz trup i spušta u tlo. Ova pomisao vodila je do druge, koja je natjerala Dallasu da se naceri sam sebi. Možda će nakon svega Kane ipak pronaći svoje dijamante.

"Nemoj se zadržati duže od deset minuta." Dallas je govorio svojim najboljim ležernim tonom. "Čuješ li me?"

"Da. Da." Kane je oprezno sjeo i prebacio noge preko ruba. Hvatajući sajlu objema rukama, pustio se i počeo visjeti u sredini otvora. Donji dio njegovog tijela bio je zavijen u tamu.

"Ako nisi vani za deset minuta izvući ću te najvećom mogućom brzinom", Dallas ga je upozorio. "Opusti se. Bit ću dobar dečko. Uostalom, znam se brinuti o sebi." Prestao se ljutiti i sada je nepokretno visio u otvoru.

"Onda to i radi. Izvještavaj nas o spuštanju."

"Dobro." Kane je uključio uređaj. Sajla se glatko odmotavala spuštajući ga u okno. Ispružio je noge i dodirnuo glatke stranice. Naginjući se unazad i opirući se nogama o okomiti zid, mogao je hodati nadolje.

Viseći nepokretno na sajli upalio je svjetiljku i usmjerio ju nadolje. Vidio je desetak metara metala mutne boje prije nego što je tama progutala ostatak.

"Ovdje je toplije", izvijestio je nakon letimičnog pregleda senzorske opreme na odijelu. "Mora da se topli zrak diže odozdo. Možda je dio strojarskog kompleksa, ako još uvijek radi. Znamo da nešto daje energiju odašiljaču."

Odbacujući se od zida i otpuštajući sajlu nestrpljivo je krenuo nadolje. Nakon nekoliko minuta spuštanja niz okno zaustavio se da dođe do daha. *Bilo* je toplije i temperatura je rasla zajedno s dubinom spuštanja. Iznenađne promjene opteretile su sustav za hlađenje u odijelu, počeo se znojiti, iako je sustav u kacigi održavao vizir čistim. Disanje mu se unutar kacige činilo glasno i brinuo se da li ga Dallas i Lambertova mogu čuti. Nije želio da ga pozovu natrag.

Nagnuvši se unazad pogledao je gore i ugledao otvor okna, okrugli komadić svjetla u crnom okviru. Pojavila se tamna mrlja i zamračila dio okruglog ruba. Udaljeno svjetlo se reflektiralo od nečeg glatkog i sjajnog.

"Da li si dobro tamo dolje?"

"Jesam. Samo je vruće. Još uvijek vas mogu vidjeti. Nisam još uspio stići do dna." Duboko je udahnuo, a zatim još jednom. Regulator spremnika za zrak zacičao je u znak protesta. "Ovo je pravi posao. Ne mogu više govoriti, barem za sada."

Savijajući koljena odbacio se od zida i otpustio je sajle. Do sada je već stekao neko pouzdanje u svezi svoje okoline. Okno je postojano išlo nadolje. Do sada se nije pokazalo nikakvo suženje ili promjena pravca. Zbog proširenja i nije bio baš zabrinut.

Sljedeći se put odbacio jače i počeo se spuštati u sve većim skokovima i sve brže i brže. Njegova svjetiljka nastavila je osvjetljivati nadolje, ali nije otkrivala ništa osim iste monotone, postojane noći.

Ostavši ponovno bez daha, zastao je da provjeri instrumente na odijelu. "Zanimljivo", rekao je u mikrofona. "Nalazim se ispod površine."

"Čujem te", odgovorio je Dallas. Misleći o rudarskim oknima, upitao je: "Da li ima kakve promjene u okolini? Da li su zidovi okna još uvijek od istog materijala?"

"Koliko mogu vidjeti jesu. Kako stojim sa sajlom?"

Nastala je kratka stanka dok je Dallas provjeravao sajlu koja je ostala na vitlu. "Dobro. Ostalo je više od pedeset metara. Ako je okno dublje od toga morat ćemo stati dok ne donesemo jaču opremu s broda. Nisam mislio da će ići toliko duboko."

"Zašto tako misliš?"

Dallas je zvučao zamišljeno. "To bi činilo brod neproporcionalnim."

"Proporcionalnim čemu? I prema čijim idejama proporcija?"

Na ovo Dallas nije imao odgovor.

Riplev bi odustala od potrage daje imala nešto pametnije za raditi. Ali nije imala. Igrati se s ECIU-om bilo je mnogo bolje od lutanja praznim brodom ili buljenja u prazna mjesta koja su ju okruživala.

Neočekivano, preražvrstavanje prioriteta u njezinom istraživanju uzdrimalo je nešto unutar ogromne brodske banke podataka. Rezultatni ispis pojavio se na ekranu tako naglo da gaje umalo izbrisala i nastavila sa sljedećom serijom, prije nego što je shvatila da je zapravo dobila značajan odgovor. Problem s računalima, mislila je, bio je taj što nemaju osjećaj intuicije. Oni mogu samo zaključivati. Morate postaviti pravo pitanje.

Uzbuđeno je promatrala ispis, namrštila se i pritisnula dugme za potpunu obradu. Ponekad Majka može nenamjerno biti neodređena. Morate znati kako iskorijeniti zbnjujuće dijelove.

Ovog puta ispis je ipak bio dovoljno jasan i nije davao povoda nerazumijevanju. Žarko je željela da to nije tako. Uključila je interkom i odgovor je ubrzo stigao.

"Znanstvena kupola. Što je, Riplev?"

"Ash, ovo je hitno." Govorila je u kratkim, uznemirenim uzdisajima. "Napokon sam pomoću ECIU-a dobila nešto iz banke podataka. To je možda tek pristiglo, ne znam. Ali to nije ono što je bitno."

"Čestitam."

"Zaboravi čestitke", prasnula je zabrinuto. "Majka je očito dešifrirala dio tuđinske poruke. Nije sigurna u ovo, ali iz onog što sam pročitala bojim se da ta poruka možda nije SOS."

Ovo je utišalo Asha samo na trenutak. Kada je odgovorio, njegov je glas, unatoč važnosti Riplevjine poruke bio pod kontrolom, kao i obično. Divila se njegovoj samokontroli.

"Ako to nije poziv u pomoć, što je onda?" upitao je tiho. "I čemu taj uzbuđeni ton? Uzbuđena si, zar ne?"

"Možeš se kladiti da jesam! Još gore ako je Majka u pravu. Kao što sam rekla, ona nije sigurna. Ali misli da taj signal može biti upozorenje."

"Koja vrsta upozorenja?"

"Kakve ima veze, 'koja vrsta upozorenja'?"

"Nema razloga da galamiš."

Riplev je nekoliko puta kratko udahnula i nabrojila do pet. "Moramo stupiti u vezu s ostalima. Moraju odmah saznati za ovo."

"Slažem se", spremno je rekao Ash. "Ali nema svrhe. Otkada su ušli u tuđinski brod potpuno smo ih izgubili. Već neko vrijeme nemam vezu s njima. Kombinacija njihove blizine tuđinskom odašiljaču, uz čudan sastav trupa letjelice, poništila je svaki moj pokušaj uspostavljanja komunikacije. A vjeruj mi, pokušavao sam!" Njegov sljedeći komentar zvučao je poput izazova. "Ako želiš možeš ih sama pokušati pozvati, ili pomoći na bilo koji mogući način."

"Gledaj, ne sumnjam u tvoju sposobnost, Ash. Ako kažeš da ih ne možemo kontaktirati, to znači da ne možemo. Prokletstvo, moramo im nekako *javiti*."

"Što predlažeš?"

Oklijevala je, a zatim nepokolebljivo rekla: "Idem van za njima. Reći ću im osobno."

"Ja ne mislim tako."

"Da li je to zapovijed, Ash?" Znala je da je znanstveni časnik većeg ranga od nje u stanju pripravnosti.

"Ne, to je zdrav razum. Ne vidiš li to? Mučni glavom, Riplev", predložio joj je, "*Znam* da me previše ne voliš, ali pokušaj ovo racionalno sagledati. Jednostavno ne možemo ostati bez osoblja. Ti i ja, plus Parker i Brett, i imamo minimalan broj ljudi za polijetanje. Tri silaze, četiri ostaju. To su pravila. To je razlog zašto nas je Dallas ostavio na brodu. Ako iz bilo kojeg razloga otrčiš za njima, zaglavili smo ovdje sve dok se netko ne vrati. Ako se ne vrate, nitko neće znati što se ovdje dogodilo." Zastao je i dodao: "Uostalom, nema razloga za pesimistične pretpostavke. Najvjerojatnije su dobro."

"U redu." Mrzovoljno je priznala. "Shvaćam tvoje stajalište. Ali ovo je posebna situacija. Još uvijek mislim da netko treba poći za njima."

Nikada nije čula Asha da je uzdahnuo, a nije to učinio ni sada, ali ostavljao je dojam čovjeka odlučnog da pomakne planinu.

"U čemu je svrha toga?" pitao je to ravnodušno, kao daje to najočitija stvar na svijetu. "Za vrijeme koje će biti potrebno nekome od nas da dođe tamo, oni će znati da je to upozorenje. Da li sam u pravu ili u krivu?"

Ripley nije odgovorila, samo je nastavila sjediti i tupo buljiti u Asha na monitoru. Znanstveni časnik je uzvratio pogled. Ono što nije mogla vidjeti bio je dijagram na monitoru njegove konzole. Smatrala bi ga izuzetno zanimljivim ...

Pet

Osvježen kratkim odmorom, Kane se odbacio od glatkog zida i nastavio spust. Ponovno se odbacio i čekao sudar svojih čizama s čvrstim stranicama okna. Do njega nije došlo i noge su poletjele u prazninu. Zidovi okna su nestali. Ljuljao se u praznini viseći sa završetka sajle. Neka vrsta sobe, možda još jedna prostorija poput one velike gore, mislio je. Što god bilo, izašao je iz okna i ušao unutra. Teško je disao zbog umora pri spustu i povećanja temperature. Smiješno, ali tama oko njega sada je izgledala gušća nego kada je bio u oknu i spuštao se niz njegov uski otvor. Razmišljao je o onome što leži ispod njega, koliko daleko može biti i što bi mu se moglo dogoditi da sada pukne sajla.

Polako Kane, rekao je sam sebi. Nastavi misliti na dijamante. Blještave, dobro izbrušene, velike, bistre, bez greške i s mnogo karata. Ne na ovu maglovitu tamu kroz koju se krećeš, koja odiše duhovima tuđinaca i sjećanjima i...

Prokletstvo, opet je to radio.

"Vidiš li što?"

Iznenaden, instinktivno je povukao sajlu i ponovno se počeo ljuljati. Upotrijebio je uređaj da zaustavi ljuljanje i očistio grlo prije nego što je odgovorio. Morao se podsjetiti da ovdje dolje nije sam. Dallas i Lam-bertova su čekali gore, ne baš daleko. NOSTROMO je ležao jugozapadno, udaljen za pristojnu šetnju, pun kave, poznatih ugodnih mirisa i lijepih udobnosti dubokog sna. Na trenutak je očajnički želio biti na NOSTRO-MU. Odmah zatim prisjetio se da na teretnjaku nema dijamanta, a pogotovo ne slave. Možda se oboje još uvijek mogu pronaći ovdje.

"Ne, ništa. Ispod mene je neka pećina ili soba. Potpuno sam izgubio kontakt sa zidovima okna -" "Pećina? Daj se saberi, Kane. Još si uvijek u brodu." "Jesam li? Sjećaš li se što je rečeno o oknima? Možda je to nakon svega točno."

"Onda ćeš uskoro plivati u svojim prokletim dijamantima."

Obojica su se nasmijali. Dallas je zvučao šuplje i izobličeno preko zvučnika kacige. Kane je pokušao otresti nešto znoja s čela. To je bio problem s odijelima. Kada su te hladila bila su odlična, ali kada si se počeo znojiti nisi mogao obrisati ništa osim vizira.

"Dobro, to nije pećina. Ali ovdje dolje liči na trope." Blago se nagnuo i provjerio instrumente na struku. Bio je dovoljno duboko ispod površine da bude u pećini, ali do sada nije pronašao ništa što bi ukazivalo da se nalazi negdje drugdje, a ne u unutrašnjosti ogromnog broda.

Postoji samo jedan način da se to otkrije. Odrediti dno.

"Kakav je zrak dolje? Osim što je vruć." Još jedna provjera instrumenata; ovog puta pojavili su se drugačiji ispisi. "Slično kao i vani. Puno dušika, malo ili ništa kisika. Koncentracija vodene pare ovdje je još veća zahvaljujući temperaturi. Uzet ću uzorak, ako želiš. Ash će se dobro zabaviti igrajući se s njim."

"Zaboravi to za sada. Idi dalje."

Kane je pritisnuo prekidač. Remenom je snimio približan sastav atmosfere na njegovoj sadašnjoj poziciji. Ovo bi moglo razveseliti Asha, iako bi uzorak bio mnogo bolji. Još uvijek zadihan, Kane je aktivirao uređaj i nastavio se spuštati uz njegov pouzdani šum.

Bio je usamljeniji nego da je padao kroz svemir. Kako se sajla odmotavala on se lagano okretao i padao kroz potpunu tamu, bez zvijezda ili maglica u vidokrugu-

Nepomična tama ga je tako opustila da je bio šokiran kada je čizmama udario o čvrstu površinu.

Zagun-đao je od iznenađenja i umalo izgubio ravnotežu. Uspostavio je ravnotežu, uspravio se i deaktivirao uređaj.

Spremao se otkvačiti sigurnosnu sajlu kada se sjetio Dallasove upute. Bit će čudno istraživati i vući za sobom sputavajuću sajlu, ali Dallas bi dobio napad kad bi otkrio da se Kane otkvačio s nje. Morat će se snaći najbolje što može i moliti se da se sajla nije gore za nešto zapetljala.

Dišući sada mnogo lakše, upalio je svjetiljku i osvjetljenje u odijelu u pokušaju da vidi nešto od svoje okoline. Odmah je postalo jasno da je njegova ideja o pećini netočna, baš kao što je bila i uzbudljiva. Ovo je očito bila još jedna prostorija tuđinskog broda.

Po izgledu golih zidova i visokom stropu pretpostavio je da je to tovarni prostor. Svjetlost je putovala preko čudnih oblika i formacija koje su bile integralni dio zida ili su nekako bile postavljene na njega. Imale su mekan, gotovo gibak izgled, kao suprotnost čvrstoj pojavi rebara koja su ojačavala zidove hodnika i prostorija. Bile su poredane po zidovima skladno i melodično od stropa do poda.

Ipak, izbočine mu nisu davale izgled uskladištenja. Bilo je mnogo neiskorištenog prostora u nadsvođenoj prostoriji. Naravno, dok ne saznaju što izbočine predstavljaju, nema smisla nagađati o racionalnosti tuđinskog načina skladištenja robe.

"Kane, da li je dolje sve u redu?" Dallasov glas.

"Da. Trebali biste vidjeti ovo."

"Vidjeti što? Što si pronašao?"

"Nisam siguran. Ali je neobično."

"O čemu pričaš?" Nastala je stanka, a onda: "Kane, možeš li biti malo određeniji? 'Neobično' nam ne govori mnogo. Ovaj cijeli brod je neobičan, ali to nije ono što će pisati u službenom izvješću."

"Dobro. Nalazim se u velikoj prostoriji sličnoj onoj gore. Nešto se nalazi po zidovima."

Držeći ispred sebe svjetiljku nesvjesno ispruženu poput pištolja, otišao je do najbližeg zida i proučio izbočine. Iz bliza je bio u stanju utvrditi da nisu dio strukture trupa. Ne samo to, izgledale su mnogo više organski nego izdaleka.

Visoko iznad njega Dallas je pogledao Lambertovu.

"Koliko ima do zalaska sunca?"

Pogledala je instrumente i na jednome kratko pritisnula dugme. "Dvadeset minuta." Popratila je odgovor značajnim pogledom. Dallas nije komentirao, već je pozornost vratio na crni krug okna i nastavio zuriti u dubinu, iako nije mogao ništa vidjeti.

Svjetlost Kaneove svjetiljke otkrila je još više neobičnih objekata pričvršćenih za pod u središtu prostorije. Krenuo je prema njima i opipao oko njih dok je pregledavao pojedine uzorke. Svaki je bio visok oko trideset i pet centimetara, ovalnog oblika, a površina im je imala izgled kože.

Izabirući jedan, uperio je svjetlo na njega i držao ga tamo. Postojano osvjetljenje nije otkrilo ništa novo, a nije imalo nikakav vidljivi učinak na jajoliki oblik.

"Ovo je neka vrsta skladišta, siguran sam." Nije bilo odgovora u zvučnicima njegove kacige.

"Rekao sam da je ovo definitivno skladište. Da li me netko čuje?"

"Jasno i glasno", brzo je rekao Dallas. "Slušali smo te, to je sve. Kažeš da si prilično siguran daje to skladište?"

"Tako je."

"Postoji li nešto što može potvrditi tu pretpostavku, osim veličine i oblika?"

"Naravno. Ona izbočenja sa zida također se nalaze na podu i nisu dio broda. Cijelo ovo mjesto je ispunjeno njima. Kožne stvari. Zapravo, na neki način podsjećaju na urnu koju si pronašao gore, samo što ove izgledaju mnogo mekanije. Ove su izgleda zatvorene, dok je tvoja bila otvorena i prazna. Sve su složene po nečijoj zamisli reda, iako izgleda da ima mnogo neiskorištenog prostora."

"Smiješan teret, ako to uopće jest. Možeš li vidjeti da li se nešto nalazi u unutrašnjosti?" Dallas se prisjećao šupljeg oblika urne koju je pronašao.

"Čekaj. Približit ću se." Ostavio je svjetiljku upaljenu, prišao uzorku kojeg je već proučavao, ispružio ruku u rukavici i dodirnuo ga. Ništa se nije dogodilo. Nagnuo se naprijed i povukao ga sa strane, a zatim i za vrh. Na glatkoj površini nije bilo ničega što je ličilo na mjesto stiska ili puknuće.

"Čudan je na dodir, čak i kroz rukavice."

Dallas je iznenada zazvučao zabrinuto. "Samo sam se pitao da li možeš vidjeti što je unutra."

Nemoj ga pokušavati otvoriti. Ne znaš što može sadržavati."

Kane se bolje zagledao u jajoliki predmet. Nije se promijenio i nije pokazivao nikakve posljedice od njegovog vučenja i trzanja. "Što god sadržava, to je čvrsto zatvoreno." Okrenuo se i osvjetlio redove jajolikih oblika. "Možda uspijem pronaći jednog koji je otvoren ili barem malo napuknut." U bljedom odsjaju svjetlosti s njegovog odijela, mala izbočina tiho je nastala na napetoj površini jajolikog oblika kojeg je dodirnuo. Pojavila se još jedna izbočina, a zatim i ostale, sve dok uzdignute mrlje nisu ispunile glatku površinu vrha.

"Svi su isti", izvijestio je Dallas i Lambertovu. "Ni jedan nema brazdu ili napuklinu." Rastreseno je okrenuo svjetiljku natrag na onoga s kojim je eksperimentirao, nagnuo se naprijed i nesigurno žmirnuo na ono što je ugledao.

Neprozirna površina jajolikog oblika postala je providna. Dok je Kane i dalje raširenih očiju buljio, površina se nastavila razbistrivati, sve dok nije postala prozirna poput stakla. Prišao je bliže, uperio svjetiljku u podnožje jajolikog oblika i gotovo ne dišući dobro se zagledao u oblik koji je unutar jajolikog spremnika postao vidljiv.

"Isuse ..."

"Što? Kane, što se dolje događa?" Dallas se uspio suzdržati od vikanja.

Mala noćna mora sada je jasno bila vidljiva kroz ovoj. *Ležala je* uredno zamotana i uvijena oko sebe, zbijena i osjetljiva, sastavljena od gumenog, žilavog mesa. Kaneu je nalikovala na komadić nečijeg *delirium tre-mensa*, koji je otkinut od uma i dani su mu oblik i tijelo.

Stvar je u osnovi imala oblik ruke s mnogo dugih, koščatih prstiju stisnutih u šaku. Jako je podsjećala na ruku kostura, zanemarivši višak prstiju. Nešto je izbilo iz središta dlana, neka kratka cjevčica. Mišićavi rep bio je namotan u podnožju ruke. Na leđima stvari mogao je primijetiti zamagljen, konveksan oblik koji je izgledao poput ostakljenog oka.

To oko... ako je to bilo oko, a ne samo neka svjetlucava abnormalnost ... zahtijevalo je pomnije promatranje. Unatoč gađenju koje mu je komešalo sadržaj želuca prišao je još bliže i podigao svjetiljku da bi bolje vidio.

Oko se okrenulo i pogledalo ga.

Ovoj jajolikog oblika je eksplodirao. Izbačena van naglim otpuštanjem energije sadržane u namotanom *repu ruka* se otvorila i bacila na Kanea. Podigao je ruku da se obrani; prekasno. *Ruka* se pričvrstila na njegov vizir. Imao je stravično blizak pogled na uvijajuću cjevčicu u središtu dlana, koja je dodirivala staklo vizira ukaljeno samo nekoliko centimetara od njegovog nosa. Nešto je počelo šištati i materijal kacige na prednjem dijelu počeo se rastapati. Zahvatila gaje panika, pokušao je otkinuti biće s kacige.

Ušlo je u kacigu. Tuđinska atmosfera, hladna i opora, pomiješala se sa zrakom za udisanje. Osjetio je slabost, ali je nastavio slabašno povlačiti ruku. Nešto se uporno guralo među njegove usne.

Gotovo poludjevši od straha, sada je bauljao prostorijom pokušavajući skinuti odvratnu stvar sa sebe. Dugi, osjetljivi prsti uvukli su se kroz otvor kacige. Obuhvatili su mu glavu sa svih strana, dok je dugi rep kliznub unutra da bi mu se poput zmije omotao oko vrata.

Jedva je dolazio do zraka s odvratnom cjevčicom koja je poput debelog crva klizila kroz njegovo grlo; sapleo se o vlastite noge, spotaknuo i pao na leđa.

"Kane ... Kane, da li me čuješ?" Dallas se znojio unutar odijela. "Kane, odgovori mi!" Tišina.

Na trenutak je razmislio. "Ako ne možeš upotrijebiti komuni-kator daj mi signal s tragača."

Pogledao je Lambertovu koja je mogla primiti signal. Pričekala je propisano vrijeme; pričekala je i duže prije nego stoje lagano odmahнула glavom.

"Što misliš, u čemu je problem?" upitala je.

"Ne znam, ne znam. Možda je pao i oštetiо energetske ćelije." Oklijevao je. "Ne može ili ne želi odgovoriti. Mislim daje bolje da ga izvučemo."

"Nije li to pomalo pretjerano? Ja sam također zabrinuta, ali ..."

Dallas je imao pomalo divlji pogled, ali smirio se kada je primijetio Lambertovu kako ga gleda.

"Dobro sam. Dobro sam. Ovo mjesto", pokazao je na hladne zidove, "me malo uhvatilo, to je sve. Još uvijek mislim da ga trebamo izvući."

"To će ga srušiti s nogu, ako to ne očekuje. Može ga i povrijediti, pogotovo ako je pao i leži zgrčen. Ako je sve u redu, nikada nećeš čuti što se još nalazi dolje."

"Pozovi ga opet."

Lambertova je uključila komunikator. "Kane ... Kane. Prokletstvo, javi se!"

"Pokušavaj i dalje." Dok je Lambertova nastavila pozivati Kanea, naizmjenično moleći i psujući, Dallas je posegnuo za sajlom preko otvora okna. Lagano je klizila u njegovoj ruci. Prelagano. Povukao je i izvukao metar sajle bez očekivanog opterećenja.

"Sajla je labava." Kratko ju je pogledao.

"Još uvijek ne odgovora. Ne može ili neće. Misliš li da je otišao i otkao se sa sajle? Znam što si mu rekao, ali znaš kakav je. Sigurno je mislio da nećemo primijetiti privremeno smanjenje napetosti sajle. Ako je primijetio nešto i bio zabrinut da će se sajla zapetljati ili da neće moći doći do toga, ne sumnjam da se otkao."

"Baš me briga što je mogao pronaći. Brinem se zato što ne odgovara." Dallas je pripremio motor vitla i uključio ga. "Bit će velika šteta ako ga prekidam u nečemu. Ako je s njim i njegovom opremom sve u redu, pobrinut ću se da poželi da *se bio* otkao."

Pokretom drugog prekidača vitlo je počelo namotavati sajlu. Dallas je napeto promatrao i malo se opustio kada se sajla napela nakon što je nekoliko metara već bilo namotano.

"Na završetku sajle postoji opterećenje."

"Da lije zakačena za nešto?"

"Ne može biti. Još uvijek se namotava, samo malo drugačijom brzinom. Da se negdje zakačila i da vuče još nešto uz Kanea, promjena težine bi se očitovala u brzem ili sporijem namotavanju. Mislim da je još uvijek tamo, čak i ako ne može odgovoriti."

"Što ako se usprotivi i pokuša upotrijebiti svoj uređaj da se spusti?"

Dallas je osorno odmahnuo glavom. "Ne može to napraviti." Kimnuo je u pravcu vitla.

"Glavne kontrole su *ovdje*, a ne na prijenosnom uređaju kojeg nosi. Izaći će bez obzira svidjelo mu se to ili ne."

Lambertova je s iščekivanjem zavirila u okno. "Još uvijek ništa ne mogu vidjeti."

Dallas je obasjao dio rupe i prešao po glatkim zidovima mlazom svjetlosti. "Ni ja. Ali sajla se još uvijek namotava."

Nastavila se postojano namotavati, a obje siluete u odijelima su nervozno iščekivale pojavu nečega u oče-kujućem krugu Dallasovog svjetla. Prošlo je nekoliko minuta prije nego što je stožac svjetlosti bio poremećen nečim što je dolazilo iz dubine.

"Evo ga, ide."

"Ne miče se." Lambertova je nervozno tražila bilo kakvu gestu siluete koja se približavala. Neku prostotu, bilo što ... ali Kane se nije micao.

Tronožac se lagano uvinuo dok su se posljednji metri sajle namotavali.

"Spremi se da ga uhvatiš ako se zaljulja prema tebi." Lambertova se pripremila na drugoj strani okna.

Kaneovo se tijelo pojavilo, lagano se njišući na kraju sajle. Mlohavo je visjelo u mutnom svjetlu. Dallas je posegnuo preko otvora s namjerom da nepomičnog izvršnog časnika uhvati za opremu na prednjem dijelu odijela. Njegova ruka zamalo je došla u kontakt s opremom, kada je opazio sivu, također nepomičnu kreaturu u unutrašnjosti kacige koja je omotala Kaneovu glavu. Povukao je ruku kao da je dodirnuo vatru.

"Što je bilo?" čudila se Lambertova.

"Pazi. Ima nešto na licu, unutar kacige."

Obišla je otvor. "Što se ..." i onda joj je pogled pao na stvorenje, uredno umotano u unutrašnjosti kacige poput mekušca u svom oklopu. "Oh, Isuse!"

"Ne diraj ga." Dallas je promatrao nepokretno tijelo svog suputnika. Eksperimentalno je rukom zamahnuo na stvar priljubljenu na Kaneovo lice. Nije se pomaknula. Napregnuvši se, spreman da se odmakne i bježi, posegnuo je prema stvorenju. Ruka mu se približila podnožju stvorenja, a zatim prema očnoj izbočini na leđima. Životinja nije obraćala pažnju na njega, nije pokazala nikakav znak života osim blagog pulsiranja.

"Da lije živ?" Lambertičin želudac se polako okretao. Osjećala se kao da je upravo progutala litru NOS-TROMOVOG polurecikliranog otpada.

"Ne miče se, ali mislim da je. Uhvati ga za ruke, a ja ću za noge. Možda možemo skinuti stvorenje s nje-ga."

Lambertova je požurila uhvatiti Kanea za ruke, zastala i nesigurno pogledala Dallasa. "Kako to da sam ja dobila ruke?"

"Do vraga. Želiš li se zamijeniti?"

"Aha."

Dallas je krenuo da zamijene mjesta. Dok je to radio učinilo mu se da je vidio jedan prst ruke kako se malo pomaknuo, ali nije mogao biti siguran.

Uhvatio je Kanea ispod ruku, osjetio mrtvi teret i zastao. "Na ovaj način ga nikada nećemo dopremiti do broda. Ti uhvati jednu stanu, a ja ću drugu."

"Pošteno."

Oprezno su tijelo izvršnog okrenuli na bok. Stvorenje nije otpalo. Ostalo je priljubljeno za Kaneovo lice čvrsto, kao i prije kada je nedirnut ležao na leđima.

"Ništa. Uzaludan pokušaj. Nisam ni mislio da će otpasti. Hajde da ga vratimo na brod."

Gurnuo je ruku pod Kaneova leđa i podigao ga u sjedeći položaj, a zatim prebacio Kaneovu ruku preko svojih ramena. Lambertova je na drugoj strani napravila isto.

"Spremna?" Kimnula je glavom. "Pazi na stvorenje. Ako izgleda kao da će otpasti pusti svoju stranu i hitro se odmakni." Ponovno je kimnula. "Idemo."

Zastali su točno na izlazu tuđinskog broda. Oboje su bili zadihani. "Spusti ga", rekao joj je Dallas. Lambertova je s olakšanjem učinila stoje Dallas rekao. "Ovo neće ići. Noge će mu zapinjati na svaki kamen, svaku pukotinu. Ostani s njim. Pokušat ću napraviti nosiljku."

"Od čega?" Ali Dallas je već bio na putu u unutrašnjost broda, krećući se prema prostoriji koju su upravo napustili.

"Tronožac vitla", začula je njegov glas unutar kacige. "Dovoljno je jak."

Dok je čekala Dallasov povratak, sjedila je udaljena od Kanea što je više mogla. Vani je vjetar hućao, navješćujući dolazak noći. Otkrila je da nije u stanju skrenuti pogled s malog monstuma priljubljenog za Kaneovo lice; da je nemoćna zaustaviti nagađanja o onome što se dogodilo.

Bila je u stanju zaustaviti se u razmišljanjima o onome što mu stvorenje može raditi. Morala je, jer je u pravcu tog razmišljanja ležala histerija.

Dallas se vratio noseći dijelove rastavljenog tronošca ispod desne ruke. Polazući dijelove na palubu, počeo je sklapati grubu platformu na kojoj će vući Kanea. Strah je dao brzinu njegovim prstima u rukavicama.

Kada je sprava bila sklopljena, odvažno ju je ispustio na tlo izvan broda. Padala je nekoliko posljednjih metara, ali se nije polomila. Zaključio je da će izdržati težinu onesviještenog izvršnog dok ne stignu do NOS-TROMA.

Kratak dan ubrzano je prilazio kraju, atmosfera je ponovno mijenjala boju u krvavocrvenu, a vjetar žalosno jačao. Nije bila stvar u tome da li mogu Kanea dopremiti natrag ili pronaći tegljač u mraku, ali Dallas je u ovom trenutku imao manje želje nego ikada da bude vani na površini, u noći ovog svijeta šibanog vjetrom. Nešto groteskno, poput utvare iz najgore noćne more podiglo se iz dubine olupine, prilijepilo se za Kaneovo lice i utisnulo u njegove misli. Sada bi se čak i mnogo gore utvare mogle okupljati u sumraku punom prašine. Očajnički je žudio za NOSTROMOVIM sigurnim metalnim zidovima.

Kako je sunce sve više nestajalo iza nadolazećih oblaka, upalio se prsten reflektora koji su okruživali podnožje tegljača. Krajolik oko broda nije postao ništa veseliji, samo su turobne siluete eruptivnog kamenja na kojem je ležao postale svjetlije i jasnije. Povremeno bi ispred njih lepršali gušći oblačići prašine, privremeno poništavajući čak i taj slab pokušaj razbijanja prezasićene tame.

Na mostu, Ripley je spremno čekala neki zvuk tihe istraživačke grupe. Prvi osjećaji bespomoćnosti i neznanja do sada su bili izbljedili. Bili su zamijenjeni neodređenom ukočenošću tijela i duše. Nije se mogla prisiliti da pogleda kroz prozor. Mogla je samo sjediti u tišini, uzeti povremeni gutljaj mlake kave i tupo zuriti na sporu promjenu ispisa na ekranu.

Jones, mačak, sjedio je ispred prozora. Oluju je smatrao razveseljavajućom i počeo se fanatično igrati udarajući šapama prema većim komadićima prašine /kada god bi ih vjetar donio na vanjski dio prozora. Jones je znao da nikada za stvarno ne bi mogao uloviti leteće čestice. Razumio je sadržaj zakona fizike uz činjenice o čvrstim providnim stvarima. To je smanjilo užitek igre, ali ju nije osujetilo. Pored svega, mogao se pretvarati da su tamni komadići prašine ptice, iako nikada nije vidio pticu. Ali i taj je pojam shvaćao instinktivno.

I drugi su ekrani, poput onog Ripleyjeve, bili promatrani, druga su mjerenja redovito bila procjenjivana. Pošto je bio jedini na NOSTROMU koji ne pije kavu, Ash je svoj posao obavljao bez tekuće stimulacije. Njegovo zanimanje bilo je potaknuto samo novim podacima.

Dva instrumenta koji su neko vrijeme bili umrtvljeni iznenada su oživjeli, a svježiji brojevi djelovali su na sustav znanstvenog časnika poput najjače droge. Uključio je pojačala i temeljito ih ispitao prije nego što je uključio interkom i izvijestio most.

"Ripley? Da li si tamo, Ripley?"

"Aha." Primijetila je napetost u njegovom glasu i uspravila se u svom sjedalu. "Dobre vijesti?"

"Izgleda. Ulovio sam signale njihovih odijela i ponovno ih imam na ekranu."

Duboko je udahnula i postavila zastrašujuće, ali nezaobilazno pitanje: "Koliko signala?"

"Sva tri. Tri točkice na ekranu, postojan signal."

"Gdje su?"

"Blizu... vrlo blizu. Netko se možda sjetio uključiti senzore u odijelima da ih možemo primati.

Prilaze jednoličnim tempom. Polako, ali se kreću. Izgleda dobro." Ne računaj na to, pomislila je dok je uključivala odašiljač na svojoj konzoli. "Dallas ... Dallas, možeš li me čuti?" Oluja statike bila je jedini odgovor, pa je malo bolje namjestila frekvenciju. "Dallas, ovdje Rip-ley. Potvrdi prijem."

"Polako Ripley. Čujemo te. Još malo pa smo stigli."

"Što se dogodilo? Izgubili smo vas na ekranu, izgubili smo signale iz odijela čim ste ušli u olupinu. Vidjela sam Asheve snimke. Da li si...?"

"Kane je ozlijeđen." Dallas je zvučao iscrpljeno i ljutito. "Treat će nam pomoć da ga unesemo unutra. U nesvijesti je. Netko će nam morati pomoći da ga iznesemo iz komore."

Hitar se odgovor začuo preko zvučnika. "Ja ću ići." To je bio Ash.

Dolje u strojarnici Parker i Brett su napeto slušali razgovor.

"U nesvijesti", ponovi Parker. "Oduvijek sam znao da će Kane jednog dana upasti u nevolju."

"Aha." Brett je zvučao zabrinuto. "Ipak, nije loš tip za brodskog časnika. Više mi se sviđa on, nego Dallas. Nije tako brz sa zapovijedanjem. Zanima me koji im se vrug dogodio tamo vani?"

"Ne znam. Saznat ćemo vrlo skoro." "Možda je", nastavio je Parker, "pao i udario glavom i pri tome se onesvijestio."

Objašnjenje je bilo neuvjerljivo kako Parkeru, tako i Brettu. Obojica su zašutjela i usredotočila se na zvučnik pun glasova i statičkih šumova.

"Tamo je." Dallas je još imao dovoljno snage da pokaže glavom. Nekoliko nejasnih silueta se poput stabala izdizalo iz sumraka. One su bile potpurnji veće bezoblične siluete; trupa NOSTROMA.

Skoro su stigli do broda, kada je Ash došao do unutrašnjih vrata komore. Zaustavio se tamo, uvjerio se da su vrata spremna za otvaranje i uključio obližnji interkom.

"Riplev... kod unutrašnjih vrata sam." Ostavio je otvoren kanal, pomaknuo se do malog otvora u blizini. "Još ih nema na vidiku. Vani je gotovo pala noć, ali kada dođu do lifta trebao bih biti u mogućnosti vidjeti svjetla njihovih odijela."

"Dobro." Furiozno je razmišljala i neke od njezinih misli bi iznenadile znanstvenog časnika. Bile su iznenađujuće i za nju.

"Kojim putem?" Dallas je škiljio kroz prašinu, pokušavajući razaznati oznake broda pod svjetlom reflektora.

Lambertova je pokazala lijevo. "Ovim, mislim. Pored onog prvog potpurnja. Lift bi trebao biti ispod njega." Nastavili su tim putem sve dok se zamalo nisu sap-leli preko ruba lifta, sigurno smještenog na tvrdom tlu. Unatoč umoru, prenijeli su Kaneovo nepokretno tijelo s nosiljke na lift i držali ga uspravno između sebe.

"Misliš da ga možeš držati? Bit će lakše ako ga ne budemo morali ponovno podizati."

Udahnula je. "Da, mislim da mogu. Ali samo ako će nam netko pomoći kada izađemo iz komore."

"Riplev, jesi li tamo?"

"Tu sa, Dallas."

"Dolazimo gore." Pogledao je Lamberticu. "Spremna?" Kimnula je glavom.

Pritisnuo je dugme. Lift se naglo trgnuo, a zatim glatko počeo podizati, te se zaustavio u ravnini izlaznih vrata. Dallas se lagano nagnuo i pokrenuo prekidač. Vanjska su vrata kliznula u stanu i ušli su u komoru.

"Dekompresija?" pitala ga je Lambertova.

"Zaboravi. Možemo potrošiti još malo zraka. Za čas ćemo biti unutra i onda ćemo moći izaći iz ovih prokletih odijela." Zatvorili su vanjska vrata i čekali da se otvore unutrašnja.

"Što se dogodilo Kaneu?" Ponovno Riplev. Dallas je bio preumoran da u njezinom glasu primijeti nešto više od uobičajene zabrinutosti. Premjestio je Kanea nešto više na svoje rame, ne brinući se toliko o stvorenju. Nije se pomaknulo ni centimetar za vrijeme povratka i nje očekivao da se sada iznenada pomakne.

"Neka vrsta organizma", rekao joj je, slabašni eho njegovog glasa ohrabrivao je iz unutrašnjosti kacige. "Ne znamo kako se to dogodilo ili otkuda je došlo. Priljubilo se za njega. Nikada nisam vidio nešto takvo. Sada je nepomično i nije mijenjalo položaj tijekom cijelog povratka. Moramo ga unijeti u ambulantu."

"Trebam potpunu definiciju", rekla im je tiho.

"Potpunu definiciju, vruga!" Dallas se trudio zvučati što racionalnije, držeći bijes i frustraciju koju je osjećao izvan svojih riječi. "Slušaj, Riplev, nismo vidjeli što se dogodilo. Nalazio se u nekom oknu, ispod nas. Nismo znali da nešto nije u redu dok ga nismo izvukli van. Da lije ovo dovoljno potpuna definicija?" Na drugom kraju veze nastupila je tišina.

"Samo otvori vrata."

"Čekaj malo." Pažljivo je birala riječi. "Ako to pustimo unutra, može inficirati cijeli brod."

"Prokletstvo, ova stvar nije mikrob! Veća je od moje ruke i prilično je dobro vidljivo."

"Ti znaš procedure karantene." Glas joj je odavao odlučnost koju nije osjećala. "Dvadeset i četiri sata neće baš dokazati da stvar nije više opasna, ali to nije moja odgovornost. Ja samo moram provoditi pravila. Ti ih znaš isto tako dobro kao i ja."

"Također znam i za izuzetke. I ja sam onaj koji drži ono što je ostalo od dobrog prijatelja, a ne ti. Za dvadeset i četiri sata može umrijeti, ako već nije. Otvori vrata."

"Slušaj me", preklinjala gaje. "Ako prekršim pravila karantene svi možemo umrijeti."
"Otvori prokleta vrata!" vrištala je Lambertova. "Do vruga s Kompanijinim pravilima. Moramo ga prenijeti u ambulantu gdje ga automatski liječnik može pregledati i liječiti."
"Ne mogu. Da ste na mom mjestu, s istom odgovornošću, i vi bi ovako postupili."
"Riplev," Dallas je polako rekao, "da li me čuješ?" "Jasno i glasno." Glas joj je bio pun napetosti.
"Odgovor je još uvijek negativan. Dvadeset i četiri sata dekontaminacije, a onda ga možete unijeti unutra."
Netko drugi na brodu donio je odluku. Ash je pritisnuo dugme za premošćivanje u slučaju opasnosti, koje se nalazilo izvan komore. Upalilo se crveno svjetlo, popraćeno glasnim, osobitim cviljenjem.
Dallas i Lambertova zapanjeno su gledali kako se unutrašnja vrata polagano pomiču u stranu. Riplevjina konzola osvijetlila se s nevjerojatnim riječima. UNUTRAŠNJA VRATA OTVORENA, VANJSKA VRATA ZATVORENA. Tupo je buljila u riječi, ne vjerujući. Njezini instrumenti potvrdili su nevjerojatnu izjavu.
S teškim teretom olabavljenim između sebe, Dallas i Lambertova su teturajući izašli iz komore na hodnik čim su unutrašnja vrata kliznula dovoljno u stranu da im omoguće nesmetan izlaz. Istovremeno su stigli Parker i Brett.
Ash je krenuo pomoći, ali Dallas ga je zamahom ruke zaustavio. "Ostani tamo." Spustili su Kaneovo tijelo i skinuli kacige.
Držeći se na pristojnoj udaljenosti, Ash je hodao oko zgrčenog tijela izvršnog sve dok nije ugledao stvar na njegovom licu.
"Bože", promrmljao je.
"Da li je živo?" Parker je proučavao tuđinca, diveći se njegovoj simetriji. To ga nije učinilo ništa manje odvratnim u njegovim očima.
"Ne znam, ali ga ne dirajte." Lambertova je govorila dok je skidala čizme.
"Za to se ne brini." Parker se nagnuo naprijed, pokušavajući promotriti dijelove stvorenja na mjestima gdje je dodirivalo Kanea. "Što mu to radi?"
"Ne znam. Odnosimo ga u ambulantu i saznajmo."
"Aha", spremno se složio Brett. "Vas dvoje ste dobro?"
Dallas je polako kimnuo. "Da. Samo smo umorni. Nije se pomicalo, ali pazite na njega."
"Hoćemo." Dvojica inženjera podigla su teret s poda podvlačeći se oprezno pod Kaneove ruke.
Ash je krenuo pomoći koliko može ...

Šest

U ambulanti su Kanea nježno položili na izbečenu medicinsku platformu. Skup instrumenata i kontrola, različit od bilo kojeg na brodu, dekorirao je zid iza glave nesvjesnog izvršnog. Stol je stršio iz zida, pružajući se iz otvora veličine otprilike jednog četvornog metra.
Dallas je pritisnuo kontrole i aktivirao autoliječni-ka. Prišao je ladici i izvadio malu cjevčicu od svjetlucavog metala. Nakon što je provjerio da lije u potpunosti puna, vratio se do Kaneovog tijela. Ash je stajao u blizini spreman pomoći, dok su se Lambertova, Parker i Brett nalazili u hodniku i sve gledali kroz debelo staklo.
Na dodir sa strane cjevčica je na svom kraju proizvela kratku, jaku zraku svjetlosti. Dallas je podesio zraku da bude što uža i kraća, a da ne smanjuje snagu. Oprezno je krajem zrake dodirnuo dno Kaneove kacige. Metal se počeo razdvajati.
Povlačio je rezač polako po strani kacige, preko vrha i po drugoj strani. Dosegao je dno kacige na drugoj strani i prešao zrakom preko debelog hermetičkog zatvarača. Kaciga se glatko razdvojila. Kada je Dallas isključio zraku, on i Ash su svaki uhvatili jednu stranu i skinuli kacigu.
Osim polaganog, ravnomjernog pulsiranja, stvorenje nije davalo druge znakove života i nije bilo reakcije na uklanjanje kacige, čime je u potpunosti bilo izloženo njihovim pogledima.
Oklijevajući, Dallas je ispružio ruku, dodirnuo stvorenje i žurno ju odmaknuo. Nastavilo je pulsirati, ne reagirajući na njegov dodir. Ponovno je ispružio ruku i položio dlan na leđa stvorenja. Bila su suha i hladna. Polagano nadimanje gaje tjeralo na povraćanje i zamalo je opet maknuo

ruku. Kada stvorenje nije pokazalo nikakvu želju za reakcijom, uhvatio je gumenasto tkivo što je bolje mogao i svom snagom povukao.

Ne baš iznenađujuće, ali ovo nije imalo učinka. Stvar se nije pomaknula ili popustila svoj stisak.

"Daj da ja probam." Ash je stajao pored police s nemedicinskim alatom. Odabrao je debela kliješta za žicu i prišao stolu. Pažljivo zahvaćajući stvorenje, nagnuo se unatrag.

"Još ništa. Probaj jače", predložio je s nadom Dallas. Ash je namjestio kliješta za veći hvat, povukao i istovremeno se nagnuo unatrag.

Dallas je podigao ruku primijetivši potočić krvi kako teče niz Kaneov obraz.

"Stani. Dereš mu kožu."

Ash je prestao vući. "Ne ja. Stvorenje."

Dallas je izgledao bolesno. "Ovo neće ići. Ne možemo ga skinuti dolje bez da mu istovremeno ne odere-mo svu kožu s lica."

"Slažem se. Pustimo stroj da radi. Možda će on biti bolje sreće."

"I bolje da bude."

Ash je pokrenuo nekoliko prekidača jedan za drugim. Autoliječnik je zašumio i otvor na kraju platforme se osvijetlio. Nakon toga platforma je tiho kliznula u zid. Staklena ploča se spustila, zatvarajući Kanea unutra. Svjetla u zidu činila su Kaneovo tijelo potpuno vidljivim kroz staklo. Na obližnjoj konzoli oživjela su dva video-monitora. Ash se pomaknuo da pogleda njihove ispise. On je na NOSTROMU bio najbliže ljudskom liječniku, bio je svjestan i činjenica i odgovornosti, pa je bio napet i nestrpljiv da sazna bilo koji podatak koji mu stroj može reći o Kaneovom sadašnjem stanju. A pogotovo o stanju tudinca.

U hodniku se pojavila nova silueta i prišla trojici promatrača. Lambertova je dugo i ljutilo gledala Ripley.

"Htjela si nas ostaviti tamo vani. Htjela si ostaviti Kanea tamo vani. Htjela si da ostanemo sjediti dvadeset i četiri sata s tom stvari na njegovom licu u noći koja je tek počinjala." Njezin izraz lica mnogo je bolje *izražavao* njezine osjećaje, nego riječi.

Parker, možda posljednji član posade od kojeg bi se očekivalo da stane na stranu opskrbne časnice, ratoborno je gledao navigatoricu.

"Možda je trebala. Ona je samo postupala prema pravilima." Pokazao je prema osvijetljenoj unutrašnjosti autoliječnika i njegovom nepokretnom pacijentu.

"Tko, do vraga, zna stoje to ili što to može učiniti? Kane je pomalo nagao, naravno, ali nije budala i nije to mogao izbjeći. Možda je netko od nas sljedeći."

"Aha", složio se Brett.

Ripley je zadržala svoju pažnju na Lambertovoj. Navigatorica se nije pomaknula i uzvratila joj pogled. "Možda sam pogriješila. Možda nisam. Nadam se da jesam. U svakom slučaju, samo sam pokušavala obavljati svoj posao. Ostanimo na tome."

Lambertova je oklijevala, pomno gledajući Ripley. Zatim je odrješito kimnula.

Ripley je uzdahnula, lagano se opuštajući. "Što se dogodilo tamo vani?"

"Ušli smo u olupinu", rekla je Lambertova, gledajući kako dva čovjeka u ambulanti rade s autoliječni-kom. "Nije bilo znakova života. Signal se možda emitira već stoljećima. Mislimo da smo pronašli odašiljač."

"Što je s posadom olupine?"

"Ni traga."

"A Kane ...?"

"Dobrovoljno se javio za istraživanje donje razine." Izraz na njezinom licu se iskrivio. "Tražio je dijamante. Umjesto njih je izgleda pronašao neku vrstu jaja. Rekli smo mu da ih ne dira. Najvjerojatnije prekasno. Nešto se dogodilo dolje, nismo mogli vidjeti što. Kada smo ga izvukli van, stvorenje je bilo na njegovom licu. Nekako je otopilo njegov vizir, a znaš kako je taj materijal čvrst."

"Zanima me otkuda potječe?" Ripley je govorila ne okrećući pogled iz unutrašnjosti ambulante.

"Pošto je ovaj planetoid mrtav, kao što i izgleda, pretpostavljam da je stiglo tuđinskim brodom."

"Bog zna", dodao je Parker tiho. "Ja bih također želio znati otkuda potječe."

"Zašto?" Ripley ga je jedva pogledala.

"Tako da znam još jedno mjesto za izbjegavanje."

"Amen", rekao je Brett.

"Ono što ja želim znati", rekao je Dallas začuđeno, "je kako on, do vraga, diše? Ili da li diše?"

Ash je pogledao ispise. "Izgleda da je tjelesno stanje u redu. Ne samo daje živ, unatoč tome stoje cijelim putem do broda bio bez zraka, nego su sve vitalne funkcije normalne. Udisanje svog tog dušika i metana trebalo ga je trenutačno ubiti još tamo na olupini. Prema liječniku, on je u komi, ali je u unutrašnjosti sve u nor-mali. Izgleda prokleta zdravije nego što ima pravo biti."

"Što se tiče toga kako diše, to još ne mogu reći, ali njegova krv je u potpunosti ispunjena kisikom."

"Ali kako?" Dallas se nagnuo naprijed i pokušao vidjeti nešto u unutrašnjosti autoliječnika.

"Pogledao sam tu stvar pažljivo. Njegov nos i usta su izgledali potpuno blokirani."

Ash je pritisnuo tri dugmeta. "Znamo što se vani događa. Bolje je da pogledamo u njegovu unutrašnjost."

Veliki ekran se ispraznio i izoštrio. Pokazivao je obojenu rendgenšku sliku Kaneove glave i gornjeg dijela tijela. Bolja rezolucija bi mogla pokazati kako krv postojano teče njegovim venama i arterijama, kako pluća pulsiraju, kako srce kuca. Promatrači su trenutačno bili zaokupljeniji unutrašnjim rasporedom malog okruglog oblika koji je pokrивao lice izvršnog.

"Nisam biolog," Ash je tiho rekao, "ali ovo je naj-prokletiji labirint organa koji sam do sada vidio kod životinje." Zadivljeno je gledao složenu mrežu oblika i cjevčica. "Nemam pojma čemu bi ni polovica toga mogla služiti."

"Unutrašnjost ne izgleda nimalo ljepše od vanjštine", bio je Dallasov jedini komentar.

"Pogledaj mišiće u tim prstima i repu", uporno će Ash. "Mogu izgledati krhko, ali nisu ni slučajno. Ne čudim se što ga nismo mogli skinuti. Nije čudo što ga *on* nije mogao skinuti. Pretpostavljam da je imao vremena pokušati prije nego što se onesvijestio."

Bilo je jasno što je stvorenje radilo Kaneu, ako već nije bilo jasno zašto. Usta izvršnog bila su silom otvorena. Dugačka, savitljiva cjevčica izlazila je iz središta dlana stvorenja koje je izgledalo poput ruke i spuštala se niz Kaneovo grlo. Završavala je na kraju njegovog jednjaka. Cjevčica se nije pomicala, nego je samo stajala tamo.

Ovaj dio pogleda u Kaneovu unutrašnjost više je od ičega nadimao Dallasov želudac.

"Ispružilo je nešto kroz njegovo prokleta grlo." Sakupljao je prste u šaku i opuštao ih u ubojito preciznim vremenskim razmacima. "Kakva je to paklena stvar, da to napravi nekoj osobi? To nije pošten način ' borbe. Prokletstvo, Ash, to nije ... *čisto*."

"Ne znamo da li se to bori s njim ili mu čini nešto što ga može povrijediti." Ash je priznao svoju zbunjenost cijelom situacijom. "Prema medicinskim instrumentima on je u redu. Jedino nema nikakvih reakcija prema nama. Znam da ovo zvuči smiješno, ali razmisli malo. Možda je stvorenje neka vrsta bezopasnog sim-biota. Možda mu je na svoj osobiti, zbunjujući način učinilo ovo u pokušaju da mu pomogne."

Dallas se nasmijao bez imalo smisla za šalu. "U redu, privrženo mu je. Ne želi ga napustiti."

"Ta cjevčica, ili što već bilo, mora biti način na koji dobiva kisik." Znanstveni časnik podesio je uređaj, prebacio na krupniji plan i bolju rezoluciju. Ekran je pokazivao postojan rad Kaneovih pluća, uobičajeni ritam, naoko bez napora, unatoč prepenci u njegovom grlu. Ash je ponovno prebacio na staru rezoluciju.

"Koji kisik?" želio je znati Dallas. "Nosili smo ga cijelim putem do broda s puknutim viziorom. Stvorenje nije spojeno na njegove spremnike sa zrakom, tako da je sav zrak iz odijela morao iscuriti kroz otvoreni regulator u prvih nekoliko minuta."

Ash je izgledao zamišljeno. "Mogu zamisliti neke mogućnosti. Ovdje u atmosferi ima malo slobodnog kisika. Malo, ali ipak nešto. Mnogo više ga ima u različitim oksidima vezanog s dušikom. Mislim da stvorenje posjeduje mogućnost razgrađivanja tih oksida i odvajanja kisika. Sigurno ima mogućnost da ga prenese Kaneu, možda čak i sebi. Dobar simbiot će biti u mogućnosti da brzo odluči koje su potrebe njegovog partnera. Pojedine biljke posjeduju istu mogućnost odvajanja kisika; druge biljke upotrebljavaju različite plinove. To nije nemoguće." Okrenuo se natrag prema ekranima. "Možda su u pitanju naše zemaljske predrasude i ovo je u stvari biljka, a ne životinja. Ili možda posjeduje karakteristike i mogućnosti zajedničke i biljci i životinji."

"To nema smisla."

"Paraliziralo gaje, stavilo u komu, a onda radi kao ludo da ga održi u životu." Pogledao je ekrane.

"Mislio sam da će se to, znaš, nekako hraniti njime. Stanje i pozicija u kojoj se stvorenje sada nalazi tipično je za hranjenje. Ali kao što kažu instrumenti, radi upravo suprotno. To ne mogu shvatiti."

"U svakom slučaju, ne možemo prokletu stvar ostaviti na njemu. Može mu raditi svakakve stvari, možda dobre, možda loše. Ipak možemo biti sigurni u jedno. Ni jedna od njih nije prirodna za ljudski sustav."

Ash je izgledao nesigurno. "Ne znam da li je to baš tako dobra ideja."

"Zašto ne?" Dallas je upitno pogledao znanstvenog časnika.

"U sadašnjem trenutku," objasnio je Ash, nimalo uvrijeđen malim izazovom u Dallasovom glasu, "stvorenje ga održava u životu. Ako ga uklonimo, postoji rizik da izgubimo Kanea."

"Taj rizik moramo preuzeti."

"Što predlažeš? Ne možemo ga samo otkinuti."

"Morat ćemo ga probati odrezati. Što ga prije uklonimo, to će za Kanea biti bolje."

Ash je izgledao spreman za nastavak rasprave, ali je iznenada promijenio mišljenje. "Ne sviđa mi se to, ali shvaćam tvoje gledište. Da li ćeš preuzeti odgovornost? Ovo je znanstvena odluka i ti ju preuzimaš od mene."

"Da, preuzet ću odgovornost."

Već je navlačio par kirurških rukavica. Brza provjera pokazala je da autoliječnik nije ni na koji način priključen na tijelo i da mu ne radi ništa što bi moglo loše završiti ako se privremeno isključi. Pritiskom na dugme Kane je kliznuo iz stroja. Površan pogled bio je dostatan da pokaže da se stvorenje još nije pomaknulo ili popustilo svoj stisak na Kaneovom licu.

"Rezač?" Ash je pokazao uređaj koji je Dallas upotrijebio za skidanje Kaneove kacige.

"Ne. Nastavit ću što sporije mogu. Pogledaj možeš li pronaći manji rezač."

Ash je otišao do kutije s instrumentima i kratko u njoj. tražio. Vratio se s tanjom verzijom rezača i pažljivo ga dao Dallasu.

Pregledao je malu napravu i namještao ju u ruci sve dok ju nije dobro i čvrsto uhvatio. Tada je uključio tanku olovku. Svijetleći jasno na kraju kirurškog noža, pojavila se minijaturna verzija zrake koju je proizvodio veći rezač.

Dallas se premjestio i stao nasuprot Kaneove glave. Radeći najpažljivije stoje mogao, primaknuo je svjetlosnu oštricu stvorenju. Morao je biti pripravan da se hitro i pažljivo odmakne ako stvorenje bude reagiralo. Pogrešan potez mogao bi Kaneu skinuti glavu s ramena istom lakoćom kao što i loše izvješće može srezati nečiju mirovinu.

Stvorenje se nije pomaknulo. Dallas je zrakom dodirnuo sivu kožu, pomaknuo ju milimetar-dva nadalje sve dok se nije uvjerio da siječe tkivo. Zraka je bez problema putovala leđima stvorenja.

Objekt ove prerane biopsije još se uvijek nije micao, ni pokazivao bilo kakav znak bola od sve dužeg reza. Iz vrha rane počela je istjecati žućkasta tekućina i nastavila kliziti niz glatki bok.

"Počelo je krvariti", profesionalno je primijetio Ash.

Tekućina je curila na ploču stola pored Kaneove glave. Mali pramen, za koji je Dallas u početku mislio da je para, podigao se s posteljine. Crni dim nije bio poznat. Šištavi zvuk koji se začuo s ploče stola je bio.

Zastao je, odmaknuo rezač i zagledao se u mjesto s kojeg je šištal. Šištanje je postalo glasnije, dublje. Pogledao je nadalje.

Tekućina je već pregrizla posteljinu i metalnu medicinsku platformu. Sakupljala se i šištala poput minijaturnog pakla pored njegovih nogu dok je počinjala nagrizzati palubu. Metal se postojano topio. Dim koji je nastao kao popratna pojava počeo je ispunjavati ambulantu.

Nagrizao je Dallasovo grlo, podsjećajući ga na plin koji policija koristi za obuzdavanje razjarene rulje, koji je bio samo malo bolan, ali nemoguć za želudac.

Uspaničio se na pomisao što ova stvar može raditi njegovim plućima.

Očiju punih suza i nosa iz kojeg je nezaustavljivo curilo mahnito je pokušavao zatvoriti ranu rukama spajajući stranice reza. Tijekom postupka je na njegove rukavice dospjelo nešto tekućine koja je još uvijek istjecala. Rukavice su se počela dimiti.

Dok je teturao prema hodniku, borio se da skine rukavice prije nego što tekućina progrize kroz njihov čvrsti materijal i počne mu nagrizzati prste. Bacio ih je na palubu. Još uvijek aktivne kapljice pale su s rukavica na palubu i nastavile nagrizzanjem stvarati dodatne rupe u metalu.

Brett je izgledao poput uspaničenog luđaka. "Sranje. Progrist će kroz palube i trup." Okrenuo se i potrčao prema najbližim stepenicama. Dallas je zgrabio svjetiljku za slučaj opasnosti iz

njezinog staklenog ležišta i potrčao za strojarskim tehničarom; ostali su se nagurali dovoljno blizu iza njih dvojice.

Hodnik palube B koji se nalazio ispod bio je ispunjen instrumentima i cijevima. Brett je već pregledavao strop ispod ambulante. Tekućina je još uvijek imala nekoliko međuslojeva legure za prodrijeti kroz njih.

Dallas je usmjerio svjetlo prema stropu, tražio, a zatim ga *zadržao* na jednom mjestu. "Tamo." Iznad njih se počeo pojavljivati dim. Pojavila se mrlja žute tekućine oko koje je metal šištao. Klizila je nadolje, formirajući kap, i pala. Odmah po dodiru je počela šištati. Dallas i Brett su nemoćno gledali kako se lokvica povećava i progriza svoj put kroz pregradu.

"Što je ispod nas?"

"Hodnik C", rekao je Parker. "Nema instrumenata." On i Riplev su otrčali prema sljedećim stepenicama dok su ostali nastavili zapanjeno gledati sve veću rupu u palubi.

"Što možemo postaviti ispod toga?" Ash je razmatrao problem sa svojom uobičajenom objektivnošću, ali je ipak bio potpuno svjestan da bi za nekoliko minuta NOSTROMO mogao imati rupu u trupu. To bi značilo hermetičko zatvaranje svih odjeljaka sve dok se šteta ne popravi. Ali može biti i gore. Velika količina neophodnih hiper-pogonskih krugova prolazila je središtem trupa. Ako ih tekućina uništi, postoji velika vjerojatnost da će nastala šteta biti iznad oskudnih mogućnosti popravka brodskog inženjerskog osoblja. Većina tih krugova neophodna je za brodsku konstrukciju i nije dizajnirana da se popravlja izvan velikog brodskog pristaništa s nultom gravitacijom.

Nitko nije ponudio ideju što upotrijebiti da se zaustavi postojano curenje.

Ispod, Parker i Riplev su se oprezno kretali kroz uže, mračnije granice hodnika C. Njihova pozornost bila je prikovana za strop.

"Nemoj ići ispod toga", upozorio je Parker. "Ako može progristi kroz leguru palube tako lako, ne želim ni pomišljati što bi moglo učiniti tvom lijepom licu."

"Ne brini. Dobro ću paziti na svoje lijepo lice. Ti pazi na svoje."

"Izgleda da gubi nešto aktivnosti." Dallas je zavirio u rupu u podu, jedva se usuđujući nadati.

Brett i Ash su čučali nasuprot Dallasa, zavirujući u tamnu udubinu na palubi. Ash je izvadio šilo iz jednog od džepova bluze i dodirnuo rub rupe. Vanjska presvlaka metala slabo se zapjenila, izgledajući poput pougljenjene žive. Površina se prestala pjeniti, a pjena je presušila nakon što je jedva oštetila sjajnu površinu. Znan-

stveni časnik nastavio je čeprkati po rupi. Umjesto da klizne kroz rupu, šilo je naišlo na otpor.

"Ne ide dublje od tri centimetra. Tekućina je prestala prodirati."

Ispod, Parker je pogledao Ripley pod slabim svjetlom. "Vidiš li što?"

Nastavili su provjeravati strop. Ispod njihovih nogu ležao je mali servisni hodnik, a ispod toga NOSTRO-MOV glavni trup. Nakon toga, tamo se nalazila samo atmosfera nepoznate planete.

"Ništa", napokon je odgovorila. "Dobro otvori oči. Idem pogledati što se događa gore." Okrenula se i potrčala niz hodnik prema stepenicama.

Prvi prizor koji je ugledala bio je ostatak posade kako čuči iznad rupe u palubi. "Što se događa? Još se nije probila dolje."

"Mislim da je izgubila snagu." Ash je klečao iznad udubine u metalu. "Ili je stalna reakcija s legurama ublažila njezinu snagu ili jednostavno gubi moć izjeda-nja nakon određenog vremenskog perioda. U svakom slučaju, izgleda da više nije aktivna."

Riplev se pomaknula da sama provjeri rupu u palubi iz koje se još uvijek dizao dim. "Može li biti da je legura jača u ovoj palubi od gornje? Možda tekućina sada nagriza palubu po horizontali, tražeći neko novo, slabije mjesto, gdje bi nastavila nagrizzati nadolje."

Ash je odmahnuo glavom. "Ne mislim tako. Ono malo čega se sjećam o konstrukciji broda je to da su glavne palube i trup NOSTROMA napravljene od istog materijala. Ne, mislim daje logično za pretpostaviti da tekućina više nije aktivna i opasna."

Krenuo je spremište šilo u džep, još uvijek ga držeći za neoštećeni kraj. U posljednji se trenutak predomislio i nastavio ga držati u ruci.

Riplev je opazila oklijevanje i nacerila se. "Ako više nije opasna, zašto ne spremiš šilo natrag u džep?"

"Nema smisla djelovati nepromišljeno. Ima vremena, nakon što izvršim testove i uvjerim se da supstanca stvarno više nije aktivna. Samo zato što više ne može nagrizzati kroz leguru palube ne znači da ti ne može nanijeti paklenske opekotine."

"Što misliš, stoji ta stvar?" Dallasov pogled prešao je od malog kratera u palubi do rupe u stropu. "Nikada nisam vidio nešto što može progristi kroz trupnu leguru poput ovoga. Ne ovakvom brzinom."

"Ni ja nisam vidio ništa ovakvo", priznao je znanstveni časnik. "To su sigurno izvanredno poboljšane varijante molekularne kiseline i strahovito snažne, ali one će uglavnom reagirati s određenim specifičnim materijalima. Imaju uobičajene ograničene primjene."

"U svakom slučaju, ova stvar je izgledala univerzalna. Već smo vidjeli demonstraciju njezine sposobnosti da progrize kroz nekoliko vrlo različitih tvari jednakom lakoćom. Ili nehajnosti, ako vam se više sviđa. Trupna legura, kirurške rukavice, medicinski stol, ambulanta posteljina; prošla je kroz sve s jednakom lakoćom."

"I ta prokleta stvar koristi to kao krv. Jedan opaki kurvin sin od monstruma." Brett je o tuđincu u obliku ruke govorio s poštovanjem, unatoč onome što je osjećao prema njemu. "Ne znamo zasigurno da li to koristi kao krv." Ashev mozak djelovao je prekovremeno uslijed pritiska okolnosti. "To može biti komponenta odvojenog cirkulacijskog sustava dizajniranog da podmazuje unutrašnjost stvorenja. Ili to može biti sadržaj unutrašnjeg zaštitnog sloja, vrsta tekućine, obrambeni mehanizam. Može biti daje to samo kopija naše vlastite limfne tekućine."

"Ipak, to je krasan obrambeni mehanizam", primijetio je Dallas. "Ne usudiš se ubiti stvorenje."

"Barem ne na brodu." Riplev je tiho izrekla zanimljivu misao.

"Tako je", priznao je Ash. "Možemo Kanea iznijeti van gdje tekućina stvorenja neće moći oštetiti NOS-TROMA i pokušati ga odsjeći. Samo što smo prilično sigurni da je to jedina stvar koja ga drži u životu."

"Kada ga odsiječemo i izvadimo tu cjevčicu iz njegovog grla, možemo mu dati kisik." Riplev je i dalje bila uporna "Termalni omotač održavao bi temperaturu njegovog tijela stalnom. Što se toga tiče, možemo postaviti hermetički zatvoreni šator i dopustiti da tekućina istječe na tlo."

"Nije loša ideja," priznao je Ash, "osim dvije stvari." Riplev je nestrpljivo čekala. "Prvo, kao što smo već raspravljali, nasilno uklanjanje stvorenja može rezultirati fatalnim poremećajem procesa održavanja života. Sam šok mogao bi ubiti Kanea.

Drugo, nemamo garancije da stvorenje neće, ako bude dovoljno ozlijeđeno, reagirati tako da šprica tekućinu po sebi i po svemu što se nalazi u blizini. To bi u potpunosti bila obrambena reakcija, podrazumijevajući razorne i zaštitne osobine tekućine." Zastao je dovoljno dugo da slika počne dominirati mislima nazočnih.

"Čak i kada bi onaj tko bi rezao nekako izbjegao ozbiljne ozljede od raspršene tekućine, ja ne bih želio biti odgovoran za ono što će ostati od Kaneovog lica. Ili glave."

"U redu." Riplev je zvučala pomalo srdito. "To možda i nije bila tako briljantna ideja. Što ti predlažeš umjesto toga?" Pokazala je palcem nagore, prema ambulanti. "Da ga probamo prevesti cijelim putem kući s tom stvari koja sjedi na njegovom licu?"

"Ne vidim opasnost u tome." Ash nije bio impresioniran njezinim sarkazmom. "Sve dok njegove vitalne funkcije ostanu stabilne, smatram to dobrom alternativom. Ako pokaže znakove nestabilnosti, naravno da ćemo morati pokušati nešto drugo. Moram reći da mislim da bi nasilno uklanjanje stvorenja u ovom trenutku predstavljalo veću opasnost za Kanea, nego što bi pomoglo poboljšanju njegovog sadašnjeg stanja."

Novo lice pojavilo se na vrhu obližnjih stepenica. "Još uvijek ni traga tekućini. Prestalo je krvariti?" Parker je prebacio pogled s namrgođene Riplev na Dallasa.

"Da. Nakon što je progristo kroz dva nivoa." Još je uvijek bio pomalo omamljen izuzetnom snagom tuđinske tekućine.

Ripley se vratila u stvarnost i pogledala uokolo. "Svi smo ovdje dolje. Što je s Kaneom? Nitko ne pazi na njega ... ili tuđinca."

Nastupio je složan trk prema stepenicama.

Dallas je prvi stigao do ambulante. Brz pogled u unutrašnjost pokazao je da se ništa nije promijenilo. Kane je još uvijek ležao onako kako su ga ostavili, nepomičan na platformi, s tuđincem priljubljenim na lice.

Dallas je bio ljut na sebe. Ponašao se poput nekakvog viražjeg derišta. Tekućina je pokazala neočekivana i opasna svojstva, naravno, ali to nije nikakvo opravdanje za potpunu paniku koja je uslijedila. Najprije je trebao odrediti jednog ili dva člana posade da ostanu i motre stvorenje.

Na sreću, tijekom njihovog izbivanja ništa se nije promijenilo. Stvar se nije pomaknula, a ni Kane, barem je tako izgledalo. Od sada će, bez obzira na bilo kakav problem koji bi se negdje mogao pojaviti, netko biti zadužen za ambulantu cijelo vrijeme. Situacija je bila dovoljno ozbiljna i bez pružanja prigode tuđincu da radi nešto dok ga nitko ne promatra.

"Da li je kiselina došla na njega?" Parker je bio kod portala i istežao se da vidi Kanea.

Dallas je prišao platformi. Pažljivo je pregledao glavu izvršnog. "Mislim da nije. Izgleda dobro. Tekućina je curila po stvorenju ne dolazeći u dodir s njegovom kožom."

Brett se nagurao na ulaz. "Da li još uvijek ispušta ono sranje? Dolje u skladištu strojarne imamo nešto keramike koja će zadržati gotovo sve. Ne znam za ovu stvar, ali možemo pokušati ako moramo. Mogu sklopiti kontejner od komada."

"Ne trudi se", rekao mu je Dallas. "Prestalo je krvariti."

Ash je promatrao dio koji je bio rezan laserskim nožem. "Zacijelilo je. Ni traga rani.

Izvanredne regene-rativne sposobnosti. Nikada ne bih rekao ni da je bilo dodirivano."

"Mora postojati način da ga skinemo." Lambertova je drhtala. "Slabo mi je kada ga vidim da tako sjedi, s tom cjevčicom ili što je već, spuštenom niz Kaneovo grlo."

"Bilo bi ti još gore daje na tebi", Riplev joj se pod-smjehnula.

Lambertova se držala na sigurnoj udaljenosti. "U-opće nisi duhovita."

"Reći ću još jednom, gospodine, da ja ne mislim da bi bila dobra ideja pokušavati ukloniti stvorenje." Ash ga nije gledao. "Nije baš uspelo kako treba prošli put."

Dallas je oštro pogledao znanstvenog časnika, a zatim se opustio. Kao i obično, Ash je samo objektivno razmišljao. U njegovoj prirodi nije bilo sarkazma.

"Što ćemo onda napraviti?" željela je znati Lambertova.

"Nećemo napraviti ništa", napokon je rekao Dallas. "Ne možemo ništa napraviti. Pokušali smo i, kao što je Ash rekao, to nas je umalo koštalo rupe u trupu broda. Onda ... vratit ćemo ga u autoliječnika i nadati se da će on smisliti nešto bolje."

Pritisnuo je dugme. Nježan šum popratio je povratak Kaneove platforme u stroj. Dallas je pokrenuo dodatne prekidače i ponovno je dobio unutrašnji pogled na nepokretnog izvršnog, svijetleće sheme i dijagrame, ali nije vidio nikakvu novu informaciju, ni rješenje.

Ash je dovodio nekoliko ispisa u uzajamni odnos. "Njegove tjelesne funkcije nastavljaju normalno, ali postoji svježa indikacija degeneracije i oštećenja tkiva."

"Znači da mu *nanosi* povredu", rekla je Lambertova.

"Ne mora biti. Bio je bez hrane i vode neko vrijeme. Ova očitavanja mogu prikazivati prirodno smanjenje težine. Nema indikacije da je drastično oslabio, bilo zahvaljujući stvorenju ili okolnostima."

"Međutim, mi ga želimo održati u najboljem mogućem stanju. Bolje je da mu počnem davati hranu infuzijom, dok ne budem u mogućnosti sigurno utvrditi da li tuđinac apsorbira proteine iz njegovog organizma." Aktivirao je nekoliko komandi. Novi zvukovi začuli su se u ambulanti dok je autoliječnik počeo efikasno preuzimati posao hranjenja bespomoćnog Kanea i izlučivanja rezultatnih otpadnih tvari.

"Stoje ono?" Riplev je pokazivala na dio slike unutrašnjosti koja se polako pomicala. "Mrlje na plućima?"

"Ja ne vidim nikakvu 'mrlju'."

Dallas je promotrio sliku. "Mislim da vidim ono na što Riplev misli. Podesi povećanje na dišnom sustavu, Ash."

Znanstveni časnik učinio je traženo. Sada je mala mrlja koju je Riplev opazila bila dobro vidljiva, crna nepravilna točka koja je pokrivala Kaneov prsni koš. Bila je potpuno neprozirna.

"Ne znamo da li se nalazi na njegovim plućima." Ash se poigravao kontrolama. "To može biti i kvar na skaneru ili radijacijom oštećena sekcija leće skanera. Takvo nešto se stalno događa."

"Pokušaj s više snage", zahtijevao je Dallas. "Da vidimo možemo li poboljšati rezoluciju."

Ash je podesio instrumente, ali unatoč njegovim naporima tamna mrlja ostala je baš to: nerješiva točka crnila.

"Ne mogu više povećati intenzitet jer će onda Kane stradati od radijacije."

"Znam." Dallas je gledao zagonetnu mrlju. "Ako sada ostanemo bez mogućnosti skaniranja nećemo znati što se, do vraga, događa u njegovoj unutrašnjosti."

"Sredit ću to, gospodine", uvjerio ga je znanstveni časnik. "Mislim da mogu očistiti leće. To je samo pitanje ponovnog poliranja."

"Ali to će nas ostaviti slijepima."

Ash je izgledao pokajnički. "Ne mogu ukloniti mrlju bez rastavljanja skanera."

"Preskoči to onda. Sve dok ne naraste do stupnja kada će zaklanjati pogled."

"Kako želite, gospodine." Ash se okrenuo natrag prema svojim ispisima.

Brett je izgledao zburnjeno, a zvučao je frustrirano. "Što ćemo sada, huh? Samo ćemo sjediti i čekati?"

"Ne", odgovorio je Dallas, prisjećajući se da, uz brigu o Kaneu, postoji i brod kojim treba upravljati. "Mi ćemo sjediti i čekati. Vas dvojica se vratite natrag na posao ..."

Sedam

"Što misliš?"

Parker se nagnuo što je bliže mogao, znojeći se zajedno s Brettom koji je pokušavao zavariti posljednje osjetljive spojeve u skućenoj unutrašnjosti modula dvanaest. Pokušavali su obaviti posao koji je obično zahtijevao kompjutorizirani automatski indikator i preciznost kompjutorski vođenog alata. Kako nisu posjedovali ništa od navedenog, bili su prisiljeni uhvatiti se u koštac s uporabom instrumenata koji nisu bili namijenjeni za tu svrhu.

Krivi alat za krivi posao, mislio je ljutilo Parker. Svejedno, nekako će se morati snaći. Ako modul dvanaest ne poprave kako treba i ponovno vrate u operativno stanje imat će vražjih problema pri pokušaju uzlijetanja. Da napuste ovaj svijet, Parker bi neophodne popravke izveo i zubima.

Ipak, sada je bio Brettov red da se bori s tvrdoglavim komponentama. Poput svih ostalih instrumenata na NOSTROMU modul je koristio tvornički sastavljene rezervne dijelove koje je potrebno umetnuti na određeno mjesto. Trik je bio u tome da se uklone neispravni dijelovi bez oštećenja osjetljivih komponenti brodskog pogona. Novi bi dijelovi s lakoćom sjeli na svoje mjesto, kad bi se samo uspjeli riješiti pougljenjenog smeća.

"Mislim da ga imam", napokon je rekao njegov partner. "Probaj ga."

Parker se odmaknuo, pritisnuo dva dugmeta smještena u konzoli iznad njihovih glava i s nadom pogledao na susjedni prijenosni monitor. Ponovno je pritisnuo dugmad; bezuspješno. Monitor je ostao blaženo tih.

"Ništa."

"Prokletstvo. Bio sam siguran da je to."

"E pa nije. Pokušaj s idućim. Znam da svi izgledaju ispravno, osim tog broja četrdeset i tri, ali njega smo već zamijenili. To je problem s ovim prokletim dijelovima ćelija. Ako regulator preoptereti i spali neke od njih, moraš ući unutra i pronaći one u koje je ušao zrak." Zastao je i dodao: "Volio bih da imamo indikator."

"Obojica bi voljeli." Tihi zvuči grebanja metala po plastici čuli su se iz unutrašnjosti uređaja.

"Mora biti idući." Parker je pokušao zvučati optimistično. "Ne moramo ručno provjeriti svaku pojedinu ćeliju. Majka je suzila izbor. Budi zahvalan na malim uslugama."

"Bit ću zahvalan", odgovorio je Brett. "Bit ću zahvalan kad odemo s ovog kamena i vratimo se u hiper--san."

"Prestani misliti na Kanea." Parker je pritisnuo dva dugmeta i tiho prokleo. "Opet ništa. Pokušaj s idućim, Brett."

"Aha." Pomaknuo se da tako i učini i vratio ćeliju koju je upravo provjerio na njezino predviđeno mjesto. Parker je podesio nekoliko prekidača. Možda će dalje moći suziti izvor

oštećene veze. Dvanaest modula sadržavalo je stotinu malenih dijelova ćelija za ubrzavanje. Pomisao na ručno provjeravanje svih ćelija, da se pronade jedna jedina koja je neispravna činilo ga je više nego spremnim da nešto razbije. U potpuno pogrešnom trenutku začuo se glas iz obližnjeg zvučnika. "Što se događa?" Oh, do vraga, pomislio je Parker. Riplev. Prokleta žena. Reći ću joj što se događa. "Moj kurac se događa", izvijestio ju je osorno, dodajući nekoliko stvari izgovorenih tik ispod radnog dosega zvučnika.

"Nastavi raditi", rekao je svom partneru.

"Dobro."

"Što je to?" upitala je. "Nisam dobro čula."

Odmaknuo se od modula. Udarcem je aktivirao pojačanje interkoma. "Želiš znati što se događa? Događa se mnogo teškog rada. Pravog rada. Trebala bi se vratiti ovamo i pokušati malo raditi."

Njezin odgovor bio je trenutačan i sabran. "Imam najteži posao na ovom brodu." Parker se podrugljivo nasmijao. "Moram slušati tvoja sranja."

"Skinu mi se."

"Skinut ću ti se kada modul dvanaest bude popravljen, nikako prije. Na to možeš računati." S druge se strane začuo *klik* prije nego što je Parker mogao ponuditi svoj već spremni komentar.

"Što je?" Brett je izviriio iz modula. "Vas dvoje se opet svađate?"

"Ma ne. Ona je prepametna komad, to je sve."

Brett je oklijevao, zastao da provjeri trenutačno otvorenu ćeliju. "Aha. Idemo ponovno pokušati."

Parker je pritisnuo dugmad, pogledao monitor i razmišljao da zabija šaku u njega zamišljajući da je to lice određene opskrbne časnice. Naravno, on ne bi učinio ništa tako melodramatično. Iako nagao, bio je dovoljno svjestan da shvati neophodnost monitora.

I Ripley.

Ash je radio novu skupinu testova na Kaneovom nepokretnom tijelu. Dali su dodatne informacije o njegovom stanju. Nijedna od njih nije bila posebno upotrebljiva, ali ih je znanstveni časnik nalazio zapanjujućima. Kaneova unutrašnjost je bila otvorena svakome tko je želio zaviriti i znao čitati podatke s glavnog medicinskog ekrana, a sam Kane nije bio u poziciji da se požali na ovu osobito intimnu invaziju privatnosti.

Ripley je ušla i pogledala ispise. Stanje mu se nije promijenilo od kada gaje posljednji put pogledala. Nije to ni očekivala. Tudinac je i dalje bio priljubljen za njegovo lice.

Promotrla je sitnije ispise, a zatim sjela u slobodno sjedalo pored Asha. Primijetio je njezin dolazak i blago se nasmiješio ne dižući pogled sa svoje konzole.

"Radim neke nove testove", izvijestio ju je. "Za slučaj da se nešto dogodi." "Što?"

"Nemam nikakvu ideju. Ali ako se nešto počne događati, želim to saznati onog trenutka kada počne." "Ima li što novo?"

"S Kaneom?" Ash je zastao pretražujući misli. "Još uvijek isto. Dobro se drži. Ne, bolje od toga. Čvrsto se drži. Nema promjena na gore."

"Što je sa stvorenjem? Znamo da može ispuštati kiselinu i brzo se regenerirati. Da li znamo nešto novo?" Ash je zvučao samozadovoljno dok je odgovarao: "Kao što sam ti rekao, radio sam testove. Pošto za Ka-nea ništa ne možemo učiniti, mislio sam daje pametno pokušati saznati što više možemo o stvorenju. Nikada ne znaš da li naizgled beznačajno otkriće može dovesti do njegovog eventualnog odstranjenja."

"To znam." Nestrpljivo se meškolljila u stolici. "Što si otkrio?"

"Njegov se vanjski sloj izgleda sastoji od proteinskih polisaharida. Barem je takva moja najbliža prognoza. Teško je reći bez komadića za detaljniju analizu, a pokušaj da odstranimo makar i uzorak, mogao bi rezultirati ponovnim istjecanjem kiseline. Ne možemo riskirati da nagrize dio autoliječnika."

"Nikako", suho je rekla. "Ovaj stroj je Kaneova jedina šansa."

"Tako je. Zanimljivije je to što neprekidno odbacuje stanice u sekundarnom unutrašnjem sloju i zamjenjuje ih polariziranim organskim silikatima. Izgleda da ima dvostruku kožu, s tom kiselinom koja teče između njih. Također izgleda da kiselina teče pod visokim tlakom. Dobro

je da Dallas nije nožem *zarezao* preduboko, jer bi po mom mišljenju cijela ambulanta bila isprskana."

Riplev je izgledala vrlo impresionirano.

"Silikatni sloj ima jedinstvenu, vrlo gustu molekularnu strukturu pod mikroskopom. Možda je čak u mogućnosti izdržati laser. *Znam, znam,*" rekao je u odgovor na njezin sumnjičav pogled, "to zvuči ludo. Ali ovo je najtvrdi komad organskog materijala koji sam ikada vidio. Način formacije tih stanica, u kombinaciji s njihovim sastavom, čini nešto što prkosi svim pravilima standardne biologije.

Ove silicirane ćelije, na primjer. Spojene su s metalom. To je uzrok tako velike otpornosti stvorenja prema nepovoljnim vremenskim uvjetima."

"Još nešto osim silikata i dvostruke kože?"

"Pa, još uvijek nemam ideju što udiše, ili da li udiše na način koji smatramo standardnim disanjem. Izgleda da prilagodava atmosferu oko sebe, možda apsorbira neke plinove koji su mu potrebni kroz brojne površinske pore. Na njemu se sigurno ne nalazi ništa što bi podsjećalo na nos. Kao *živuća* kemijska tvornica nadmašuje u učinkovitosti sve za što sam do sada čuo. Neki od njegovih unutrašnjih organa po izgledu uopće ne funkcioniraju, dok drugi rade stvari o kojima ne mogu ni nagađati.

Moguće je da naizgled nepokretni organi imaju obrambene uloge. Saznat ćemo, ako ga budemo morali ponovno uznemiriti." Pogledao ju je s iščekivanjem. "Da li ti je ovo dovoljno?"

"Previše." Kane nije trebao biti donesen na brod, razmišljala je. Trebali su i njega i stvorenje ostaviti vani. Ash je bio odgovoran što su ovdje.

Nenametljivo je proučavala znanstvenog časnika, gledajući ga kako rukuje instrumentima, obilježava potrebne rezultate i odbacuje nepotrebne. Ash je bio posljednji član posade za koga bi pomislila daje sposoban za dramatičnu akciju, a ipak, on je bio taj koji je donio iznenadnu odluku da istraživače pusti natrag na brod, kršeći pri tom svu uobičajenu proceduru.

Morala se ispraviti. Uz Asha, i Dallas i Lambertova su također prekršili proceduru zahtijevajući ulaz. I Kaneov život je bio na kocki. A što da je Ash poslušao njezin nalog i ostavio svo troje vani? Da li bi Kane još uvijek bio živ? Ili bi sada bio samo statistika u dnevniku? To bi ipak pojednostavilo jednu stvar: Ne bi se morala suočiti s Kaneom kada se oporavi i objasniti mu zašto je njega i ostale odbila pustiti u brod.

Ash je primijetio izraz na njezinom licu i izrazio zabrinutost: "Nešto nije u redu?"

"Ne." Uspravila se u stolici. "Ponovno mi sve objasni. Zarpisli da sam glupa kao što se ponekad osjećam. Što to sve znači? Gdje smo mi u odnosu na to?"

"Zanimljiva kombinacija elemenata i strukture čini ga praktički neranjivim, uzevši u obzir našu sadašnju situaciju i sredstva."

Potvrđno je kimnula. "To je baš onako kako i ja to vidim, ako su tvoji rezultati točni."

Izgledao je uvrijeđeno. "Oprosti. Dobro, neranjivo je." Pažljivo gaje gledala. "Da li si zato otišao do komore i pustio ih unutra?"

Kao i uvijek, znanstveni časnik nije progutao mamac. Nije pokazao nimalo negodovanja kada je odgovorio. "Izvršavao sam direktnu kapetanovu zapovijed. Sjećaš li se?"

Prisilila se da ne podigne glas, znajući da Ash poštuje jedino razum. "Kada Dallas i Kane nisu na brodu ja sam najviši časnik. Ja sam zapovjednik sve dok jedan od njih ne stupi u unutrašnjost broda."

"Da, naravno. Zaboravio sam, to je sve. Trenutni poriv."

"Malo sutra." Njegova pozornost ostala je prikovana na raznim ispisima. "Porivi te nikada nisu natjerali da nešto zaboraviš."

Ovo ga je natjeralo da se okrene prema njoj. "Misliš da znaš sve o meni. Svi vi. Tako si sigurna da u potpunosti znaš kakva sam osoba. Da ti kažem nešto, Ripley. Kada sam otvorio unutrašnja vrata znao sam što radim, da. Ali to tko je u koje vrijeme glavni, pa i ja sam sposoban zaboraviti poput bilo koga drugoga. Moje je pamćenje vrlo dobro, ali je podložno propustima kao i kod ostalih. Čak i mehanička memorija poput Majčine može izgubiti trag informaciji."

nasuprot Kaneovom životu." Njegovi su prsti plesali po konzoli.

"Ne osporavam tvoje osjećaje", Ripley je ustala. "Ja samo kažem da nemaš prava ili autoriteta da ih namećeš ostalima. Možda nas dvoje nismo spremni preuzeti isti rizik."

"To sada nema veze. Kane je na brodu ... živ. Događaji će se nastaviti odvijati od te stvarnosti, a ne od prošlih alternativa. Gubitak je vremena razgovarati o njima."

"To je onda tvoj službeni stav, kao znanstvenog časnika? Ne baš prema priručniku."

"Ponavljaj se, Ripley. Zašto? Da me provociraš? Već sam dobrovoljno unio svoje radnje u službeni dnevnik i pokorit ću se svakoj odluci koju Kompanija donese o ovom slučaju. Da, to je moj službeni stav. Sjeti se da je primarni zadatak znanosti zaštita i poboljšanje uvjeta života. Nikada se ne bih suprotstavio tome."

"Ne, ali tvoja ideja o onome što ljudski život čini boljim može se razlikovati od ideje nekog drugog."

Iz nekog razloga to ga je natjeralo da se okrene i oštro zagleda u nju, kada njezino drugo, mnogo direktnije ispitivanje nije rezultiralo nikakvom reakcijom. "Ja preuzimam svoju odgovornost znanstvenog časnika isto kao što i ti preuzimaš onu opskrbnog časnika. To bi ti trebalo biti dovoljno. Umoran sam od ovoga. Ako želiš iznijeti neku specifičnu optužbu predaj ju Dallasu. Ako ne," okrenuo se natrag svojim dragocjenim instrumentima, "ti radi svoj posao, a ja ću svoj." Jednom je kimnula glavom. "Pošteno." Okrenula se i krenula prema hodniku ... još uvijek nezadovoljna, ali nije znala zašto. Ashevi su odgovori imali prizvuk istine i bilo je teško dokazati suprotno. To nije bilo ono što ju je mučilo.

Bila je to činjenica da je njegova radnja pri otvaranju komore da istraživačku grupu pusti unutra kršila mnogo više od samih pravila. Kršila je svaki vid ponašanja znanstvenog časnika, direktno se suprotstavljala njegovom dokazanom profesionalizmu u ostalim stvarima. Nije ga poznavala baš dugo, ali sve do ovog incidenta djelovao je na nju, a i na sve ostale na brodu, kao da za njega ne postoji bitnija stvar od službenog znanstvenog priručnika.

Ash je tvrdio da je učinio to što je učinio samo da spasi ljudski život. Ona je stala na službenu stranu. Da li je bila u pravu? Da li bi se Kane složio s njom?

S mnogo toga u mislima krenula je prema mostu. Komadići slučajnosti plivali su njezinom glavom i izjedali joj misli. Misaono ljepilo koje ih je trebalo spojiti u cjelinu još je uvijek nedostajalo ...

Sada na NOSTROMU nije bilo ništa za raditi, osim čekati. Čekati da Parker i Brett završe svoj posao, čekati na promjenu Kaneovog stanja.

Na mostu je Lambertova zabavljala mačka Jonesa nekakvom uzicom. Smatralo se daje uzica na brodu isključivo zbog Jonesove zabave, ali mačak je znao bolje. Ponekad je njegova obveza bila zabavljati ljude. Izgleda da su izvlačili veliku količinu zadovoljstva iz njegovog prevrtanja i lovljenja bijele uzice dok su ju oni držali u svojim velikim, nespretnim šapama.

Lambertova je igru zvala mačja ljuljačka. Jones ju je zvao ljudska ljuljačka. Bio je vrlo savjestan mačak i trudio se održati navigatoricu nasmijanom. Ponekad su bili vrlo ozbiljni. To je bio težak posao za mačka.

Ali Jones je bio savjestan. Nastavio je raditi da zabavi navigatoricu, misleći na hranu i tople, debele miševe.

"Što ti misliš?" Brett je izvurio ispod pulta i pogledao kolegu.

Parker je podesio kontrolu i obrisao znoj s čela. "Skoro. Još pola stupnja i bit ćemo gotovi. Možda će to zadovoljiti Ripley."

Strojarski tehničar proizveo je nepristojan zvuk. "Ripley ne može biti zadovoljna. Nisi to znao?" Nekoliko pingova začulo se iza ekrana na kojem je radio.

Parker je pogledao tihi zvučnik interkoma i pro-gundao odgovor. "Ako poslije ovoga ne dobijemo pun udio, uložiti ću žalbu. Zaslužili smo dvostruku plaću. Možda i premije zbog opasnosti. Za Kompaniju bi bilo bolje da nam ovog puta dobro plati naše radno vrijeme ili ćemo otići Sindikatu. Više nema zajebancije."

"Aha", zarežao je Brett. Izvukao je ruku iz cijevi na koju je ekran bio pričvršćen. "Zatvarač broj tri bi trebao odgovarati."

Parker je pogao po uredno označenoj, ali prljavoj plastičnoj kutiji, dodao mu mali sivi kvadrat označen zelenim i crvenim i pogledao na bezazleni interkom ...

Ritam je bio zastario, jednostavan i snimka je izgubila svoju kvalitetu s godinama i čestom upotrebom, ali Dallas je ležao i upijao glazbu kao da je nazočan davnom procesu snimanja. Jedna je noga tiho tapkala u nesvjesnom začahurenom kontrapunktu prema melodiji.

Komunikator je zapištao u želji za pozornošću. Ponovio je to tri puta prije nego što je privukao kapetanovu pozornost. Ispuštajući rezignirani uzdah posegnuo je rukom i isključio glazbu, a zatim uključio komuni-kator.

"Ovdje Dallas."

"Ash je. Mislim da bi trebao pogledati Kanea. Nešto se dogodilo."

Dallas je skinuo noge s ležaja i hitro sjeo. Ash nije zvučao zabrinuto, što je bilo ohrabrujuće.

Zvučao je zbunjeno, što nije bilo ohrabrujuće.

"Ozbiljno je?"

"Zanimljivo."

"Dolazim odmah."

Ustao je i isključio kazetofon iz struje i nezadovoljno gledao kako se zeleno svjetlo na njegovom boku lagano gasi. Ash je rekao 'zanimljivo'. To može značiti da se dogodilo mnoštvo stvari, ne nužno dobrih. Pronašao je malo olakšanja u činjenici da bi Ash rekao nešto mnogo drugačije da je Kane umro.

To je značilo da je izvršni još uvijek živ... ali u 'zanimljivom' stanju.

Kao što se pokazalo, Ash nije mislio na Kanea. Njegov poziv bio je uzrokovan stanjem nečeg drugog.

Dallas je znanstvenog časnika pronašao u hodniku ispred ambulante, nosa priljubljenog za staklo.

Kada je kapetan prišao gledao je unutra, kružeći pogledom.

"Što se događa?" Ripley se iznenada pojavila na drugom kraju hodnika. Pogledom je brzo prešla s Asha na Dallasa i ponovno pogledala Asha. "Čula sam preko otvorenog kanala."

"Prisluškuješ?" Dallas ju je znatiželjno pogledao.

Namrštila se. "Ne postoji ništa drugo za raditi na ovom brodu. Zašto? Smeta ti?"

"Ne. Čista znatiželja." Pogledao je kroz debelo staklo u unutrašnjost ambulante i, pošto se nikakvo veliko otkriće nije pokazalo, obratio se Ashu.

"Onda?"

"Kane." Pokazao je znanstveni časnik. "Pozorno ga pogledajte. Od glave do pete."

Dallas je gledao, zaškiljio, a zatim primijetio ono

o čemu je Ash govorio. Ili bolje rečeno, nije primijetio.

"Otišlo je." Brz pogled po ambulanti nije pronašao ni traga tudincu. Kane je ostao nepokretan na medicinskoj platformi. Prsni koš mu se ravnomjerno podizao

i spuštao. Izgledalo je da normalno diše, bez napora, unatoč odsutnosti tuđinca. Naknadni pregled pokazao je nešto što je izgledalo poput crnih točkica razasutih po rubu njegovog lica.

"Da lije usadilo nešto u njega?" Dallas je pokušavao ne misliti na odvratnu ideju.

"Ne." Ash je dao pozitivan odgovor i Dallas mu je želio vjerovati. Mora mu vjerovati. U svakom slučaju, osobni dosjei su rekli da znanstveni časnik ima najbolji vid među članovima posade.

"To su uleknuća, a ne izbočenja. Pretpostavljam da su to tragovi sisaljki." Ash je zastao, pa dodao:

"Osim toga, Kane izgleda neoštećen ovim iskustvom."

"Koje možda još uvijek nije gotovo", dodala je Riplev. "Vrata su hermetički zatvorena. Mora još uvijek biti unutra." Zvučala je samouvjerenom, ali to je bilo samo prikrivanje njezinih stvarnih osjećaja. Pomisao kako pauk u obliku ruke sa svojim sjajnim, beživotnim okom puži oko njezinih nogu užasavala ju je mnogo više nego što se usuđivala pokazati.

"Ne smijemo otvoriti vrata", zamišljeno je rekao Ash. "Ne želimo ga pustiti van. Posljednja stvar koju želimo napraviti je pustiti ga u razgledavanje broda."

»

"U potpunosti se slažem s tobom." Ripley je gledala pod ambulante, ali jedino što je vidjela bio je blještavi metal i boja. "Ne možemo ga uhvatiti ili ubiti iz daljine. Kamo nas to vodi?"

"Kada smo ga pokušali ukloniti s Kaneovog lica," rekao je Dallas, "zarežali smo ga, ozlijedili ga.

Možda ga možemo samo pokupiti." Vizije spektakularnih Kom-panijinih pohvala, možda promidžbe u viši čin i sigurnih bonusa vrtložile su se po njegovoj glavi. Onda mu je pogled ponovno pao na Kaneovo nesvjesno tijelo i osjetio je krivnju.

Riplev je još uvijek drhtala zbog njegovog prijedloga. "Ti ga probaj pokupiti. Ja ću paziti na vrata."

"Mislim da je to izvrsna ideja." Ash se odmicao od stakla. "To je neprocjenjivi primjerak.

Neizostavno ga moramo pokušati uloviti živog i neozlijeđenog."

Pokrenuo je prekidač koji je kontrolirao vrata. Ambulanta je bila odlično mjesto za pokušaj lova na uljeza. Imala je dvostruke zidove, i izuzevši zračne komore bila je najbolje zaštićeni odjeljak NOSTROMA.

Vrata su se lagano pomaknula. Ash je pogledao Dallasa koji je kimnuo. Ponovno je pokrenuo prekidač i vrata su se otvorila novih nekoliko centimetara. Sada su bila dovoljno otvorena da se čovjek provuče unutra. Dallas je ušao prvi, a Riplev ga je oprezno pratila. Ash je ušao posljednji, hitro pokrećući prekidač i zatvarajući vrata iza njihovih leđa.

Stajali su ispred vrata jedno do drugoga, gledajući po prostoriji. Još uvijek ni znaka tudincu. Dallas je napucao usne i oštro zazviždao. To nije uspjelo uzbuditi stvorenje, ali je natjeralo Ripley na pomalo nesiguran hihot.

Pregledavajući skrovnata mjesta Dallas je krenuo prema otvorenom ormaru. On bi bio savršeno sklonište. Ali bolji pogled u unutrašnjost otkrio je jedino zalihe lijekova, uredno složene kao i obično.

Ako su stvorenje namjeravali uhvatiti nečim drugim, a ne rukama, trebalo im je nešto čvrsto. Dallas je odabrao prvi dovoljno velik predmet koji je ugledao, tacu od nehrđajućeg čelika. Kada se okrenuo da nastavi lov postao je svjestan da će stvorenje kiselinom progristi kroz tacu lako i bez napora ako osjeti da je previše ugroženo, a isti bi slučaj bio i s njegovim rukama. Ali sama težina tace djelovala je umirujuće.

Ash je provjeravao najdalji kut ambulante. Riplev-jevoj je postalo dosadno stajati pored vrata. Krenula je unutra i pogledala ispod platforme na kojoj je Kane ležao misleći da se stvorenje priljubilo odozdola. Svaki mišić njezinog tijela bio je napet, spreman da ju odbaci na sigurno s prvim znakom malog uljeza. Nije bila razočarana što je donji dio platforme bio prazan. Ispravljala se i razmišljala gdje da traži dalje. Ramenom se očešala o pregradu. Nešto masivno i ukočeno palo je na njezino rame. Naglim trzajem okrenula je glavu i pogled joj je pao na duge koščate prste i beživotnu, sivu mrlju oka.

Nekako je uspjela zavrištati. Njezini su se mišići zgrčili i ona je pri tome neprirodno iskrivila tijelo. Kao posljedica toga stvorenje je svom težinom palo na palubu. Ležalo je nepomično. Dallas i Ash su dotrčali na njezin vrisak. Sada su svo troje stajali i gledali nepokretan lik koji je ležao između njih. Prsti su bili čvrsto stisnuti, stravično poput ruke mrtvacu, na što je stvorenje još uvijek podsjećalo više nego na išta drugo. Samo su dodatni prsti, rep i beživotno oko bez kapaka razbijali iluziju.

Ripley je položila desnu ruku na rame gdje je stvorenje palo. Gutala je zrak, a ne udisala, dok je adrenalin polako istjecao iz njezinog sustava. Još je uvijek mogla osjetiti težinu tudinca na sebi. Ispružila je nogu i vrhom čizme gurnula oblik ruke. Nije se pomaknuo ili opirao. Koža je izgledala smežu-rano i suho, kao dodatak beživotnosti tom jedinom oku. Ponovno ga je gurnula nogom i prevrнула ga. Cjevčica je mlohavo ležala na dlanu, gotovo potpuno uvučena.

"Mislim da je mrtvo." Dallas je neočekivani les promatrao još trenutak, a zatim pogledao Ripley.

"Da li si dobro?"

Jezik i grlo bili su natjerani na akciju. "Da. Nije ništa napravilo. Mislim da je bilo mrtvo duže vrijeme, prije nego je, palo na mene." Pogledala je u otvorni ormar i odabrala dugi metalni forceps. Dodir na jedan zgrčeni prst nije izazvao nikakvu reakciju, kao ni ubod u oko.

Dallas je položio tacu na pod. Koristeći forceps nagnula je ukočenog tudinca na tacu i brzo ju poklopila blještavim poklopcem.

Prišli su obližnjem stolu. Tuđinac je oprezno izvađen ispod poklopca i položen na ravnu površinu. Ash je na njega uperio jako svjetlo. Osvjetljenje je povećalo mrtvačku bljedocu stvari. Uzeo je malu sondu i gurkao i bockao nepomični oblik.

"Gledaj te sisaljke." Koristio je sondu da pokaže niz malih, dubokih rupa koje su omeđivale unutrašnjost 'dlana' stvorenja. Potpuno su ga okruživale. "Nije ni čudo što ga nismo mogli skinuti s Kanea, sa sisaljka, prstima i tim repom omotan oko njegovog vrata."

"Gdje su mu usta?" Dallas se morao prisiliti da skine pogled s usamljenog oka. Čak i u smrti, beživotno je oko posjedovalo neku vrstu hipnotičke privlačnosti.

"Mora biti organ u obliku cjevčice, tamo gore. Stvorenje ga je gurnulo u Kaneovo grlo. Ali nikada nije pokazalo ni jedan znak hranjenja." Ash je sandom preokrenuo les na leđa. Forcepsom je prihvatio cjevčicu i djelomično ju izvukao iz dlana. Kako je izvlačio sve više cjevčice ona je mijenjala boju i postajala obojena poput ostatka tijela.

"Stvrđnjava se čim dođe u dodir sa zrakom." Ash je premjestio mali oblik na skaner, gurnuo ga pod objektiv i podesio kontrole. Pritiskom na određeno dugme brojke i riječi ispunile su male ekrane.

"To je sve", napokon ih je izvijestio. "Gotovo je. Mrtvo je. Uopće nema znakova života. Ne moramo znati mnogo o njemu, ali nije toliko strano da ne možeš odrediti da li je živo ili mrtvo." Riplevjina ramena su drhtala. "Odlično. Riješimo ga se."

Ash ju je pogledao pun nevjerice. "Ti se šališ, naravno. Vrlo smiješno."

Odmahnula je glavom. "Vraga se šalim."

"Ali... ovo mora ići s nama." Ash je zvučao gotovo uzbuđeno. "Ovo je prvi kontakt sa stvorenjem poput ovoga. Ne postoji ništa takvo na nikakvim vrpčama, čak ni u pretpostavkama. Trebalo bi izvršiti brojne testove na njemu."

"Dobro", rekla je. "Izvrši svoje testove, a onda ćemo ga se riješiti."

"Ne, ne. To zahtijeva uporabu potpuno opremljene biološke laboratorije. Ja mogu samo zabilježiti pojedine detalje o građi i sastavu. Ne mogu početi nagađati o tako bitnim stvarima poput njegove evolucije."

Ne možemo izbaciti jedno od najvećih kseno-loških otkrića desetljeća van poput hrpe običnog smeća! Protestiram, osobno i u svojoj ulozi znanstvenog časnika. Kane bi napravio istu stvar."

"Ta stvar je krvarila kiselinu i umalo probušila rupu kroz brod." Kimnula je prema stvorenju. "Bog zna što može učiniti sada kada je mrtva."

"Nije napravila ništa", suprotstavio se Ash. "Kiselina je najvjerojatnije apsorbirana u mrtve stanice i postala inertna. Nije napravilo baš ništa."

"Još ne."

Ash je preklinjućim pogledom gledao Dallasa. "Nije se pomaknulo, nije se na bilo koji način opiralo dok smo ga cijelog bockali, čak i u oko. Skaner kaže da je mrtvo i ja mislim da se sigurno može pretpostaviti da nije zombi. Dallas, moramo zadržati primjerak."

Pošto Dallas nije odmah odgovorio, Ash je nastavio: "Prva stvar, ako ne možemo vratiti Kanea iz kome, medicinskom osoblju koje će ga liječiti na Zemlji trebat će stvorenje koje je uzrokovalo komu. Baci ga i možda odbacuješ rješenje tajne kako povratiti Kanea."

Dallas je napokon progovorio: "Ti si znanstveni časnik. To je tvoje područje, tvoja odluka."

"Onda je donesena." Ash je svojoj akviziciji podario pogled pun naklonosti. "Spremit ću ga u stazisnu cijev. To će spriječiti svaku mogućnost oživljavanja. To možemo srediti."

"To je ono stoje Kane najvjerojatnije mislio", pro-mrmljala je Ripley. Dallas ju je prodorno pogledao, a ona je skrenula pogled. "Time je sređena budućnost monstuma, barem mislim."

Pokazala je na medicinsku platformu. "Što ćemo s Kaneom?"

Ash se okrenuo prema platformi. Nakon brzog pregleda izvršnog i pažljivog proučavanja rana od sisaljki po njegovom licu, znanstveni časnik aktivirao je nekoliko uređaja na medicinskoj konzoli. Autoliječ-nik je počeo proizvoditi zvukove i počeli su se pojavljivati ispisi. '

"Ima groznicu."

"Jaku?"

"Ne. Ništa što njegov obrambeni sustav ne bi mogao riješiti. Stroj će mu spustiti temperaturu. Još uvijek je u nesvijesti."

"Vidimo i sami."

Ash je pogledao ogorčenu Riplev. "Ne nužno. Mogao bi spavati, što bi bilo različito."

Riplev je počinjala odgovor, ali prekinuo ju je ljutiti Dallas. "Prekinite sa svađom vas dvoje." Kao da nije imao dosta problema, sada se još trebao baviti napetoš-ću među članovima posade.

Uzimajući u obzir mentalni pritisak kojem su nedavno bili izloženi, ovakvi sukobi bili su očekivani, ali tolerirat će samo minimum dovoljan da se smanji pritisak. Otvoreno neprijateljstvo je nešto što se mora izbjeći pod svaku cijenu. Nije imao vremena baviti se zamrznutim odnosima članova posade.

Da bi izbacio Asha iz Riplevjinih misli i obrnuto, vratio je razgovor natrag na Kanea. "U nesvijesti i slaba groznica. Ima li još nešto?"

Ash je pregledao ispise. "Ništa. Njegove vitalne funkcije su u redu."

"Dugoročne prognoze?"

Znanstveni časnik je malo oklijevao. "Ja nisam liječnik. NOSTROMO nije dovoljno velik da ga ima."

"Ili dovoljno značajan. To znam. Ali ti si najbliže liječniku od svih nas. Samo želim tvoje mišljenje. Ono neće ići u dnevnik i sigurno te neću držati za riječ. Do vraga, ne mogu te držati za riječ." Njegov pogled ponovno je kliznuo na Kanea, člana posade i prijatelja.

"Ne želim zvučati neopravdano optimističan," polako je rekao Ash, "ali na temelju njegovog sadašnjeg stanja i onoga što mi monitori govore, rekao bih da će se izvući."

Dallas se nasmiješio i lagano kimnuo glavom. "Dovoljno dobro. Ne mogu tražiti više od toga."

"Nadam se da si u pravu", dodala je Ripley. "Ne slažemo se u nekim stvarima, ali molim Boga da si ovog puta u pravu."

Ash je slegnuo ramenima. "Volio bih da mogu za njega učiniti više, ali kao što sam već rekao, nisam obučen za to. Sada je sve na autoliječniku. Upravo sada dobivam neke prilično neuobičajene ispise, ali još nema osnova da stroj počne raditi na tome. Sve što sada možemo učiniti je da čekamo dok stroj ne shvati što mu je tudinac učinio. Onda će moći odrediti i započeti tretman." Odjednom je izgledao razočarano. "Volio bih da sam *bio* medicinski obučavan. Ne volim čekati strojeve."

Ripley je izgledala iznenađeno. "To je prvi put da sam od tebe čula nešto podcjenjivačko o strojevima, Ash."

"Nijedan stroj nije savršen. Trebali bi biti fleksibilniji. Ovdje nam je potrebna cijela bolnica, a ne samo ovaj mali autoliječnik. Nije napravljen da se nosi s nečim ovakvim ... dobro, ovim tuđincem. Problem može biti iznad njegovih mogućnosti. Poput svakog stroja, učinkovit je koliko i podaci kojima je programiran. Ja samo želim znati više o medicini."

"Ovo je, također," nastavila je Ripley, "prvi put da sam čula da si izrazio osjećaj manjkavosti."

"Ako znaš manje od cjelokupnog, uvijek se osjećaš manjkavo. Ne vidim kako možeš osjećati drugačije." Ponovno je pogledao Kanea. "Taj je osjećaj uvećan kada svemir ispred tebe stavi nešto u potpunosti iznad tvog iskustva. Nemam znanja da se protiv Kaneove bolesti borim na odgovarajući način i zbog toga se osjećam bespomoćno."

Pažljivo rukujući forcepsom podigao je tuđinca držeći ga za njegova dva prsta i prenio ga u veliku, prozirnú posudu. Pritisnuo je kontrole na poklopcu posude i čvrsto ju zatvorio. Žučkasti sjaj ispunio je cijev.

Ripley je napeto promatrala proceduru. Napola je očekivala da stvorenje iznenada otopi stazisnu cijev i krene ih sve zgrabiti. Napokon, uvjereni da joj više ne predstavlja prijetnju, osim u noćnim morama, okrenula se i krenula prema izlazu iz ambulante.

"Ne znam za vas," dobacila je preko ramena, "ali meni bi dobro došla kava."

"Dobra ideja." Dallas je pogledao Asha. "Bit ćeš u redu ovdje, posve sam?"

* "Misliš sam s tim?" Palcem je pokazao na zatvorenu cijev i nasmiješio se. "Ja sam znanstvenik. Ovakve stvari povećavaju moju radoznalost, a ne moj puls. Bit ću dobro, hvala. Ako otkrijem nešto ili dođe do promjene Kaneovog stanja, pozvat ću vas istog trenutka."

"Dogovoreno." Ponovno je pogledao Ripley koja ga je čekala. "Idemo pronaći tu kavu."

Vrata ambulante glatko su se zatvorila za njima i oni su krenuli natrag prema mostu, ostavljajući auto-liječnika da radi na Kaneu i Asha da radi na auto-liječniku...

Osam

Kava je umirila njihove želuce, ako već nije mozgove. Oko njih, NOSTROMO je funkcionirao bez zastoja, ne pokazujući zanimanje za preminulog tuđinca u ambulanti. Poznati šumovi i mirisi ispunjavali su most.

Dallas je prepoznao određene mirise koji su potjecali od nekih članova posade. Nije se uvrijedio zbog toga, samo je jednom ili dvaput ponjušio zrak u znak prepoznavanja. Finoće, poput osvježivača, nisu nikome nedostajale, a zadah nije bio izuzetak na brodu NOS-TROMOVE veličine. Zatvoreni u metalnoj boci i udaljeni od toplih svjetova i saniranih atmosfera mnogo svjetlosnih godina, umorni mozgovi posade bili su zaokupljeni važnijim stvarima od tjelesnih mirisa susjeda.

Ripley je još uvijek izgledala zabrinuto.

"Što te muči? Još si uvijek bijesna zbog Asheve odluke da otvori komoru i pusti nas unutra?"

Njezin je glas bio nabijen frustracijom. "Kako si njemu *mogao* prepustiti takvu odluku?"

"Rekao sam ti", strpljivo je objasnio. "To je bila moja odluka da Kanea donesemo natrag, a ne ... oh, misliš na to da zadrži les tuđinca na brodu?"

Kimnula je glavom. "Da. Prekasno je za raspravu oko komore. Što se toga tiče možda nisam bila u pravu. Ali zadržati tu stvar na brodu, mrtvu ili ne, nakon onoga što je učinila Kaneu ..."

Pokušao ju je umiriti. "Nismo sigurni daje učinilo nešto Kaneu, osim što gaje onesvijestilo. Sudeći prema očitanjima ne postoji ništa drugo što nije u redu s njim. Što se tiče njegovog zadržavanja na brodu, ja samo upravljam ovim brodom. Ja sam samo pilot." "Ti si kapetan."

"Titula posljednjeg utočišta, ona koja ne znači ništa u specifičnim situacijama. Parker me može nadglasati po pitanjima strojarnice. O svemu što ima veze sa znanstvenim odjelom, Ash ima posljednju riječ."

"A kako se to događa?" Sada je zvučala više radoznalo nego ogorčeno.

"Na isti način kao i sve ostalo. Prema zapovijedima Kompanije. Pročitaj svoj priručnik."

"Otkad je to standardna procedura?" Postao je pomalo razdražen. "Daj, Ripley. Ovo nije vojna letjelica. Znaš isto tako dobro kao i ja da je standardna procedura da učiniš što ti oni kažu. Taj princip obuhvaća neovisnost pojedinih odjela, poput znanstvenog. Da sam mislio drugačije nisam siguran da bi se ovdje spustili."

"Što je? Vizije bonusa izbljebile su pred prikazanjem mrtvog čovjeka?"

"Znaš bolje od toga", oštro je rekao. "Ne postoji dovoljno velik bonus koji može zamijeniti Kaneovo dobro zdravlje. Sada je malo prekasno za razmišljanje o tome. Tu smo i dogodilo se. Gledaj, ohladi se malo od mene, hoćeš li? Ja zarađujem za život samo prijevozom tereta. Da sam želio biti pravi istraživač i skitati se u potrazi za bonusima pridružio bih se Istraživačkim postrojbama. Do sada bih glavu izgubio sigurno desetak puta. Slava... ne hvala. Ne za mene. Zadovoljit ću se time da svog izvršnog časnika dobijem natrag."

Ovog puta nije odgovorila, samo je nekoliko minuta sjedila u tišini. Kada je ponovno progovorila nestalo je gorčine iz njezinog glasa. "Ti i Kane ste zajedno bili na mnogo letova?"

"Dovoljno da se dobro poznajemo." Dallas je zvučao ravnodušno, pogleda usmjerenog na konzolu.

"Što je s Ashem?"

"Ponovno želiš početi o tome?" Slegnuo je ramenima. Nije bilo mjesta za bijeg. "Što je s Ashem?"

"Ista stvar. Kažeš da poznaješ Kanea. Da li poznaješ Asha? Da li si letio s njim i prije?"

"Ne." Ta pomisao uopće nije uzbuđivala Dallasa. "Ovo je prvi put. Bio sam na pet vožnji, dugih i kratkih, različiti tereti, s drugim znanstvenim časnikom. Njega su onda zamijenili s Ashem dva dana prije nego što smo napustili Thedus."

Trijumfalno ga je pogledala.

"Pa što?" *zarežao* je na nju. "Takođe^t - - nijenili mog starog opskrbnog časnika tobom."

"Ne vjerujem mu."

"Razborit stav. A ja ... ja ne vjerujem nikome." Vrijeme je, pomislio je, da promijeni temu razgovora. Po onome što je do sada vidio, Ash je bio dobar časnik, iako pomalo ukočen kada se radilo o pripadnosti grupi. Ali osobne intimnosti nisu bile neophodne na putovanjima na kojima većinu vremena provedeš, osim dolaska i odlaska, u narkozi hiper-sna. Sve dok je obavljao svoj posao, Dallasa nije bilo briga za njegovu osobnost.

Do sada nije bilo razloga za sumnju u Ashevu sposobnost.

"Što zadržava popravke?" upitao ju je.

Pogledala je na sat i na brzinu nešto izračunala. "Do sada bi već morali biti pri kraju. Ne bi trebali pred sobom imati ništa osim posljednjih provjera."

"Zašto mi nisi rekla?"

"Sigurna sam da ima još stvari za popraviti jer bi se do sada već javili. Zar misliš da odugovlačim za Par-kera, od svih ljudi?"

"Ne. Što je još ostalo za popraviti?"

Izvršila je brzu provjeru na svojoj konzoli. "Još smo uvijek slijepi na palubama B i C. Skaneri su eksplodirali i potrebno ih je zamijeniti."

"Jebe mi se za gledanje paluba B i C. Znam kako izgledaju. Još nešto?"

"Rezervni energetske sustavi su otišli nakon što smo dotakli tlo. Sjećaš li se nevolja s drugim?"

"Ali glavni sustavi su popravljeni?" Potvrдно je kimnula. "Onda su te stvari o rezervama sranje. Možemo uzletjeti bez njih, vratiti se u hiper-san i stvarno putovati umjesto što visimo ovdje."

„Da li je to dobra ideja? Mislim na uzlijetanje bez ispravnih sekundarnih generatora."

"Možda nije. Ali ja želim otići odavde i to odmah. U potpunosti smo provjerili onaj signal i osim Kanea ovdje nema nikoga kome treba pomoć. Neka se dobro opremljena Kompanijina ekspedicija spusti i kopa oko te olupine. Za to nismo plaćeni. Ispunili smo odredbe. Sada mi je dosta. Dignimo ovu kokoš sa zemlje."

Preuzeli su svoje uloge na mostu. Kane i mrtvi tudi-nac su zaboravljeni. Sve je zaboravljeno, osim uzletne procedure. Sada su bili tim. Osobna neprijateljstva i mišljenja utopljena su u želji da tegljač podignu s površine i vrata ga natrag u čisti, otvoreni svemir.

"Glavni pogon aktiviran", izvijestio je Ash i iz ambulante i kada se vratio na svoju uobičajenu poziciju.

"U redu." To je bio Lambertičin glas.

"Sekundarni još uvijek ne funkcioniraju, gospodine." Ripley se namrštila na grimizni ispis svoje konzole.

"Da, znam. Lambertova, da li smo spremni?"

Lambertova je pogledala svoju konzolu. "Orbitalni izlazak izračunat i programiran. Sada podešavam poziciju s rafinerijom. Imat čuju za sekundu. Evo je." Pritisnula je seriju dugmadi određenim redoslijedom. Brojevi iznad Dallasove glave su se osvijetlili.

"Dovoljno dobro. Ako bude potrebno, ispraviti ćemo kada budemo gore. Pripremite se za uzlijetanje."

Okružen oblacima prašine NOSTROMO je počeo vibrirati. Buka strojeva izdigla se iznad urlika oluje, grom ljudskog podrijetla odzvanjao je preko humaka lave i razvijenih šesterostranih bazaltnih stupova.

"Spremni", rekla je Riplev.

Dallas je pogledao Asha preko puta. "Kako se drži?"

Znanstveni časnik provjerio je mjerne instrumente. "Sve radi. Koliko dugo, to ne mogu reći."

"Samo toliko da se dignemo." Dallas je uključio interkom. "Parker, kako izgleda dolje? Hoćemo li uspjeti bez uključivanja hiper-pogona?"

Ako ne uspiju nadvladati gravitaciju glavnim pogonom, Dallas je znao da će morati aktivirati hiper da se iščupaju. Ali sekunda ili dvije hiper-pogona bi ih potpuno izbacila iz ovog sustava. To bi značilo ponovno

lociranje sustava i trošenja dragocjenog budnog vremena da se ponovno povezu s teretom. A budno vrijeme prevodilo se kao zrak. Minute su bile ravne litrama. NOSTROMO može nastaviti reciklirati njihove oskudne zalihe zraka još neko vrijeme. Kada njihova pluća počnu odbijati reciklirani zrak, morat će se vratiti u zamrzivače, bez obzira da li su pronašli rafineriju ili ne. Dallas je razmišljao o ogromnoj letećoj tvornici i pokušao zamisliti koliko dugo bi im trebalo daju otplate s njihovim šarolikim skromnim plaćama.

Parkerov odgovor davao je nadu, ako već nije ohrabrivao. "Dobro. Ali ne zaboravite, samo smo pokrpali stvari. Trebam opremu u doku za odgovarajuće popravke."

"Hoće li izdržati?"

"Trebalo bi, osim ako ne naiđemo na previše turbulencije pri uzlijetanju. To bi moglo raznijeli nove ćelije ... i to je sve što je Majka rekla. Nema načina da ih ponovno popravimo."

"Zato idite polako", dodao je Brett iz svog sjedala u inženjerskoj kabini.

"Čujem te. Pazit ćemo. Trebamo samo dospjeti do nulte gravitacije i cijelim putem do Sunčevog sustava možemo ići hiper-pogonom. Onda proklete ćelije mogu popucati poput kukuruza za kokice ako žele. Ali dok se ne popnemo i izađemo iz orbite čuvajte ih neoštećenima, čak i ako ih morate golim rukama držati na njihovim mjestima."

"Dat ćemo sve od sebe", rekao je Parker. "U redu. Most *vani*." Dallas se okrenuo da pogleda NOSTROMOVU opskrbnu časnicu. Riplev je trenutačno popunjavala Kaneovo upražnjeno mjesto. "Digni nas stotinu metara i uvuci potpurnje." Vratio je pozornost na svoju konzolu. "Ja ću ga smiriti."

"Gore za stotinu", Ripley je pritisnula kontrole.

Vani se grmljavina pojačavala kako se tegljač podizao s osušene, prašinom šibane površine. Brod je lebdio stotinu metara iznad površine, a prašina je smeteno vijugala pod njima. Masivni su se stupovi u obliku nogu, koji su bili NOSTROMOVI potpornji, uredno smotali u njegov trbuh. Tihi udarac začuo se na mostu potvrđujući signale na ekranu. "Potpornji uvučeni", izvijestila je Ripley. "Zatvaram štitove." Metalne ploče tiho su kliznule i zatvorile ležište potporanj a sprečavajući ulaz komadićima prašine i tuđinskoj atmosferi.

"Spremni smo", objavio je Ash.

"Dobro. Ripley, Kane nije ovdje, pa je sve na tebi. Diži nas."

Gurnula je dvostruku ručicu na konzoli izvršnog. Grmljavina izvana sada je bila zaglušujuća, iako nije bilo ničega što nije moglo čuti i biti zadivljeno pameću ljudske rase. Lagano podignutog pramca NOSTROMO se počeo kretati naprijed.

"Dobivamo snagu", rekla je pritišćući nekoliko dodatnih komandi. "Krećemo."

Krećući se oštro put neba i konstantno ubrzavajući, tegljač se naglo trznuo naprijed. Snažni vjetrovi zgrabili su čvrstu leguru NOSTROMOVE kože, ali nisu ni usporili brod, ni poremetili njegov kurs.

Lambertičina pažnja bila je prikovana na određenom mjeraču. "Kilometar i penjemo se. Na kursu smo, orbitalno uvrštenje za pet minuta i trideset i dvije sekunde." Ako, dodala je tiho za sebe, izdržimo tako dugo.

"Zvuči dobro", promrmljao je Dallas zadovoljno gledajući kako se dvije linije na njegovoj konzoli preklapaju. "Uključi umjetnu gravitaciju."

Lambertova je pokrenula prekidač. Brod kao da je posrnuo. Dallasov želudac je protestirao kako je sve manja gravitacija svijeta koji se gubio iza njihovih leđa bila zamjenjivana punom gravitacijom koja ne prašta.

"Uključena", izvijestila je Lambertova dok su njezini unutarnji organi završavali s ponovnim svrstavanjem.

Ripley je pogledom šarala s ispisa na ispis. Pojavila se mala proturječnost i ona ju je požurila ispraviti. "Neujednačeno očitavanje potiska. Sada prepravljam vektor." Gurnula je prekidač i sa zadovoljstvom gledala kako tekuća igla klizi natrag tamo gdje joj je mjesto. "Izravnavanje provedeno. Sada je pravilno. Sve je u redu."

Dallas je počinjao vjerovati da će uspjeti bez ikakvih problema kada je silovit drhtaj potresao most. Uzrokovao je mnoštvo paničnih misli i razbacao stvari posade po mostu. Drhtaj je trajao samo trenutak i nije se ponovio.

"Što je ovo, do vraga, bilo?" Dallas se glasno upitao. U odgovor interkom je zapištao tražeći pozornost.

"Jesi li to ti, Parker?"

"Da. Imamo nekih problema ovdje iza."

"Ozbiljnih?"

"Četvorka na desnom boku se pregrijava. Prosudi sam."

"Možete li ju popraviti?"

"Šališ se? Isključit ću ju."

157" Ponovno podešavanje za nejednoliki potisak", ozbiljno je najavila Ripley.

"Držite nas dok ne stignemo do nulte gravitacije", rekao je Dallas u interkom.

"Što misliš, što mi ovdje dolje pokušavamo napraviti?" Interkom se isključio.

Mala promjena u grmljavini motora postala je jasna na mostu. Nitko se nije usudio pogledati svog susjeda iz straha da svoje strahove ne vidi reflektirane na njemu.

Kao suprotnost razmjernoj mirnoći na mostu, u strojarnici je vladala mahnita aktivnost. Brett je ponovno bio zgrčen unutar cijevi, pun znoja i želje da bude negdje drugdje.

"Jesi li shvatio što je?" upitao je Parker izvana.

"Aha. Mislim da jesam. Prašina se ponovno nakuplja u prokletim dovodima. Sada se pregrijava dvojka."

"Mislio sam da smo isključili tu starudiju."

"Ja također. Mora da je promaklo na ekranu. Prokleti strojevi su preosjetljivi."

"Nisu napravljeni za let kroz takve uragane", podsjetio je Parker suradnika. "Pljuj na njega još dvije minute i izvući ćemo se."

Drugi je drhtaj potresao most. Svima je pozornost bila prikovana za konzole. Dallas je razmišljao o pozivanju strojarnice, ali se predomislio i nije pozvao. Ako Parker ima što za izvijestiti, učinit će to.

Hajde, hajde, tiho je nagovarao. Diži *gagore*. Obećao je sebi, da ako Parker i Brett uspiju održati glavni pogon u radnom stanju još nekoliko minuta, predložiti će ih za bonuse o kojima neprestano trabunjaju. Mjerač na njegovoj konzoli pokazivao je nagli pad gravitacije planete. Još minuta, preklinjao je nesvjesno se oslanjajući rukom na obližnji zid. Još jedna smrdljiva minuta.

Izbijajući iz krune oblaka NOSTROMO je izletio u otvoreni svemir. Minutu i petnaest sekundi kasnije indikator površinske gravitacije na Dallasovoj konzoli pao je na nulu.

To je bio znak za malo neprofesionalnog, ali iskrenog slavlja na mostu.

"Uspjeli smo." Riplev se iscrpljeno oslonila na podstavljeni naslon svoje stolice. "Prokletstvo. Uspjeli smo."

"Kad je nastupio prvi drhtaj i kad smo počeli gubiti brzinu, nisam mislio da ćemo uspjeti", promuklo je dodao Dallas. "Već sam nas vidio razbacane oko najbližeg brežuljka. To smo mogli i napraviti da smo kojim slučajem upotrijebili hiper-pogon i izgubili rafineriju."

"Nema brige oko toga." Lambertova se nije smijala. "Mogli smo se ponovno spustiti i ostati tamo. Tada bi se naš automatski signal poziva u pomoć uključio. Mi bismo se mogli odmarati u hipersnu sve dok neka druga sretna posada ne bi bila izvučena iz zamrzivača da bi došla spasiti nas." Još uvijek nemoj spominjati bonuse, govorio je Dallas samom sebi. Iznenadi ih s tim kada se probudiš na Zemljinoj orbiti. Ali za sada, strojarski je tim barem zaslužio nekakvu usmenu pohvalu. Progovorio je u interkom.

"Dobar posao, vas dvojica. Kako se drži?"

"Sada kada smo izašli iz te prašine, prede poput Jonesa." Oštar krckavi šum pojavio se iz zvučnika. Dallas se namrštio u nemogućnosti da ga poveže s nečim.

Onda je shvatio daje Parker najvjerojatnije otvorio pivu dok ju je nehotice držao u dometu interkoma.

"Bila je to dječja igra", nastavio je ponosno inženjer. "Kad mi nešto popravimo to onda i ostaje popravljeno." Klokotanje je ispunilo zvučnik, kao daje Parker uranjao pod vodu.

"Naravno. Dobar posao", uvjerio ga je Dallas. "Odmorite se. Obojica ste to zaslužili. Parker?"

"Da?"

"Kad stignemo do Zemlje, i ti budeš koordinirao svoj odjel sa strojarskom kontrolom, drži pivu dalje od mikrofona." Klokotanje je iščezlo.

Zadovolj-an, Dallas je isključio interkom i rekao nikome određeno: "Idemo pokupiti novac i pravac kući. Spremi ju u garažu, Lambertova."

NOSTROMOV se kut uspinjanja počeo smanjivati. Prošlo je nekoliko minuta prije nego što se postojano zujanje oglasilo s pokazivača iznad navigatorične konzole.

"Dolazi", izvijestila je suputnike. "Točno je tamo gdje treba biti."

"Dobro." Dallas je pritiskao kontrole. "Poravnaj nas i spremi se da pristaneš." Instrumenti su šumili dok je tegljač s poštovanjem podešavao svoju visinu prema visini metalno-plastične planine. Riplev je pokrenula prekidač i tegljač je okrenuo krmu prema tamnoj silueti rafinerije.

"U poziciji smo", rekla je.

"Dovedi nas nad nju." Dallas je pažljivo gledao određeni ispis, prstiju uzdignutih iznad reda crvene dugmadi.

"Krećemo se." Riplev je svoju pozornost usredotočila na dva ekrana odjednom. "Razdaljina se smanjuje. Dvadeset... deset... nula." Pokrenula je prekidač.

Dallas je pritisnuo crvenu dugmad. "Motori isključeni, izvršena kompenzacija za primarne. Imamo pasivnu stabilnost. Aktivirajte komoru hiper-pogona."

"Aktivirana", izvijestila ga je Riplev. "Spojeni smo." Kada se aktivira, NOSTROMO će proizvesti hi-per-pogonsko polje dovoljne veličine da u njega stane i rafinerija. Ona će putovati s njim, omotana tom tajanstvenom manifestacijom ne-stvarnosti koja je omogućavala brodovima i ljudima putovanje brže od svjetlosti. "Podesi kurs prema Zemlji", žustro je zapovjedio Dallas.

"Nakon toga aktiviraj veliku i digni nas na svjetlosnu plus četiri, Riplev." "Sa zadovoljstvom."

"Kurs izračunat i unesen", rekla je Lambertova trenutak kasnije. "Vrijeme je za povratak kući."

Zatim je rekla sebi. "Noge, nosite se odavde."

Riplev je pritisnula glavnu kontrolu. Sićušni svijet i njegov zarobljeni tuđinski brod nestali su kao da nikada nisu ni postojali. NOSTROMO je dostigao, pa premašio brzinu svjetlosti. Učinak korone* materijalizirao se oko broda i rafinerije. Zvijezde ispred njih postale su plave, one iza njih crvene.

Šest članova posade opušteno je jurilo kući. Šest članova posade i nešto drugo po imenu Kane ... Sjedili su za stolom u blagovaonici i pijuckali kavu, čaj ili neki drugi topli, tekući stimulans ovisno o ukusu i navikama. Opušten izgled odavao je trenutačno stanje njihovih misli, koje je donedavno bilo kruto poput stakla i duplo lomljivije. Sada su im noge bile bezbrižno prebačene preko rukohvata stolica, a tijela zavaljena u debele naslonjače.

* korona - najviši sloj sunčeve atmosfere; krug oko sunca (nap. prev.)

Lambertova je još uvijek bila na mostu, radeći posljednje provjere kursa prije nego što si je dozvolila luksuz malaksalosti. Ash je bio u ambulanti i pazio na Kanea. Izvršni časnik i njegovo stanje bile su glavne teme razgovora.

Parker je iskapio vrući čaj, neprofinjeno mljacnuo i s uobičajenom sigurnošću predložio:

"Najbolja je stvar da ga jednostavno smrznemo. Zaustavimo prokletu bolest."

"Ne znamo da li će smrzavanje na bilo koji način poboljšati njegovo stanje", uvjeravao ga je Dallas. "Može mu čak pogoršati stanje. Ono što će utjecati na zemaljske bolesti može samo intenzivirati ovo što ga drži."

"I to izgleda bolje nego ništa." Parker je mahao šalicom poput štapa. "A to je ono što je autoliječnik do sada učinio za njega: ništa. Što god imao, to je iznad njegovih mogućnosti liječenja, baš kao što je Ash rekao. Taj medicinski kompjutor je programiran za liječenje stvari poput slabosti pod utjecajem nulte gravitacije i prijeloma kostiju, a ne nešto poput ovoga. Svi se slažemo da je Kaneu potrebna specijalizirana pomoć."

"Koku mu mi ne možemo pružiti, kao što si malo prije rekao."

"Aha." Parker se naslonio. "Točno. Zato kažem da ga smrznemo dok ne dođemo kući i dok ga liječnik specijaliziran za tuđinske bolesti ne bude mogao pregledati."

"Aha", dodao je Brett.

Ripley je odmahнула glavom, izgledajući kao da joj je svega dosta. "Kada god on nešto kaže ti kažeš 'aha'. Znaš li to, Brett?"

Nacerio se. "Aha."

Okrenula se i pogledala inženjera. "Što ti o tome misliš, Parker? Tvoje te osoblje prati uokolo i govori 'aha'. Poput prave papige."

Parker je pogledao kolegu. "Da. Daj se sredi. Što si ti, neka vrsta papige?"

"Aha."

"Oh, daj prestanite." Dallasu je bilo žao zbog nesmotrenog komentara. Malo ispraznog razgovora bi im koristilo, a on ga je grubo prekinuo. Zašto mora biti ovakav? Odnosi među članovima tegljačeve posade bili su više neformalni odnosi ravnopravnih pojedinaca, a ne odnosi šef - radnik. Onda, zašto je odjedanput osjetio poriv da se igra kapetana?

Možda zato jer su se nalazili u nekoj vrsti krizne situacije i netko je službeno morao biti 'glavni'. Bio je opterećen odgovornošću. Smrdljiv posao. Sada bi radije bio na mjestu Ripley ili Parkera.

Posebno Parkera. Dvojica inženjera mogu se smjestiti natrag u svoju privatnu kabinu i veselo zanemariti sve što se ne odnosi direktno na njih. Tako dugo dok održavaju motore i brodske sustave funkcionalnima nisu bili odgovorni nikome osim sebi.

Dallasu je palo na pamet da baš i nije previše volio donositi odluke. Možda je to bio razlog stoje zapovijedao starim tegljačem, a ne brodom linijskog leta. Što je otkrivalo još više o njemu, možda je razlog zapovijedanja tegljačem ležao u činjenici što se nikada nije požalio zbog toga. Kao kapetan tegljača mogao je većinu vremena na brodu provesti u hiper-snu, ne radeći ništa drugo osim spavati i sakupljati svoju plaću. Nije morao donositi odluke u hiper-snu.

Uskoro, uvjeravao se. Uskoro će se svi moći vratiti privatnim udobnostima osobnih kovčega. Igle će se spustiti, a narkotici će ući u njihov krvotok i otupjeli njihove mozgove, a oni će ugodno odlebdjeti daleko, daleko do zemlje u kojoj više nije potrebno donositi odluke, daleko gdje neugodna iznenađenja neprijateljski raspoloženog svemira ne mogu doprijeti.

Čim završe s kavom.

"Kane će morati u karantenu", odsutno je rekao pijući kavu iz šalice.

"Da, i mi također." Ripley je na tu pomisao izgledala obeshrabreno. To je bilo u potpunosti shvatljivo. Doputovat će do Zemlje, samo da bi proveli tjedne u izolaciji dok se liječnici ne uvjere da nitko od njih nije zaražen nečim sličnim onome što je zarazilo Kanea. Vizije zelene trave pod nogama i plavog neba ispunile su njezine misli. Vidjela je plažu i dražestan gradić nasukan na obali El Salvadora. Bilo je bolno odvojiti se od tih vizija.

Svi su se pogledi okrenuli kada se na ulazu pojavio novi lik. Lambertova je izgledala umorno i utučeno.

"Što kažete na malo poražavajućih vijesti?" rekla im je.

"Razveseli me." Dallas se pokušavao mentalno pripremiti za nadolazeću vijest, koju je već očekivao. Znao je zašto je navigatorica ostala raditi na mostu.

"Prema mojim proračunima, baziranima na vremenu provedenom u neplaniranom zaustavljanju, količina vremena utrošena na odstupanje s kursa ..."

"Daj mi skraćenu verziju", rekao je Dallas, prekidajući ju. "Znamo da smo odstupili s kursa prateći onaj signal. Koliko ima do Zemlje?"

Ulila je kavu u šalicu, srušila se u stolicu i tužno rekla: "Deset mjeseci."

"Isuse." Ripley je zurila u dno šalice. Oblaci i trava i plaža ustuknuli su dublje u njezine misli, stopili se u plavo-zelenu izmaglicu daleko van dosega. Istina, deset mjeseci u hiper-snu malo se razlikovalo od jednog mjeseca. Ali njihovi su mozgovi radili s pravim vremenom. Ripley je poželjela daje radije čula šest mjeseci umjesto predviđenih deset.

Inerkom je zapištao tražeći pozornost i Dallas se javio: "Što je, Ash?"

"Dođite vidjeti Kanea, odmah." Zahtjev je bio užurbano sročen, ali je ipak sadržavao čudnu dozu neodlučnosti.

Dallas se uspravio u stolici, kao i svi ostali oko stola. "Neka promjena stanja? Da li je ozbiljno?" "Bit će jednostavnije ako dođete i sami pogledate."

Nastao je zabrinut trk hodnikom. Kava se ostala hladiti na napuštenom stolu.

Stravične vizije zamagljivale su Dallasove misli na putu prema ambulanti. Ostali su ga pratili u stopu. Kakve je stravične popratne pojave tuđinska bolest izazvala kod izvršnog? Dallas je zamišljao mnoštvo malih sivih ruku, vlažno svjetlucanje njihovog jedinog oka, kako posesivno puze zidovima ambulante, ili kako neke le-prozne gljivične izrasline omotavaju truli les nesretnog Kanea.

Stigli su do ambulante zadihani od napornog trka hodnicima i stepeništima. Tamo nije bilo gomile reproduciranih tuđinskih ruku po zidovima. Nije bilo tuđinskih izraslina, ni gljivičnih ni nekih drugih koje bi ukrašavale tijelo izvršnog časnika. Ash je uvelike ublažio stvar kada je izvijestio o promjeni Kaneovog stanja.

Izvršni je uspravno sjedio na medicinskoj platformi. Oči su mu bile otvorene i bistre, djelovale su u skladu s mozgom. Te su se oči okrenule da bi pogledale nadolazeći zabezknuti skup ljudi.

"Kane?" Lambertova nije mogla vjerovati. "Jesi li dobro?" Odlično izgleda, zapanjeno je pomislila. Kao da se ništa nije dogodilo.

"Trebaš li nešto?" upitala je Ripley kada nije odgovorio na Lambertičino zapitkivanje.

"Usta su mi suha." Dallas se naglo prisjetio na što ga je Kane, u svom sadašnjem stanju, podsjećao: na čovjeka kojem se upravo vraća pamćenje nakon amnezije. Izvršni je izgledao veselo i zdravo, ali zbunjeno bez nekog osobitog razloga, kao da još uvijek pokušava srediti misli. "Mogu li dobiti vode?"

Ash je skoknuo do spremnika s vodom, napunio čašu i dodao ju Kaneu. Izvršni je popio vodu u jednom dugom gutljaju. Dallas je odsutno primijetio da mišićna koordinacija izgleda normalno.

Pokreti prinošenja čaše ustima bili su izvedeni nagonski, bez razmišljanja.

"Još", je bilo sve što je Kane rekao, ostavljajući i dalje dojam čovjeka koji ima potpunu kontrolu nad sobom. Ripley je pronašla veliku čašu, napunila ju do ruba i dodala Kaneu. Iskapio je sadržaj poput čovjeka koji je proveo deset godina u lutanju pustinjama Piolina, a zatim se ponovno izvalio na podstavljenu platformu glasno uzdišući.

"Kako se osjećaš?" upitao je Dallas.

"Užasno. Što mi se dogodilo?"

"Ne sjećaš se?"

Tako znači, rekao je Dallas sam sebi, sličnost amneziji bila je veća nego što je očekivao. Kane se lagano trznulo, što je više bila posljedica mišića zgrčenih od mirovanja nego nečega drugog, i duboko uzdahnuo. "Ničega se ne sjećam. Jedva da se mogu sjetiti Vlastitog imena."

"Samo radi protokola ... i medicinskog izvješća," upitao je Ash profesionalno, "kako se zoveš?"

"Kane. Thomas Kane."

"To je sve čega se sjećaš?"

"Za sada." Dopustio je da mu pogled lagano putuje preko skupa zabrinutih lica. "Sjećam se svih vas, ali vam ipak još uvijek ne mogu odrediti imena."

"Ima vremena", sa sigurnošću ga je uvjerio Ash. "Sjećaš se svog imena i naših lica. To je dobar početak. To je također znak da tvoj gubitak pamćenja nije potpun."

"Da li te nešto boli?" Iznenađujuće, ravnodušni Parker je bio taj koji je postavio prvo osjećajno pitanje.

"Cijelo tijelo. Osjećam se kao da me netko pendrekom mlatio oko šest godina." Ponovno je sjeo™ platformu, prebacio noge preko ruba i nasmijao se. "Bože, kako sam gladan. Koliko sam bio u nesvijesti?"

Dallas je s nevjericom nastavio zuriti u očito neozlijeđenog čovjeka. "Nekoliko dana. Jesi li siguran da se ne sjećaš baš ničega od onoga što ti se dogodilo?"

"Ne. Baš ništa."

"Što je posljednje čega se sjećaš?" Ripley ga je upitala.

"Ne znam."

"Bio si u istraživanju s Dallasom i sa mnom na nepoznatoj planeti. Da li se sjećaš što se tamo dogodilo?"

Kaneovo se čelo naboralo dok je pokušavao raspršiti maglom obavljena sjećanja. Prave uspomene ostale su mučno izvan dosega, a spoznaja bolan, nepotpun proces.

"Samo neki stravičan san o gušenju. Gdje smo sada? Još uvijek na planeti?"

Ripley je odmahнула glavom. "Ne, veselim se što tako mogu reći. Sada smo u hiper-svemiru, na putu kući."

"Spremamo se poći u zamrzivače", dodao je Brett čeznutljivo. Bio je nestrpljiv poput ostalih da se vrati sigurnoj zaštiti hiper-sna. Nestrpljivi da noćna mora koja ih je progonila bude uspavana zajedno s njihovim tijelima.

Iako je pogledom na ponovno oživljenog Kanea bilo teško-dozvati u sjećanje prizore tuđinske strave koju je donio na brod, skamenjeno stvorenje je bilo tu da ga svatko može pogledati, nepomično u svojoj stazis-noj cijevi.

"I ja sam u potpunosti za to", spremno je rekao Kane. "Vrti mi se u glavi i dovoljno sam umoran da odem u duboki san bez zamrzivača." Divljim je pogledom prešao po ambulanti. "Sada, ipak, umirem od gladi. Želim nešto pojesti prije nego što krenemo spavati."

"I ja sam prilično gladan." Parkerov je želudac ne-profinjeno zakrčao. "Dovoljno je teško izlaziti iz hiper--sna bez krčanja u želucu. Bolje je kada zaspiš punog želuca. Buđenje je lakše."

"Nemam ništa protiv toga." Dallas je osjećao da je na redu neka vrsta proslave. U nedostatku materijala za proslavu, posljednja gozba prije sna morat će poslužiti u tu svrhu. "Svima će nam dobro doći hrana. Obrok prije spavanja ..."

Devet

Kavi i čaju na stolu blagovaonice pridružile su se pojedine porcije hrane. Svi su jeli polako, a njihov entuzijizam prije je proizlazio iz činjenice da su ponovno bili posada u punom sastavu, nego iz bezukusnih ponuda autokuhara.

Jedino je Kane jeo drugačije, proždirući ogromne količine umjetnog mesa i povrća. Već je pojeo dvije porcije i počinjao je treću bez ikakvog znaka usporavanja. Ne nalazeći prikaz ljudske proždrljivosti zanimljivim, mačak Jones učtivo je jeo iz posude na sredini stola.

Kane je pridigao pogled, žlicom zamahnuo prema svima oko stola, te punih usta progovorio:

"Prva stvar koju ću napraviti kada se vratimo, bit će da pojedem nešto pristojnije hrane. Već mi je dosta ove umjetne. Nije me briga što Kompanijini priručnici kažu, ali još uvijek ima okus reciklaže. Ima neki okus kod umjetne koji nikakve količine mirodija ili začina ne mogu odstraniti."

"Jeo sam gore od ovoga," Parker je zamišljeno prokomentirao, "ali sam također jeo i bolje."

Lambertova se namrštila na inženjera, zalogaj odre-ska-koji-to-nije zadržan u zraku na pola puta između tanjura i usta. "Za nekoga kome hrana ne valja, ti ju tamaniš kao da sutra ne postoji."

"Mislio sam reći da valja", objasnio je, ubacujući u usta novi zalogaj.

"Ozbiljno?" Kane nije zastao u svom hranjenju, ali je na Parkera bacio sumnjičav pogled, kao daje pomislio da inženjeru možda nije baš sve u potpunosti u redu s glavom.

Parker je pokušao zvučati kao da se ne brani. "Pa, menije dobra. Na neki ti način priraste srcu."

"I treba", odvrati Kane. "Znaš li od čega se ove stvari rade?"

"Znam od čega se rade", odgovorio je Parker. "Pa što? Sada je to hrana. Ti teško da možeš nešto pričati o tome, po načinu na koji ju trpaš u sebe."

"Ja imam izgovor." Kane je ubacio novi, ogromni zalogaj u usta. "Izgladnio sam." Pogledao je nazočne oko stola. "Da li netko zna potiče li amnezija apetit?"

"Apetit, vraga." Dallas je pokupio ostatke svoje jedine porcije. "Dok si bio u autoliječniku nisi u sebi imao ništa drugo osim tekućina. Vitamini, dekstroza i slično su te održavali u životu, ali nikako nisu dostatni. Nije ni čudo da si izgladnio."

"Da." Kane je progutao još jedan ogroman zalogaj. "To je skoro kao da sam ... kao da sam ..."

Zastao je, nacerio se, a zatim izgledao zbunjeno i pomalo uplašeno.

Ripley se nagnula prema njemu. "Što je ... što nije u redu? Nešto u hrani?"

"Ne ... mislim da nije. Ima dobar okus. Ne mislim da ..." Ponovno je zastao u pola rečenice. Na licu mu se očitovao grč bola i neprestano se podrigivao.

"Što onda nije u redu?" upitala je zabrinuta Lam-bertova.

"Ne znam." Ponovno je iskrivio lice, izgledajući poput boksača koji je zadobio jak udarac u želudac. "Imam grčeve ... postaju sve gori."

Nervozna su lica promatrala kako se izvršni zbunjeno grči od bola. Iznenada, glasno se i duboko podriгнуo grčevito se hvatajući za rubove stola objema rukama. Zglobovi prstiju su mu pobijelili, a po rukama su mu iskočile žile. Cijelo mu se tijelo nekontrolirano treslo, kao da se smrzava, iako je u blagovaonici vladala ugodna toplina.

"Diši duboko, bori se protiv toga", savjetovao je Ash kada nitko drugi nije ponudio nikakav prijedlog.

Kane je pokušao. Duboki udisaj pretvorio se u vrisak.

"Oh, Bože, kako boli. Boli. Boli." Nesigurno je ustao, još uvijek drhtureći, s rukama grčevito skvrčenim oko ruba stola, kao da se bojava pustiti.

"Ohhhh!"

"Što je?" Bespomoćno je upitao Brett. "Što boli? Nešto u...?"

Izgled agonije koji se tog trenutka pojavio na Kaneovom licu prekinuo je Brettovo ispitivanje učinkovitije od bilo kojeg krika. Izvršni se pokušavao udaljiti od stola, ali nije uspio i srušio se natrag u stolicu. Više nije mogao kontrolirati svoje tijelo. Širom je otvorio oči i ispustio dugotrajan krik koji je ledio krv u žilama. Odzvanjao je blagovaonicom, ne poštedjevši nikog od promatrača, i odbijao nestati.

"Njegova košulja ..." promrmljala je Ripley, potpuno paralizirana poput Kanea, ali zbog drugog razloga. Pokazivala je na uleknuće na Kaneovim prsima.

Na Kaneovoj se košulji pojavila crvena točkica. Brzo se širila i postala velika, nepravilna crvena mrlja na gornjem dijelu njegovih prsa. Uslijedio je zvuk drapanja tkanine, ružan i blizak u skućenoj prostoriji. Košulja je pukla poput kore zrele dinje i prevrнула se na obje strane kada je mala glava veličine ljudske šake izbila van. Svijala se i vijugala poput zmijske glave. Mala lubanja uglavnom se sastojala od zuba, oštih i krvavih. Koža je bila blijeda, bolesno bijela, sada zatamnjena grimiznom sluzi. Nikakvi vanjski organi nisu bili vidljivi, čak ni oči. Stravičan zadah, smrdljiv i pun, dosegao je nosove posade.

Kaneovom su se vrisku sada pridružili vriskovi ostalih članova posade, vrisци panike i straha dok su refleksno teturali što dalje od stola. U tom instinktivnom povlačenju prestigao ih je mačak.

Uzdignutog repa i nakostriješene dlake, ljutilo je frktao i zbrisao sa stola i iz blagovaonice u dva skoka koji su predstavljali veliko naprezanje za njegove mišiće.

Trzajući se, zubata je lubanja naglo iskočila van. Odjednom je izgledalo kao da je jednostavno briznula iz Kaneovog tijela. Glava i vrat su se nalazili na debelom, zbijenom tijelu pokrivenom istom bijelom kožom. Ruke i noge s pandžama odbacile su ga van neočekivanom brzinom.

Neuredno se prizemljilo među tanjure i hranu na stolu, vukući za sobom dijelove Kaneovih unutarnjih organa. Tekućina i krv su iza njega formirali nečistu brazdu. Dallasa je podsjećalo na zaklanog purana sa zubima koji izbijaju iz patrljka vrata.

Prije nego što je itko mogao doći sebi i učiniti nešto, tuđinac je brzinom guštera odvijugao sa stola i nestao u otvorenom hodniku.

Blagovaonicu je ispunilo mnogo teškog disanja, ali vrlo malo pokreta. Kane je ostao zavaljen u stolici, glave zabačene unazad, širom otvorenih usta. Dallas je bio zahvalan na tome. To je značilo da ni on, a ni itko drugi neće morati gledati u Kaneove otvorene oči.

U razorenim prsima izvršnog časnika nalazila se velika, nepravilna rupa. Čak i iz daljine, Dallas je mogao vidjeti kako su unutarnji organi bili pomaknuti u stranu bez da su bili oštećeni, da se omogući stvaranje dovoljno velike šupljine za stvorenje. Tanjuri su ležali razbacani po stolu i po podu. Većinu nepojedene hrane prekrivao je glatki sloj krvi.

"Ne, ne, ne, ne...!" Ponavljala je Lambertova, opet i opet, tupo buljeći u stol.

"Što je to bilo?" Promrmljao je Brett, ukočeno zureći u Kaneov les. "Što je, za ime Boga, to bilo?"

Parkeru je bilo toliko zlo da nije čak ni pomislio da se ruga Ripley kada se okrenula da bi pokušala povratiti. "Raslo je u njemu cijelo vrijeme, a da toga uopće nije bio svjestan."

"Iskoristilo gaje kao inkubator", potiho je teoretizirao Ash. "Kao što određena vrsta osa radi s paucima na Zemlji. Najprije paraliziraju pauka, a onda polože jajašca u tijelo. Kada se larve izlegnu, počinju se hraniti s..."

"Za ime Božje!" vikala je Lambertova, vraćajući se iz transa: "Možeš li zašutjeti?"

Ash je izgledao povrijeđeno. "Samo sam..." Onda je uhvatio Dallasov pogled, gotovo nezamjetno kimnuo glavom i promijenio lemu. "Očilo je što se dogodilo."

"Ona crna mrlja na medicinskim monitorima." Dallas se nije osjećao naročito dobro. Pilao se da li izgleda polreseno poput oslalih. "Ipak nije bila na lećama. Bila je u njemu. Zašto nam lo skaneri nisu rekli?"

"Nije bilo razloga, nikakvog razloga, za sumnju u nešto poput ovoga", Ash je požurio islaknuli.

"Kada smo promatrali njegovu unutrašnjost, mrlja je bila premala da se ozbiljno shvati. I izgledalo je kao da je *bio* defekt leće. Zapravo, mogla je to biti podudarajuća mrlja na lećama."

"Ne razumijem te."

"Moguće je da ovaj stadij stvaranja proizvodi prirodno polje sposobno da presretne i blokira radijaciju iz skanera. Za razliku od prvog oblika, 'ruke', čiju smo unutrašnjost vidjeli bez problema. Postoje druga stvorenja za koja se zna da su sposobna proizvesti slična polja. Iz toga proizlaze biološki uvjeti o kojima ne možemo ni nagađati, ili je tako namjerno proizvedena obrana razvijena -zbog tako naprednih uvjeta da radije *ne bih* nagađao o njima."

"Ovo se sve svodi na to", primijetila je Ripley brišući usta čistom salvetom, "da imamo drugog tuđinca. Najvjerojatnije jednako neprijateljskog i dvostruko opasnijeg." Izazivački je pogledala Asha, ali ovoga puta znanstveni časnik nije ju mogao ili nije želio osporiti.

"Da. I slobodno se kreće brodom." Dallas se nevoljko pomaknuo i stao uz Kaneovo tijelo. Ostali su mu se polagano pridružili. Pregled je bio neophodan, bez obzira kako bio neugodan. Rječiti pogledi prešli su s Parkera od Lambertove do Asha i uokolo malog kruga. Vani je svemir, beskrajan i prijeteći, čvrsto omo-tavao NOSTROMA, dok je teški, zreli miris smrti ispunjavao hodnike vodeći u natrpanu blagovaonicu ...

Parker i Brett su se spustili stepenicama sa servisne palube i pridružili se ostatku umorne, obeshrabrene grupe lovaca.

"Ima li išta?" upitao je Dallas skupinu. "Bilo kakvi neobični mirisi, krv," na trenutak je zastao, pa dovršio, "komadići Kanea?"

"Ništa", rekla mu je Lambertova. "Ništa", ponovio je Ash Lambertičin odgovor s vidljivim razočaranjem.

Parker je otrsao prašinu s ruku. "Nisam vidio prokletu stvar. Zna kako se sakriti."

"Nisam ništa vidio", potvrdio je Brett. "Ne mogu zamisliti gdje je otišlo. Iako postoje dijelovi broda koje ono može doseći, a mi ne. Ipak, mislim da ništa ne može preživjeti u onim grijanim odvodima."

"Ne zaboravi u kakvom je okolišu njegov, uh ...," Dallas je pogledao Asha, "kako bi ti nazvao njegov stadij?"

"Prelarvalni. Samo mu dajem ime. Ne mogu zamisliti stadije njegovog razvitka."

"Da. Dobro, ne zaboravimo što je bilo kada je živjelo u svom prvom utjelovljenju. Znamo da je dosta otporno i vražje prilagodljivo. Ne bi me iznenadilo da ga pronađemo ugniježdenog na vrhu prostorije s reaktorima."

"Ako je stvarno tamo dospjelo, nećemo biti u mogućnosti da mu priđemo", istaknuo je Parker.

"Onda se nadajmo da je otišlo u drugom pravcu. Negdje gdje možemo za njim."

"Moramo ga pronaći." Izraz Riplevjinog lica odražavao je brigu cjelokupne posade.

"Zašto samo ne odemo u hiper-san?" predložio je Brett. "Ispumpamo zrak natrag u spremnike i ugušimo ga?"

"Kao prvo, ne znamo koliko ovaj oblik može preživjeti bez zraka", opskrbna se časnik vatreno usprotivila. "Možda mu zrak uopće nije potreban. Vidjeli smo samo usta, ne i nos."

"Ništa ne može živjeti bez nekakve atmosfere." Brett je još uvijek zvučao samouvjeren, ali manje.

Mrko ga je pogledala. "Da li bi za to jamčio svojim životom?" Nije odgovorio. "Uostalom, bez zraka treba živjeti samo malo. Možda može sintetizirati sve potrebne plinove iz svoje ... hrane. Bili bi mete ... ne, bili bi uspavane mete u zamrzivačima. Sjećaš se kako je prvi oblik lako otopio vizir Kaneove kacige? Tko može obećati da ova verzija ne može isto učiniti s našim zamrzivačima?"

Rezignirano je odmahнула glavom. "Nema teorije da odem spavati prije nego što ga pronađemo i ubijemo."

"Ali mi ga ne možemo ubiti." Lambertova je frustrirano nogom udarila o pod. "Što se tiče njegovog unutarnjeg sustava, najvjerojatnije je istovjetan prvoj verziji. Ako ga pokušamo spržiti laserom, sposobno je polito ili pošpricati kiselim tjelesnim tekućinama cijelu okolinu. Puno je veće

nego što je bila 'ruka'. Ako ispusti istu tvar, može napraviti rupu mnogo veću nego što ćemo mi moći zakrpati. Svi znate kako je cjelovitost trupa kritična kod nad-svjetlosne brzine, da ne spominjem koliko su osjetljivi krugovi u primarnom trupu."

"Kurvin sin", promrmljao je Brett. "Ako ga ne možemo ubiti, što da radimo s njim kada ga pronađemo?"

"Nekako ga", rekla je Ripley, "trebamo pronaći, uloviti i izbaciti iz broda." Pogledala je Dallasa za potvrdu prijedloga.

Razmislio je na trenutak. "Nema nam druge, osim probati."

"Ako budemo i dalje previše pričali, umjesto da ga tražimo, neće puno značiti što smo odlučili", izvijestio ih je Ash. "Naše zalihe zraka bazirane su na ograničenom provođenju vremena izvan hiper-sna. Striktno ograničenom. Najtoplije preporučujem da odmah počnemo s nekom vrstom organizirane potrage."

"Da", brzo se složila Ripley. "Prva stvar koju moramo učiniti je da ga pronađemo."

"Ne", rekao je Dallas čudnim tonom. Svi su ga pogledali. "Prvo moramo učiniti nešto drugo."

Pogledao je niz hodnik, prema vratima blagovaonice kroz koja se naziralo Kaneovo tijelo.

Raznovrsne zalihe omogućile su taman dovoljnu količinu materijala da se izradi grubi mrtvački kovčeg kojeg je Parker spojio laserom u nedostatku žice. Bio je amaterski neskladan, a njegova neslužbenost mučila je svakoga dok su se udaljavali od glavne komore. Ali imali su utjehu u saznanju da čine sve što je u njihovoj moći.

Mogli su zamrznuti tijelo za prigodniju sahranu na Zemlji, ali prozirni pokrov zamrzivača ostavio bi Kaneovo masakrirano tijelo otkriveno za njihove poglede odmah nakon buđenja. Bolje je da ga se ovdje riješe, brzo i čisto, gdje može sve biti zaboravljeno što je moguće prije.

Opet na mostu, zauzeli su svoje pozicije, a depresija je uzrokovala da se zrak čini gustim poput smole. Dallas je provjerio očitavanja i mrzovoljno rekao: "Unutarnja vrata zatvorena."

Ripley je potvrdno kimnula.

"Komora je još uvijek pod tlakom?" Nova potvrda. Oklijevao je i pogledom prešao od jednog sumornog lica do drugog. Nitko mu nije uzvratio pogled. "Da li netko želi nešto reći?"

Naravno, nije se imalo što za reći. Kane je mrtav. Bio je živ, sada više nije živ. Nitko od posade nije bio osobito jak na riječima.

Samo je Lambertova progovorila. "Završi s time." Dallas je pomislio da to baš i nije neki posmrtni govor, ali nije se mogao dosjetiti ničega drugoga, osim da gube vrijeme. Dao je znak Riplev.

Pokrenula je prekidač. Vanjski se omotač komore otvorio. Zrak koji je ostao unutra katapultirao je Kaneovo tijelo u zemlju ništavila.

Bila je to milostivo brza sahrana (Dallas se nije mogao prisiliti da misli na 'odstranjivanje'). Kane je imao ljepši odlazak, nego što mu je bila smrt. Njegov posljednji mučenički krik još je uvijek odzvanjao Dal-lasovim mozgom poput kamenčića u cipeli.

Ponovno su se okupili u blagovaonici. Bilo je lakše razgovarati o stvarima kada su jedni druge mogli vidjeti bez istezanja. To je također bio izgovor da se svi vrate i pomognu očistiti stravičan nered.

"Provjerila sam zalihe", rekla je Riplev. "Sa stimulansima možemo izdržati oko tjedna. Možda dan duže, ali ne više od toga."

"A što onda?" Brett se štipkao za obraz.

"Ostat ćemo bez hrane i kisika. Bez hrane možemo, ali bez kisika ne. Ovaj posljednji čimbenik postavlja zanimljivo pitanje da li možemo ili ne možemo živjeti na nereguliranoj umjetnoj hrani.

To je sporna stvar."

Lambertova je proizvela grimasu na neukusnu mogućnost. "Hvala, mislim da bih radije prije umrla."

"U redu", Dallas je pokušavao zvučati samouvjeren. "Onda, to je sve što imamo. Tjedan potpune aktivnosti. To je mnogo vremena. Više nego dovoljno za pronalaženje jednog malog tuđinca."

Brett je pogledao u pod. "Još uvijek kažem da bi trebali pokušati izbaciti zrak. To bi ga možda ubilo. Izgleda mi kao najsigurniji način. Izbjegava se potreba za direktnim susretom. Ne znamo kakve nove vrste zla može izvesti ova verzija."

"To smo već prošli, sjećaš li se?" podsjetila ga je Riplev.

"To je bilo pod pretpostavkom da vrijeme bez zraka provedemo u zamrzivačima. Pretpostavimo da obu-ćemo odijela i onda ispustimo zrak. Ne može nam se prišuljati ako smo budni u odijelima."

"Fenomenalna ideja." Lambertičin ton pokazivao je da misli sve osim toga.

"Što ne valja s tim?"

"U odijelima imamo zraka za četrdeset i osam sati, a do kuće imamo deset mjeseci", objasnio je Ash. "Ako stvorenje može izdržati četrdeset i devet, vratili smo se na početak, samo smo uz to izgubili i dva dana vremena u odijelima."

"Uz izuzetak ovoga," rekla je Lambertova, "fenomenalna ideja. Daj Parker, smislite vas dvojica nešto novo."

Inženjeri nisu imali namjeru lako odustati od ideje. "Možda možemo spojiti spremnike odijela s glavnim spremnikom uz pomoć nekakvih specijalnih vodova. Brett i ja smo prilično dobri praktični inženjeri. Veze na ventilima će biti teže za izvesti, ali siguran sam da i to možemo. Sredit ćemo nam dovode zraka, da znaš."

"•I to bez ičije pomoći." Riplev nije pokušavala ublažiti sarkazam.

"To nije praktično." Ash je suosjećajno progovorio prema dvojici inženjera. "Sjećate se da smo razgovarali o jasnoj mogućnosti da ovo stvorenje može preživjeti bez zraka. Problem je mnogo veći od toga. Ne možemo ostati priključeni na glavne spremnike nekakvim pupčanim vrpčama i istovremeno loviti stvorenje. Čak i da vaša ideja proradi, unutar odijela bi potrošili tako mnogo zraka da ništa ne bi ostalo da nas dočeka kada se vratimo iz hiper-sna. Zamrzivači bi se automatski otvorili ... u vakuum."

"Kako bi bilo da ostavimo nekakvu poruku, ili pošaljemo signal ispred nas tako da nas mogu dočekati i napuniti svježini zrakom čim pristanemo", pitao se Parker.

Ash je izgledao sumnjičavo. "Prerizično. Prvo, naš signal ne bi stigao više od minute ili dvije ispred nas. Da nas spasilačka ekipa dočeka istog trenutka kada izađemo iz hiper-svemira, poveže se s nama, napuni nas zrakom bez da poremeti cjelovitost broda... ne, mislim da se to ne može izvesti."

"Čak i ako može, slažem se s Riplev u jednoj važnijoj stvari. Ne možemo riskirati ulazak u zamrzivače dok se ne uvjerimo daje stvorenje mrtvo ili pod kontrolom. A ne možemo se uvjeriti da je mrtvo ako provedemo nekoliko dana u odijelima, a zatim otrčimo u zamrzivače."

Parker je zagundao: "Još uvijek mislim da je to dobra ideja."

"Idemo prijeći na stvarne probleme", Riplev je nestrpljivo rekla. "Kako ga pronaći? Možemo ga pokušati ubiti na desetak načina, ali tek onda kada saznamo gdje je. Nema vizualne mogućnosti za pretragu paluba B i C. Svi ekrani su u kvaru, sjećate li se?"

"Onda ga trebamo istjerati na vidjelo." Dallas je bio iznenađen kako je lako izrečen zastrašujući, ali očiti izbor. Jednom izrečen, pomirio se s njim.

"Zvuči razumno", priznao je Ash. "Ipak, lakše za reći nego napraviti. Kako predlažeš da nastavimo?"

Dallas je vidio na njima da žele da ne ide do neizbježnog kraja. Ali to je bio jedini način. "Težak način jedini je način. Postoji samo jedan način kojim ćemo moći biti sigurni da nam nije promaklo, a da još uvijek povećamo vrijeme u kojem ćemo imati zrak. Morat ćemo ga loviti sobu po sobu, hodnik po hodnik."

"Možda možemo sklopiti kakav prijenosni zamrzi-vač", malodušno je predložila Riplev.

"Zamrznuti svaku sobu i hodnik od ..." Prekinula je, vidjevši kako Dallas tužno odmahuje glavom.

"Samo pokušavam biti praktična. Mislim, poput Parkera, daje dobra ideja pokušati izbjeći direktan susret."

"Prekini, Riplev." Dallas je dodirnuo prsa palcem. "Ja sam zasran od straha. Svi smo. Nemamo se vremena zajebavati s izradom nečega tako kompliciranog. Predugo smo se zajebavali dopuštajući da stroj pokuša pomoći Kaneu. Vrijeme je da pomognemo sami sebi. To je prvi razlog zašto smo posada na ovom ogromnom stroju, sjećaš li se? Kada strojevi ne mogu riješiti problem, on postaje naš posao. Uostalom, ne želim propustiti zadovoljstvo promatranja kako će mali monstrum eksplodirati kada ga izbacimo iz komore."

Ovo baš i nije bio inspirativan govor. Naravno, ništa nije bilo udaljenije od Dallasovih misli. Ali imao je oživljavajući učinak na posadu. Ponovno su umjesto zidova ili poda mogli pogledati jedni druge, a nastupilo je i odlučno mrmljanje.

"U redu", rekla je Lambertova. "Istjeramo ga van iz skrovišta, ma gdje ono bilo, a onda ga izbacimo iz komore. Ono što želim znati je kako ćemo doći od točke A do točke C?"

"Nekako ga uhvatiti." Ripley je vršljala po raznim idejama unutar svoje glave. Sposobnost tuđinca da krvari kiselinu činila ih je sve više nego neupotrebljivima.

"Osim metala, mora biti materijala kroz koje kiselina ne prodire tako brzo", glasno je razmišljao Brett, pokazujući da se njegove ideje kreću istim pravcem kao i Riplevjine. "Trvlonsko uže, na primjer. Ako od njega ispletemo mrežu, možemo ga uhvatiti bez da ga ozlijedimo. Možda se neće

osjećati strašno ugroženo tankom mrežom kao što bi se osjećalo ugroženo, recimo, čvrstim metalnim sandukom." Pogledao je ostale. "Mogu nešto složiti, brzo ju isplesti."

"On misli da idemo u lov na leptire", podsmjehnu-la se Lambertova.

"Kako ćemo ga natjerati u mrežu?" tiho je upitao Dallas.

Brett je razmislio. "Naravno, moramo upotrijebiti nešto što neće prouzročiti krvarenje. Noževi i oštri predmeti bilo kakve vrste ne dolaze u obzir. Isto vrijedi i za pištolje. Mogu napraviti gomilu dugačkih metalnih cijevi s baterijama u njima. Imamo dovoljno i jednog i drugog negdje u zalihama. Trebat će mi samo nekoliko sati."

"I za palice i mrežu?"

"Naravno. Nije uključeno ništa problematično ili otmjeno."

Lambertova nije više mogla izdržati. "Prvo leptiri, sada šibe za stoku. Zašto slušamo ovog praznoglavca?"

Dallas je u glavi proučio ideju, zamišljajući optimalnu situaciju. Tuđinac u škripcu, prijeti pokazujući zube i pružajući pandže. Strujni udari s jedne strane, dovoljno jaki da ga nadraže, ali ne i ozlijede. Dvoje od njih ga tjeraju u mrežu, te zadržavaju njegovu pozornost dok ga ostali odvlače prema glavnoj komori. Možda će tuđinac kiselinom progristi mrežu, možda neće. Druga i treća mreža za svaki slučaj u pripravnosti.

Ubacivanje monstruma u mreži u zračnu komoru, zatvaranje vrata i otvaranje vanjskih vrata.

Zbogom tu-dincu koji ide prema Arcturusu. Zbogom noćnoj mori. Zdravo Zemlji i razumu.

Prisjetio se posljednjeg uvredljivog Lambertičinog komentara i rekao nikome ponaosob: "Slušamo ga zato što bi ovoga puta mogao biti u pravu ..."

NOSTROMO je, nesvjestan mahnite aktivnosti nekih njegovih putnika i nezainteresiran odlučnim čekanjem drugih putnika, nastavio let prema Zemlji brzinom nekoliko puta većom od svjetlosne.

Brett je zatražio nekoliko sati za izradu mreže i šok cijevi, ali on i Parker su radili kao da na raspolaganju imaju samo nekoliko minuta. Parker je zaželio da je posao koji su obavljali složeniji.

To bi ga moglo spriječiti da ne troši toliko vremena na nervozne poglede na police, ormare i mračne hodnike.

Za to vrijeme ostatak posade mogao je usredotočiti svoje misli drugamo i čekati na kompletiranje njihove lovačke opreme. U nekoliko umova glavno se pitanje: 'Kamo je tuđinac otišao?' počelo zamjenjivati s malim peckavim mislima poput 'Sto tuđinac radi?'

Samo je jedan član posade bio mentalno zaokupljen nečim drugim. Već je neko vrijeme mislio o toj stvari, sve dok ona nije prerasla u točku sloma. Sada je imao dva izbora. Mogao je o toj stvari razgovarati s cjelokupnom posadom ili ju zadržati za sebe zajedno s njezinim povodom. Ako odluči učiniti prvo i pokaže se da nije bio u pravu, što je očajnički želio, mogao je nanijeti nepopravljivu štetu moralu posade. Da se ne spominje izloženost eventualnoj tužbi.

Ako su njegova razmišljanja bila točna, ostali će to saznati dovoljno brzo.

Ash je sjedio pred centralnom konzolom ambulante postavljajući pitanja medicinskom kompjutoru i povremeno dobivajući odgovor ili dva. Podigao je pogled i srdačno se nasmiješio Dallasovom ulasku, pa se okrenuo natrag svom poslu.

Dallas je u tišini stajao pored njega, a oči su mu prelazile s, ponekad za njega neshvatljivih ispisa, natrag na znanstvenog časnika. Brojevi, riječi i dijagrami koji su se pojavljivali na ekranima bili su lakši za shvaćanje od tog čovjeka.

"Radiš ili se igraš?"

"Nema vremena za igru", odgovorio je Ash ozbiljnog *izraza* lica. Pritisnuo je dugme, i na ekranu se pojavila duga lista molekularnih lanaca za određene hipotetske aminokiseline. Pritisak na drugo dugme uzrokovalo je početak spore trodimenzionalne rotacije dvaju odabranih lanaca.

"Uzeo sam uzorke s rubova prve rupe koju je tuđi-nac 'ruka' kiselinom pregrizao kroz medicinsku platformu." Pokazao je unatrag na mali krater na desnoj strani medicinske platforme gdje je stvorenje krvarilo.

"Mislim da je ostalo dovoljno kiselog ostatka da se uhvatim za nešto, kemijski govoreći. Ako uspijem razbiti strukturu, Majka bi možda mogla predložiti formulu za poništavajući reagens. Tada naš novi gost može krvariti koliko god želi ako ga odlučimo raznijeli, a mi ćemo moći neutralizirati svu kiselinu koja će možda isteći."

"Zvuči odlično", priznao je Dallas pažljivo motreći Asha. "Ako to itko od nas može napraviti, onda si to ti."

Ash je ravnodušno slegnuo ramenima. "To je moj posao."

Prošlo je nekoliko minuta u tišini. Ash nije vidio nikakav razlog za nastavak razgovora. Dallas je nastavio proučavati ispile i napokon mirno rekao: "Želim razgovarati."

"Javit ću ti istog trenutka čim otkrijem nešto", uvjerio ga je Ash.

"To nije ono o čemu želim razgovarati."

Ash gaje radoznalo pogledao, a zatim se ponovno okrenuo prema svojim instrumentima dok su se dvije nove informacije pojavljivale na malim ekranima. "Mislim da je razbijanje strukture ove kiseline neophodno. Pomislio sam da i ti također tako misliš. Razgovarajmo kasnije. Sada sam prilično zaposlen."

Dallas je napravio malu pauzu prije odgovora, pa rekao tiho, ali odlučno: "Ne zanima me. Želim sada razgovarati."

Ash je pokrenuo nekoliko prekidača, promatrao kako se mjerni instrumenti gase, pa onda pogledao kapetana. "Također pokušavam spasiti i tvoju glavu. Ali ako je tako važno, da čujem onda."

"Zašto si dopustio da tuđinac preživi u Kaneovom tijelu?"

Znanstveni se časnik namrštitio. "Nisam siguran da te baš dobro razumijem. Nitko nije 'dopustio' ničemu da preživi u nekome. Samo se dogodilo."

"Sereš."

Ash je suho, neimpresionirano rekao: "To je jedva racionalna procjena situacije, na jedan ili drugi način."

"Znaš o čemu pričam. Majka je nadgledala njegovo tijelo. Ti si nadgledao Majku. To je u redu, pošto si najkvalificiraniji za to. Morao si imati neku predodžbu o onome što se događa."

"Slušaj, vidio si crnu mrlju na ekranu monitora u isto vrijeme kad i ja."

"Očekuješ da povjerujem da autoliječnik nije imao dovoljno energije da prodre kroz nju?"

"Nije u pitanju energija, već valna dužina. Tuđinac je bio sposoban za apsorpiranje zraka proizvedenih u autoliječnikovim skanerima. Već smo razgovarali kako i zašto to može biti učinjeno."

"Pretpostavimo da popušim tu foru da je tuđinac sposoban proizvesti obrambeno polje koje će onemogućiti skaniranje ... ali ne kažem da jesam ... Majka bi pronašla druge indikacije o onome što se događa. Prije nego što je ubijen, Kane se žalio na veliku glad. Dokazao je to za stolom u blagovaonici. Nije li razlog njegovog fantastičnog apetita očit?" "Je li?"

"Novi je tuđinac trošio Kaneove zalihe proteina, hranjivih tvari i tjelesne masti za izgradnju vlastitog tijela. Nije narastao do te veličine probavljajući zrak." "Slažem se. To je očito."

"Takva vrsta metaboličke aktivnosti proizvela bi proporcionalna očitavanja na mjernim instrumentima autoliječnika, od jednostavnog smanjenja Kaneove tjelesne težine do ostalih stvari."

"Što se tiče mogućeg smanjenja težine," smireno je odgovorio Ash, "takvo očitavanje se ne bi pojavilo. Ka-neova je težina jednostavno prebačena na tuđinca. Autoliječnikov skaner bi ju registrirao kao Kaneovu. Na koje 'ostale stvari' misliš?"

Dallas je pokušao sakriti svoju frustraciju, ali uspio je samo djelomice. "Ne znam, ne mogu ti točno reći. Ja sam samo pilot. Medicinska analiza nije moje područje."

"Ne," značajno je rekao Ash, "moje je."

"Ipak, nisam ni potpuni idiot", prasnuo je Dallas. "Možda ne znam odgovarajuće riječi da kažem ono što mislim, ali nisam slijep. Mogu vidjeti što se događa."

Ash je prekrizio ruke, odmaknuo se od konzole i oštro se zagledao u Dallasu. "Što time želiš reći?"

Dallas je poduzeo odlučan korak. "Želiš da tuđinac ostane živ. Zelja je dovoljno jaka da si dopustio da ubije Kanea. Mislim da moraš imati razlog. Poznajem te samo kratko vrijeme, Ash, ali do sada nisi učinio ništa bez razloga. Ne vidim zašto bi počeo sada."

"Kažeš da imam razlog za ovo pretpostavljeno ludilo za koje me optužuješ. Reci jedan."

"Gledaj, obojica radimo za istu Kompaniju." Promijenio je pristup. Pošto optužba nije upalila, pokušat će igrati na Ashevu suosjećajnost. Dallasu se pričinilo da se gubi, da postaje pomalo paranoidan kao i u ambulanti. Bilo je lako prebaciti problem na nekoga kome može zapovijedati, poput Asha, umjesto da ostane tamo gdje i pripada, na tuđincu.

Ash je bio čudan tip, ali nije se ponašao poput ubojice.

"Samo želim znati", molećivo je zaključio, "što se događa?"

Znanstveni je časnik spustio ruke i kratko pogledao na konzolu prije nego što je odgovorio. "Ne znam o čemu ti, do vraga, pričaš. I nije me briga za nikakve insinucije. Tuđinac je opasan oblik

života. Zadivljujući na mnoge načine, naravno. To neću poreći. Kao znanstvenik smatram ga fascinantnim. Ali nakon onoga što je učinio želim ga vidjeti mrtvog isto toliko koliko i ti."

"Siguran si?"

"Da. Siguran sam." Izgledao je potpuno ogorčeno. "Da nisi u posljednje vrijeme bio pod tolikim pritiskom i ti bi bio. Zaboravi ovo. Ja hoću."

"Da." Dallas se munjevito okrenuo, prošao kroz otvorena vrata i krenuo hodnikom prema mostu. Ash je gledao kako odlazi, gledao dugo, glave pune vlastitih zabrinjavajućih misli. Zatim je vratio pozornost strpljivim, mnogo lakše razumljivim instrumentima.

Radiš previše, previše, rekao je sam sebi Dallas dok mu je u glavi odzvanjalo. Ash je najvjerojatnije u pravu daje radio pod prevelikim pritiskom. Bila je istina da se brinuo za sve ostale uz dodatak problema tuđinca. Koliko će još dugo moći podnositi ovakav mentalni teret? Koliko dugo da pokušava? On je bio samo pilot. Kane bi bio bolji kapetan, pomislio je. Kane je ovakve probleme puno lakše rješavao, nije dopuštao da se uvuku duboko u njega. Ali Kane nije bio tu da pomogne.

Uključio je interkom u hodniku. Odgovor je odmah uslijedio. "Strojarnica."

"Dallas. Kako vam ide, dečki?" Parker je zvučao neodređeno. "Ide nam." "Do vraga, nemoj biti neozbiljan. Budi određen." "Hej, polako, Dallas. Gospodine. Radimo najbrže što možemo. Brett ne može spajati krugove brže. Želite li pritijesniti tu stvar i dodirnuti ju običnom metalnom cijevi ili s nekoliko stotina volti?"

"Oprostite." Mislio je to. "Dajte sve od sebe."

"Dajemo za sve. Strojarnica vam." Interkom je postao tih.

To je bilo u potpunosti nepotrebno, bijesno je rekao sam sebi. Također i neprilično. Ako ne bude sabran, kako to isto može očekivati od ostalih?

Sada nije bio raspoložen za susret s bilo kim, pogotovo nakon tog uznemiravajućeg i nepotrebnog suočavanja s Ashem. Još je uvijek trebao odlučiti da li je bio u pravu u svezi znanstvenog časnika ili je bio prokleta budala. Uzimajući u obzir nedostatak motiva, *razdražljivo* je sumnjao na ovo posljednje. Ako je Ash lagao, činio je to majstorski. Dallas nikada nije vidio čovjeka koji je bio u stanju tako kontrolirati emocije.

Postojalo je jedno mjesto na NOSTROMU gdje je Dallas povremeno mogao zgrabiti nekoliko trenutaka potpune privatnosti i istovremeno se osjećati prikladno sigurnim. Bila je to vrsta surogatne maternice. Skrenuo je u hodnik B, ne toliko zaokupljen mislima da bi zanemario stalnu potragu za malim, prikrivenim pokretima u tamnim kutovima. Ali ništa se nije pokazalo.

Napokon je stigao do mjesta gdje je trup bio blago izbočen. Tamo su bila postavljena mala vrata. Pritisnuo je obližnje dugme i pričekao dok su vrata kliznula u stranu. Unutarnja vrata šatla bila su otvorena. Bio je premali da bi posjedovao komoru. Ušao je unutra i sjeo.

Prekrio je rukom crveni prekidač na kontrolnom panelu šatla i odmaknuo ju ne dodirujući ga.

Aktiviranje vrata u hodniku već je bilo registrirano na mostu. To ne bi uzbunilo nikoga tko je to primijetio, ali zatvaranje vrata šatla bi moglo. Zato ih je ostavio otvorenima prema hodniku, osjećajući mali, ali utješan dodir, odvojen od NOSTROMA i njegove prisutne strave i nesigurnosti

...

Deset

Po posljednji je put pregledavao zalihe kisika, nadajući se da će neko neprimijećeno čudo dodati još jednu nulu nemilosrdnoj brojci na mjeraču. Dok je gledao brojač, on je nastavio svoj posao i posljednja brojka u nizu bljesnula je iz devetke u osmicu. Začulo se lupanje u prolazu pa se hitro okrenuo, opustivši se kada je ugledao Parkera i Bretta.

Parker je na pod ispustio svežanj metalnih cijevi. Svaka je imala otprilike dvostruko veći promjer od čovječjeg palca. Šuplje su zazvečale, u jako maloj mjeri zvučeći i izgledajući poput oružja.

Brett se ispetljao iz nekoliko metara mreže, izgledajući zadovoljan sobom.

"Ovdje je oprema. Provjerena i spremna za uporabu."

Dallas je kimnuo. "Pozvat ću ostale." Poslao je opći poziv na most i iskoristio vrijeme čekanja do dolaska ostalih za sumnjičav pregled zbirke cijevi. Ash je stigao posljednji, postoje morao prevaliti najduži put.

"Pokušat ćemo onu stvar prisiliti da uđe u mrežu sovz/tt?" Lambertova je pokazivala cijevi, a ton njezinog glasa ostavljao je malo sumnje o njenom mišljenju o njihovoj učinkovitosti.

"Daj im priliku", rekao je Dallas. "Neka svatko uzme jednu." Poredali su se i Brett je podijelio cijevi. Svaka je bila dugačka oko metar i pol. Jedan je kraj bio deblji zbog postavljenih uređaja i činio je grubi rukohvat. Dallas je zamahnuo cijevi poput sablje, da vidi kako mu leži u rukama. Nije bila teška, što je uvjetovalo da se bolje osjeća. Želio je nešto što je mogao staviti između sebe i tuđinca u slučaju brzog izbacivanja kiseline ili u slučaju drugih nezamislivih oblika obrane. Bilo je nešto nelogično i primitivno, ali vrlo umirujuće u osjećaju toljage u rukama.

"U svaku sam stavio nula-tri-tri prijenosne punjače", rekao je Brett. "Baterije će zadati prilično jak udar. Neće im trebati punjenje, osim ako nećete dugo vremena držati dugme za aktiviranje, i pri tome mislim *dugo* vremena." Pokazao je na rukohvat svoje cijevi. "Zato se ne morate bojati da ih upotrijebite.

U potpunosti su izolirane gore na rukohvatu i djelomično prema donjem dijelu. Dodir na uključenu cijev će vas prisiliti da ju brzo ispustite, ali unutra se nalazi još jedna cijev koja je pothlađeni vodič*. On prenosi većinu naboja. Prenijet će gotovo 100% energije na vrh. Zato pazite da ne dodirnete vrh."

"Može li demonstracija?" upitala je Riplev.

"Aha, naravno." Strojarski je tehničar krajem svoje cijevi dodirnuo odvodnu cijev na obližnjem zidu. Plava iskra iskočila je s cijevi na odvod, začuo se zadovoljavajući prasak i pojavio se slab miris ozona. Brett se nasmijao.

"Vaše su sve testirane. Sve rade. Imate dovoljno energije u njima."

"Postoji li način da mijenjamo voltažu?" upitao je Dallas.

* ohlađen ispod temperature smrzavanja (nap. prev.)

Parker je odmahnuo glavom. "Pokušali smo smisliti nešto što će samo dražiti, a ne biti smrtonosno. Ne znamo ništa o ovoj varijanti stvaranja, a u svakom slučaju nismo imali vremena za luksuz poput regulatora napona. Svaka cijev daje jedan nepromjenjivi naboj. Znaš da nismo čudotvorci."

"Prvi sam put čula da si to priznao", rekla je Riplev. Parker joj je uputio mrzovoljan pogled.

"To neće oštetiti malog gada, osim ako je njegov živčani sustav mnogo osjetljiviji od našeg", rekao je Brett. "Sigurni smo u to onoliko koliko možemo biti. Njegov roditelj je bio manji i prilično otporan." Prihvatio je cijev, podsjećajući na drevnog gladijatora spremnog da uđe u arenu. "Ovo će mu dati samo malo stimulacije. Naravno, srce mi se neće slomiti ako uspijemo spržiti malog ljepotana."

"Možda će uspjeti", priznala je Lambertova. "Pa, to je moguće rješenje našeg prvog problema. Što je s problemom broj dva: kako ga pronaći?"

"Ja sam se pobrinuo za to." Svi su se iznenađeno okrenuli, da bi vidjeli Asha kako drži malu napravu veličine komunikatora. Ipak, Ash je gledao samo Dal-lasa. U nemogućnosti da pogleda znanstvenog časnika u oči, Dallas je čvrsto prikovao pozornost na malu napravu.

"Pošto je imperativ da lociramo stvaranje što je prije moguće i ja sam pokušao nešto skrpati. Brett i Parker su napravili posao vrijedan divljenja izmisliši način za hvatanje stvaranja. Ovo je sredstvo pomoću kojega ćemo ga pronaći."

"Prijenosni tragač?" Riplev se divila maloj napravi. Izgledala je kao da je bila sklopljena u tvornici, a ne poput nečega na brzinu skrpanoga u znanstvenoj laboratoriji trgovačkog tegljača. Ash je jednom kimnuo. "Podesite ga da traži pokretni objekt. Nema baš veliki doseg, ali kada uđete unutar određene udaljenosti početak će pištati i ton će se pojačavati proporcionalno vašem približavanju cilju." Ripley je uzela tragač iz ruke znanstvenog časnika, preokrenula ga i proučila s profesionalnog aspekta. "Na što reagira? Kako ćemo razlikovati tuđinca od nekoga od nas?"

"Na dva načina", ponosno je objasnio Ash. "Kao što sam spomenuo, doseg je mali. To se može smatrati nedostatkom, ali u ovom slučaju to je naša prednost, zato jer omogućava da dvije grupe traže jedna blizu druge bez da će tragač signalizirati kretanje druge grupe.

Još važnije, sadrži osjetljivi mjerač gustoće zraka. Bilo koji pokretni objekt izazvat će njegovu reakciju. Iz očitavanja možete reći u kojem se smjeru zaputio objekt. Samo ga trebate držati ispruženog ispred sebe.

To nije ni približno usavršen uređaj kakva bih želio, ali je najbolje što sam mogao napraviti u ograničenom roku koji je bio na raspolaganju."

"Ovo si odlično napravio, Ash", morao je Dallas priznati. Uzeo je ponuđeni mu tragač od Riplev.

"Ovo bi trebalo biti više nego dovoljno. Koliko si ih napravio?" U odgovor je Ash izvadio jednu kopiju uređaja koji je kapetan držao u ruci.

"To znači da možemo formirati dvije grupe. Dobro. Nemam ništa fenomenalno za ponuditi osim uputa. Svi znate isto tako dobro kao i ja što treba činiti. Tko ga prvi pronađe neka ga zarobi u mrežu, nekako odvuče do komore i ispali u pravcu Rigela onom brzinom kojom će vrata funkcionirati. Svejedno da li ćete upotrijebiti eksplozivne nabojne na vanjskim vratima. Izaći ćemo u odijelima ako bude potrebno."

Krenuo je prema hodniku, zastao da pogleda skućenu prostoriju ispunjenu instrumentima. Izgledalo je nemoguće da je bilo što moglo neopaženo ući, ali ako žele izvršiti pomnu potragu, neće moći raditi izuzetke.

"Za početak provjerit ćemo da li je most čist."

Parker je uzeo jedan tragač. Uključio ga je i prešao njime po mostu, pazeći na grubo označenu skalnu postavljenu na gornjem dijelu uređaja.

"Šest poremećaja", izvijestio je kada je pretraga bila gotova. "Svi su bili postavljeni približno tamo gdje se nalazimo. Izgleda da je ovdje čisto ... ako ova prokleta stvar radi."

Ash je neuvrijedeno progovorio. "Radi. Kao što si ti maloprije demonstrirao."

Podijeljena je dodatna oprema. Dallas je pogledao okupljene žene i muškarce. "Da li su svi spremni?" Začulo se nekoliko prošaputanih mrzovoljnih potvrda i svi su se nasmiješili. Kaneova jezovita smrt već je pomalo izbljedita iz njihovih sjećanja. Ovog puta bili su spremni za tuđinca i nadali se da su naoružani odgovarajućom opremom za izvršenje zadatka.

"Komunikacije su otvorene na svim palubama." Dallas je odlučno krenuo prema hodniku. "Bit ćemo u stalnoj vezi. Ash i ja ćemo ići s Lambertovom i jednim tragačem. Brett i Parker će sačinjavati drugu grupu. Riplev, ti preuzmi zapovijedanje grupom i upravljanje drugim tragačem. Na prvi znak stvorenja vaš je prioritet da ga uhvatite i dopremite do komore. Izvješćivanje drugog tima je sekundarno. Idemo to napraviti."

Napustili su most.

Hodnici nivoa A nikada prije nisu izgledali tako dugački i mračni. Dallas ih je poznavao poput dlana svoje ruke, ali saznanje da se nešto smrtonosno može skrivati u kutovima ili skladišnim prostorijama uzrokovalo je da polako gazi onuda kuda bi inače samouvjereno hodao zatvorenih očiju.

Sva su svjetla bila upaljena. Ali ona baš nisu naročito osvijetljavala hodnik. Bila su to servisna svjetla, samo za povremenu upotrebu. Zašto rasipati energiju na osvijetljavanje svakog kuta radne letjelice poput NOS-TROMA kada je njegova posada provodila tako malo vremena budna? Bilo je osigurano dovoljno svjetla da se vidi tijekom polaska, dolaska i povremenih uzbuna tijekom leta. Dallas je bio zahvalan na žaruljama koje je imao, ali to ga nije spriječilo da žali za reflektorima koje nije imao.

Lambertova je držala drugi kraj mreže, nasuprot Dallasa. Mreža se protezala od jednog kraja hodnika do drugog. Dallas je prihvatio svoj dio čvršće i naglo povukao. Lambertova se razrogačenih očiju okrenula prema njemu. Tada se opustila, kimnula glavom prema njemu i usredotočila pozornost na hodnik. Sanjala je. uranjala u neku vrstu samohipnoze, a glava joj je bila tako puna stravičnih mogućnosti da je potpuno zaboravila na posao koji je obavljala. Trebala je loviti po kutovima i udubinama broda, a ne po mašti. Izraz potpune pažnje i koncentracije vratio se na njezino lice i Dallas je svoju pozornost u potpunosti posvetio približavajućem zavoju hodnika.

Ash se nalazio odmah iza njih, očiju prikovanih za ekran tragača. Polako je pomicao tragač s jedne strane na drugu, pretražujući hodnik od zida do zida. Instrument je bio tih, osim kada ga je znanstveni časnik pomaknuo previše ulijevo ili udesno. Tada bi tragač otkrio Lambertovu ili Dallasa, i počeo tugaljivo pištati sve dok ga Ash ne bi utišao.

Zastali su kod stepenica koje su vodile dolje. Lambertova se nagnula i viknula: "Ima li išta dolje? Ovdje je sve čisto kao sunce."

Brett i Parker su popravili zahvate na mreži dok je Riplev ispred njih zastala, skinula pogled s tragača i viknula prema gore. "Ni ovdje nema ništa."

Gore, Lambertova i Dallas su krenuli dalje, Ash za njima. Njihova pažnja u potpunosti je bila posvećena nadolazećem zavoju hodnika. Nisu im se sviđali ovi zavoji. Stvarali su skrovena mjesta. Prolazak jednog zavoja i ne pronalaženje ničega osim praznog hodnika, koji se sumorno protezao u daljinu, bio je za Lambertovu jednak pronalaženju Svetog grala.

Tragač je postajao sve teži u Riplevnim rukama kada se malo crveno svjetlo iznenada upalilo ispod glavnog ekrana. Vidjela je kako se igla na skali trese. Bila je sigurna da je to igla, a ne njezine ruke. Nakon toga igla se definitivno trznula i za dlaku otklonila od nule na skali

indikatora. Uvjerila se da tragač ne otkriva ni Parkera ni Bretta prije nego stoje nešto rekla. "Stanite. Imam nešto." Pomaknula se nekoliko koraka naprijed.

Igla se pomaknula na skali, a crveno se svjetlo ponovno upalilo i ostalo svijetliti. Stajala je gledajući ga, ali nije pokazalo nikakav znak kretanja osim malih promjena u odabranoj lokaciji. Crveno je svjetlo nastavilo svijetliti.

Brett i Parker su gledali niz hodnik istražujući zidove, strop i pod. Svi su se sjećali kako je prvi tudinac, iako mrtav, pao na Riplev. Nitko nije želio riskirati mogućnost da se ova verzija također može penjati. Zato su pogledima neprestano pretraživali strop isto kao i palubu.

"Iz kojeg pravca dolazi?" Brett je tiho upitao. Ripley se mrštila na tragač. Igla indikatora iznenada je počela skakati duž cijele skale. Osim ako se stvorenje ne kreće kroz zidove, ponašanje igle nije odgovaralo kretanjima ničega živog. Odlučno je pro-tresla tragač. Nastavio je sa svojim neobičnim ponašanjem. I crveno je svjetlo ostalo upaljeno.

"Ne znam. Uređaj je sjeban. Igla se vrti po cijeloj skali."

Brett je nogom udario mrežu i opsovao. "Prokletstvo. Ne možemo si dozvoliti bilo kakve neispravnosti. Slomit ću Ashu ..."

"Čekaj", smirivala gaje Ripley. Okrenula je uređaj naopako. Igla se istog trenutka smirila. "Radi ispravno. Samo je zbunjen. Ili radije, ja sam. Signal dolazi odozdo." Pogledali su nadolje. Ništa nije probilo pod palube da bi ih napalo.

"To je nivo C", zagundao je Parker. "Samo održavanje. To će biti nečisto mjesto za potragu."

"Želiš li da ga zaboravimo?" Pogledao ju je, ali ovoga puta bez prave ljutnje. "To nije smiješno."

"Ne. Ne, nije", pokajnički je rekla. "Vodite. Vas dvojica poznajete taj nivo bolje od mene."

Parker i Brett su se, pažljivo držeći mrežu spremnu između sebe, spustili ispred nje malo korištenim stepenicama. Nivo C je bio slabo osvijetljen čak i prema NOSTROMOVIM oskudnim standardima. Zastali su na dnu stepenica da dopuste očima da se priviknu na gotovo potpunu tamu.

Ripley je slučajno dodimula zid i zgađeno maknula ruku s njega. Bio je prekriven debelim slojem ifepljive sluzi. Stara maziva, razmišljala je. Brod linijskog leta bio bi zatvoren ako bi inspekcija na njemu otkrila ovakve stvari. Ali nitko se nije brinuo za slična istjecanja na brodu poput NOSTROMA. Maziva nisu mogla brinuti nikoga važnog. Uostalom, to je bio problem koji je posada tegljača vrlo rijetko susretala.

Kada završe ovu vožnju obećala je sebi da će zatražiti i čekati na prijelaz na brod linijskog leta ili će istupiti iz službe. Znala je daje isto obećanje već prekršila dvadesetak puta. Ovog će ga se puta pridržavati.

Usmjerila je tragač prema jednom kraju hodnika. Ništa. Kada se okrenula prema drugom kraju crveno se svjetlo ponovno upalilo. Osvijetljena igla pokazivala je čisto očitavanje.

"Dobro. Idemo." Krenula je imajući povjerenja u malu iglu zato stoje znala daje Ash obavio solidan posao, zato što je naprava do sada dobro radila i zato što nije imala izbora.

"Uskoro ćemo stići do razdvajanja hodnika", upozorio ju je Brett.

Prošlo je nekoliko minuta. Hodnik se razdvojio na dva dijela. Upotrijebila je tragač i ušla u desni prolaz. Crveno je svjetlo počelo blijediti. Okrenula se i krenula drugim hodnikom. "Ovuda."

U ovom dijelu broda svjetla su bila još slabija. Duboke su se sjene čvrsto stisnule oko njih, gušeći ih unatoč činjenici da nitko obučavan za putovanje brodom po dubokom svemiru ne boluje od klaustrofobije. Koraci su im odzvanjali metalnom palubom i bili prigušeni jedino kada su gazili kroz ljepljive bazene tekućine koja je istekla iz pojedinih dijelova broda.

"Dallas bi morao zahtijevati inspekciju", mrmljao je Parker gadjljivo. "Ne bi odobrili 40% broda i onda bi Kompanija *morala* platiti njegovo čišćenje."

Ripley je odmahнула glavom i sa skepsom pogledala inženjera. "Hoćeš li se kladiti? Za Kompaniju bi bilo jeftinije i lakše potplatiti inspekciju."

Parker se borio da sakrije razočaranje. Još jedna od njegovih, po izgledu briljantnih ideja, bila je odbačena. Najgore od svega bilo je to da je Riplevna logika najčešće bila nepobitna. Njegova mržnja i divljenje prema njoj rasli su u proporcionalnim odnosima.

"Govoreći o popravljanju i čišćenju," nastavila je, "što je sa svjetlima? Rekla sam da ne poznajem ovaj dio broda, ali ovdje jedva možeš vidjeti vrh svog nosa. Mislila sam da ste vas dvojica popravili modul dvanaest. Morali bismo imati bolje osvijetljenje od ovoga, čak i ovdje dolje."

"Popravili smo ga", pobunio se Brett. Parker se pomaknuo da pogleda obližnji panel. "Mora biti da je dostavni sustav oprezan. Znaš, neki od krugova nisu dobivali njihov uobičajeni napon. Bilo je dovoljno teško vratiti struju natrag bez uništavanja svih vodiča na brodu. Kada stvari postanu

zapatljane, pogođeni sustavi ograničavanju primitak energije da bi spriječili preopterećenje. Ipak, ovaj je pretjerao. Možemo to popraviti."

Pokrenuo je prekidač na panelu i uključio premošćenje. Svjetlost u hodniku postala je jača.

Nastavili su hodati, a onda je Riplev iznenada zastala i podigla ruku. "Čekaj."

Parker je u žurbi da poslušna skoro pao, a Brett se skoro sapleo o mrežu. Nitko se nije nasmijao ili bio blizu smijeha.

"Blizu smo?" Parker je prošaptao pitanje, trudeći se da svojim neprilagođenim očima probije tamu ispred njih.

Ripley je provjerila iglu i usporedila ju s Ashevom skalom nacrtanom i ugraviranom u metal duž osvijetljenog ekrana. "Prema ovome nalazi se unutar petnaest metara."

Parker i Brett su čvršće uhvatili mrežu bez da im je to bilo rečeno. Riplev je odvagnula svoju cijev u desnoj ruci, a tragač u lijevoj. Bilo je teško, oh, nemoguće teško, zamisliti da bilo koja tri čovjeka proizvode manje buke nego što su Ripley, Parker i Brett proizvodili u tom hodniku. Čak je i prijašnje neprekidno dahtanje iz pluća bilo prigušeno.

Prešli su pet metara, pa deset. Mišić lista Riplevne desne noge je poskakivao poput skakavca, nanoseći joj bol. Ignorirala ju je. Nastavili su, a razdaljina izračunata pomoću tragača neopozivo se smanjivala.

Sada je hodala u polučučnju, spremna da se baci unatrag istog trenutka kada neki djelić tame da znak kretanja. Tragač ju je, sa sada namjerno isključenim biperom, zaustavio nakon prelaska petnaest metara i dvadeset centimetara. Ovdje je svjetlo još uvijek bilo mutno, ali dostatno da im pokaže da u smrdljivom hodniku nema ničega.

Polako okrećući tragač, pokušavala je istovremeno promatrati i njega i udaljeni kraj prolaza. Igla je promijenila položaj na brojčaniku. Podigla je pogled i primijetila mala vrata smještena u zid hodnika. Bila su odškrinuta.

Parker i Brett su primijetili na stoje njezina pozornost bila usredotočena. Postavili su se da pokriju što je moguće više palube ispred vrata. Ripley im je kimnula kada su bili spremni, pokušavajući otresti nešto znoja koji joj se slijevao niz lice. Duboko je udahnula i položila tragač na pod. Sa slobodnom rukom je prihvatila ručicu vrata. Bila je hladna i ljepljiva pod njezinim već vlažnim dlanom.

Podižući ručicu pritisnula je dugme na njezinom kraju, tresnula o zid hodnika i uglavila metalnu cijev u ormarić. U hodniku se začulo stravično cviljenje. Malo stvorenje koje kao da se sastojalo samo od izbuljenih očiju i blještavih pandži izletjelo je iz ormarića. Uredno je sletjelo u sredinu mreže dok se mahnuti par inženjera borio da ga omota sa što je moguće više slojeva grubog vlakna.

"Drži ga, drži ga!" Parker je trijumfalno vikao. "Uhvatili smo malo kopile, mi...!"

Ripley je zavirila u mrežu. Veliki val razočaranja prošao je kroz nju. Isključila je cijev i ponovno uzela tragač u ruku.

"Prokletstvo", umorno je promrmljala. "Hej, vas dvojica, opustite se. Pogledajte."

Parker je ispustio mrežu istovremeno kada i Brett. Obojica su vidjeli što su uhvatili i ljutite su gundali. Vrlo ljutiti mačak iskočio je iz zapetljane mreže i frkćući i pušući otrčao niz hodnik prije nego što je Ripley stigla progovoriti.

"Ne, ne." Pokušala ih je upozoriti; prekasno. "Nemojte ga pustiti da ode."

Blijeda mrlja narančastog krzna nestala je u daljini.

"Da, u pravu si," složio se Parker. "Trebali smo ga ubiti. Sada ga opet možemo pokupiti tragačem."

Riplev gaje bijesno pogledala ne rekavši ništa. Zatim je usmjerila pažnju na ubilački manje raspoloženog Brett. "Idi ga pronaći. Kasnije možemo raspravljati što učiniti s njim, ali bila bi dobra ideja držati ga u blizini ili ga zatvoriti u njegovu kutiju tako da više ne može zbunjivati tragač ... ili nas."

Brett je kimnuo. "Aha."

Okrenuo se i otrčao natrag kroz prolaz za mačkom. Ripley i Parker su polako nastavili u suprotnom pravcu, Riplev je pokušavala držati tragač i cijev i istovremeno pomagati Parkeru s mrežom.

Otvorena su vrata vodila u veliko skladište uređaja i alata za održavanje. Brett je bacio još jedan pogled uz i niz hodnik i nije vidio ni traga mačku. U drugu ruku, površno ispunjena prostorija bila je puna idealnih mačjih skloništa. Ako mačak nije unutra, odlučio je da će se pridružiti ostalima. Do sada je mogao biti bilo gdje na brodu. Ali skladište je bilo logičan izbor mjesta za utočište.

Unutra je bilo svjetla, iako ne jačeg od onog u hodniku. Brett je zanemario redove složenih kontejnera s instrumentima, nepažljivo nabacanih sanduka rezervnih modula i prljavog alata. Svjetlucavi paneli identificirali su sadržaj.

Sinulo mu je da su do sada dvoje njegovih kolega vjerojatno izvan dosega zvuka. Pomisao je učinila da mu tijelom prođu trnci. Što prije uhvati tog prokletog mačka to bolje.

"Jones... ovamo, maco, macane. Jones. Dođi Bret-tu, maco, macane." Sagnuo se da zaviri u mračnu pukotinu između dva ogromna sanduka. Pukotina je bila prazna. Ustajući, obrisao je znoj s očiju, prvo lijevog, pa onda desnog. "Prokletstvo, Jones," tiho je mumljao, "gdje se do vruga skrivaš?"

Grebanje se začulo iz dubine skladišta. Bilo je popraćeno nesigurnim, ali utješnim cviljenjem koje je sigurno bilo mačjeg podrijetla. Ispustio je uzdah olakšanja i zaputio se prema izvoru cviljenja. Riplev je zastala i umorno pogledala ekran tragača. Crveno svjetlo se ugasilo, igla je ponovno počivala na nuli i biper se nije oglasio već dugo vremena. Dok je gledala, igla je jednom lagano zatrepila, a zatim je nastavila mirovati.

"Ovdje nema ničega", rekla je svom sada jedinom partneru. "Ako je ovdje ikad bilo nešto osim nas i Jo-nesa." Pogledala je Parkera. "Spremna sam čuti prijedloge."

"Vratimo se natrag. Najmanje što možemo učiniti ja da pomognemo Brettu da uhvati onog prokletog mačka."

"Ne iskaljaj se na Jonesu." Riplev je automatski stala u obranu životinje. "I on je uplašen poput nas." Okrenuli su se i krenuli natrag smrdljivim hodnikom. Za svaki slučaj Ripley je ostavila tragač uključen. Brett se probio iza brda opreme. Nije mogao ići puno dalje. Nosači i podupirači gornje nadogradnje NOSTROMA tvorili su zamršenu ukrižanu metalnu strukturu oko njega. Ponovno je postajao obeshrabren kada je do njega još jednom doprlo poznato cviljenje.

Preokrećući metalni stup ugledao je dva mala žuta oka kako svijetle u mraku. Za trenutak je oklijevao. Jones je bio otprilike iste veličine poput stvari koja je izbila iz prsa jadnog Kanea. Još jedan mijauk učinio je da se osjeća bolje. Samo običan mačak može proizvesti takav zvuk.

Dok se pokušavao približiti sagnuo se da izbjegne gredu i ugledao odsjaj krzna i brkova: Jones.

"Ovamo macane... lijepo te je vidjeti ti malo krzneno kopile." Posegnuo je za mačkom. Prijeteći je frktao na njega i povukao se dublje u svoj kut. "Dođi Jones. Dođi Brett. Sada nije vrijeme za igru."

Nešto ne tako debelo poput grede ispod koje se strojarski tehničar provukao posegnulo je nadolje. Spustilo se u potpunoj tišini i stvaralo je dojam strahovite snage držane u pripravnosti. Prsti su se raširili, stisnuli, u potpunosti omotali oko inženjerovog vrata i spleli jedni preko drugih. Brett je vrisnuo i refleksno podigao ruke prema vratu. Koliko su učinka njegove ruke imale na njima, ovi prsti stisnuti oko njegovog vrata mogli su biti zavareni. Ruke su ga podigle, a noge mlatarale u prazno. Jones je šmugnuo ispod njega.

Mačak je protrčao pored Ripley i Parkera koji su upravo stigli. Ne misleći, ušli su u skladište.

Uskoro su stajali na mjestu gdje su samo trenutak prije vidjeli mlataranje Brettovih nogu.

Gledajući u tamu, uspjeli su još samo jednom na kratko ugledati noge kako mlataraju i uvijeno tijelo koje je iščezlo u visinu. Iznad bespomoćnog lika inženjera nalazila se nejasna silueta, nešto čovječjeg oblika, ali definitivno nije bilo čovjek. Nešto ogromno i zlo. U djeliću sekunde ugledali su zraku svjetla koja se reflektirala od očiju prevelikih čak i za tu ogromnu glavu. A zatim su se oboje, i tuđinac i inženjer, izgubili u gornjim prostorima NOSTROMA.

"Isuse", prošaputao je Parker.

"Naraslo je." Riplev je tupo buljila u svoju šok-ci-jev, razmišljajući o njoj u relaciji prema ogromnoj masi daleko gore. "Naraslo je *brzo*. Cijelo vrijeme lovili smo nešto Jonesove veličine, a stvorenje se pretvorilo u *ovo*." Iznenada je postala svjesna njihovog skućenog prostora, tame i masivnih sanduka naguranih tijesno oko njih, brojnih prolaza između sanduka i debelih metalnih potpornih stupova.

"Što čekamo ovdje? Moglo bi se vratiti." Odvag-nula je cijev koja je sada ličila na igračku i bila je svjesna kako bi malo učinka mogla imati na stvorenje takve veličine.

Požurili su izaći iz skladišta. Koliko god pokušavali, sjećanje na taj posljednji grčeviti krik ostalo je s njima, duboko urezano u njihove misli. Parker je poznavao Brettovu dugu vremena, ali taj posljednji urlik natjerao ga je da trči brzo kao i Riplev ...

Jedanaest

Bilo je mnogo manje pouzdanja na licima okupljenih u blagovaonici nego prošli put. Nitko to nije pokušavao sakriti, najmanje od svih Parker i Riplev. Vidjevši s čime su sada bili suočeni zadržali su vrlo malo onoga što se nazivalo samopouzdanje.

Dallas je promatrao nedavno isprintanu shemu NOSTROMA. Parker je stajao pored vrata, povremeno nervozno pogledavajući niz hodnik.

"Sto god to bilo," inženjer je razbio tišinu, "bilo je veliko. Spustilo se na njega poput jebenog ogromnog slijepog miša."

Dallas je podigao pogled s plana. "U potpunosti si siguran da je odvuklo Bretta u odvod?"

"Nestalo je u jednom od odvoda za hlađenje." Riplev je nervozno trljala ruke. "Sigurna sam da sam ga vidjela kako ulazi. To je razlog što ga nismo mogli otkriti tragačem."

"Okna za zrak." Dallas je izgledao uvjeren. "Ima smisla. Jones radi istu stvar."

Lambertova se igrala sa svojom kavom miješajući tamnu tekućinu mlitavim prstom. "Brett bi još uvijek mogao biti živ."

"Nema izgleda." Riplev nije bila pesimistična, samo je logično razmišljala. "Ščepalo ga je poput krpene lutke."

"Ipak, zašto ga treba?" Lambertova je željela znati. "Zašto ga je odnijelo umjesto da ga je odmah ubilo?"

"Možda treba inkubator, na način kako je prvi oblik iskoristio Kanea", predložio je Ash.

"Ili za hranu", mrko je rekla Riplev. Zadrhtala je.

Lambertova je spustila kavu. "U svakom slučaju, to je dva manje i pet je ostalo, s tuđinčevog stajališta."

Parker je neumorno okretao svoju šok-cijev u rukama, okrenuo se i svom je snagom bacio u zid. Svinula se, pala na palubu i nekoliko puta zapucketala prije nego što je ostala mirno ležati.

"Ja kažem da riskiramo i raznesemo jebenog kurvinog sina laserom."

Dallas je pokušao zvučati suosjećajno. "Znam kako se osjećaš, Parker. Svi smo voljeli Bretta. Ali moramo ostati prisebni. Ako je stvorenje sada veliko kao što kažeš, ono sadrži dovoljno kiseline da napravi u brodu rupu veliku poput ove sobe. Da ne spominjem što bi to učinilo instalacijama i kontrolama koje prolaze kroz palube. Nema šanse da toliko riskiramo. Još ne."

"Još ne?" Parkerov osjećaj bespomoćnosti izbacio je van većinu njegovog bijesa. "Koliko nas još treba umrijeti, računajući Bretta, prije nego shvatiš da je to način da se sredi ta stvar?"

"To ipak ne bi upalilo, Parker."

Inženjer se okrenuo da pogleda Asha i namrštio se na njega. "Što misliš reći?"

"Mislim da bi morao pogoditi vitalni organ prvim laserskim hicem. Po tvom opisu stvorenja ono je sada izvanredno brzo, kao što je i veliko i snažno. Mislim da je razumno pretpostaviti da je zadržalo neke sposobnosti za brzu regeneraciju od svog prvog oblika 'ruke'. To znači da ga moraš odmah pogoditi ili će te napasti.

Ne samo da bi to bilo teško da je tvoj protivnik običan čovjek, ovo je praktički nemoguće u slučaju tuđinca jer ne znamo gdje se nalazi njegova vitalna točka. Čak ni ne znamo da li posjeduje vitalnu točku. Zar ne vidiš?" Pokušavao je biti uviđavan, poput Dallasa. Svi su znali koliko su dvojica inženjera bili bliski.

"Zar nemaš predodžbu što bi se dogodilo? Recimo da nas nekoliko uspije susresti stvorenje na otvorenom gdje bi nesmetano mogli pucati u njega, što u svakom slučaju nije sigurno. Pogodimo ga, oh, desetak puta prije nego što nas rastrga u komade. Svih desetak rana zacijeli dovoljno brzo da očuva tuđinčev život, ali ne prije nego što nešto kiseline progrize kroz vodove koji nadgledaju naše zalihe zraka, ili prekine strujne vodove broda, pa nećemo imati struje.

Ne smatram ovo pretjeranim scenarijem, uzimajući u obzir ono što znamo o stvorenju. I stoje rezultat? Izgubili smo dvoje ili više ljudi, a brod je u gore stanju nego što je bio prije našeg susreta."

Parker nije odgovorio, samo je izgledao mrzovoljno. Napokon je promrmljao: "Što ćemo onda, do vraga, učiniti?"

"Jedini plan koji ima izgleda da uspije je onaj od prije", rekao mu je Dallas. Prstom je kuckao po shemi. "Pronaći u kojem je oknu, zatim ga otjerati odande prema komori i ispaliti u svemir."

"Otjerati ga?" Parker se sarkastično nasmijao. "Kažem ti, kurvin sin je *ogroman*." Prezirno je pljunuo na svoju iskrivljenu šok-cijev. "S ovime tu stvar nećemo nikuda otjerati."

"Barem je jednom u pravu", rekla je Lambertova. "Moramo ga stjerati u komoru. Kako ga stjerati!"

Riplev je pogledom proputovala po maloj ljudskoj skupini. "Mislim da je vrijeme da nas znanstveni odjel upozna s čime imamo posla. Imaš li kakvih ideja, Ash?"

Znanstveni je časnik razmislio. "Pa, izgleda da se dobro adaptirao na atmosferu bogatu kisikom.

To možda ima neke veze s njegovim fantastično brzim rastom u ovom stadiju."

"Ovom stadiju?" upitala je Lambertova, ponavljajući poput papige posljednje Asheve riječi.

"Hoćeš reći da se ponovno može pretvoriti u nešto drugo?"

Ash je raširio ruke. "O njemu znamo tako malo. Moramo biti spremni na sve. Do sada je već izvršio tri metamorfoze; jedan u oblik 'ruke', 'ruka' u stvar koja je izašla iz Kanea i napokon je nastao ovaj dvonožni oblik. Nemamo razloga pretpostaviti da je ovaj oblik posljednji stadij u lancu razvoja." Zastao je, pa dodao: "Sljedeći oblik koji preuzme mogao bi, razumljivo, biti još veći i još snažniji."

"To je ohrabrujuće", mrmljala je Riplev. "Što još?"

"U dodatak svojoj novoj atmosferi zasigurno se dobro prilagodio za svoje prehrambene potrebe.

Za sada znamo da može egzistirati na vrlo malo kisika, u različitim atmosferama, a moguće je da može i bez njega izdržati nepoznati vremenski period.

Jedina stvar u koju smo sigurnije njegova sposobnost da podnosi drastične promjene temperature.

Na NOSTROMU je ugodno toplo. Uzimajući u obzir opaku temperaturu svijeta na kojem smo ga otkrili, mislim da sigurno možemo isključiti veliku hladnoću kao potencijalno sredstvo

odvraćanja, iako je raniji stadij jajeta mogao biti otporniji prema hladnoći nego sadašnji stadij.

Postoji i primjer za to."

"U redu," upitala je Ripley, "što je s temperaturom? Što će se dogoditi ako ju podignemo?"

"Pokušajmo", rekao je Ash. "Ne možemo podići temperaturu u cijelome brodu iz istog razloga zašto ne možemo ispustiti sav zrak. Nema dovoljno zraka u odijelima, ograničena pokretljivost, bespomoćnost dok smo smješteni u zamrzivačima i tako dalje. Ali većina stvorenja se povlači od vatre. Nije potrebno zagrijavati cijeli brod."

"Mogli bi po nekim hodnicima napeti žicu pod visokim naponom i natjerati ga na nju. To bi ga dobro spržilo", predložila je Lambertova.

"Nemamo posla sa životinjom. A ako jest životinja," rekao joj je Ash, "onda je vrlo vješta.

Sigurno se neće slijepo zaletjeti u žicu ili nešto slično što zatvara tako očit put poput hodnika. To je već demonstriralo odabravši zračna okna za kretanje, a ne hodnike.

Uostalom pojedini primitivni organizmi, poput morskih pasa na primjer, osjetljivi su na električna polja. To nije dobra ideja, ako malo bolje razmisliš."

"Možda može osjetiti električna polja koja proizvode naša tijela", sumorno je rekla Riplev.

"Možda na taj način lovi."

Parker je izgledao sumnjičavo. "Ne bi se kladio da ovisi o očima. Ako su one stvari uopće to bile."

"Nisu", rekla je Ripley.

"Tako dobro opremljeno stvorenje najvjerojatnije koristi mnogo osjeta pri traganju", dodao je Ash.

"Meni se u svakom slučaju ne sviđa ideja sa žicom." Parkerovo je lice bilo crveno. "Ne želim se nadmudrivati po okolini. Kad izleti iz komore, želim biti tamo. Želim ga vidjeti kako umire." Na trenutak je zastao i bezosjećajno dodao. "Želim ga čuti kako vrišti poput Bretta."

"Koliko dugo ti treba da pripraviš tri ili četiri bacača plamena?" želio je Dallas znati.

"Daj mi dvadeset minuta. Osnovni dijelovi su tamo, u skladištu. Potrebno ih je samo modificirati za prijenosnu uporabu."

"Možeš li ih napraviti dovoljno snažnima? Ne želimo se naći u situaciji koju je Ash opisao, ako koristimo lasere. Želimo nešto što će ga na mjestu zaustaviti."

"Ne brini." Parkerov je glas bio hladan, ledeno hladan. "Napraviti ću ih tako da ispeku bilo što samim dodiranjem."

"Onda, izgleda da je ovo naša najbolja prilika." Kapetan je pogledao ostatak posade. "Ima li netko bolju ideju?"

Nitko nije imao.

"U redu." Dallas se odgurnuo od stola i ustao. "Kad Parker bude gotov s bacačima plamena početi ćemo ovdje i krenuti dolje prema nivou C i skladištu gdje je napalo Bretta. Onda ćemo mu odande probati ući u trag."

Parker je zvučao sumnjičavo. "Odnijelo gaje gore kroz potpurnje trupa prije nego je ušlo u zračno okno. Bit će pakleno pokušati pratiti ga gore. Ja nisam majmun." Upozoravajuće je pogledao Ripley, ali ovoga puta nije komentirala.

"Radije ćeš ovdje sjediti i čekati dok ne bude spremno doći tražiti te?" upitao je Dallas. "Što ga duže držimo u defenzivi, tim bolje za nas."

"Osim jedne stvari", rekla je Ripley.

"Koje?"

"Nismo sigurni daje ikad bilo u defenzivi." Pogledala ga je i/ravno u oči...

211 Bacači plamena bili su nezgrapniji od šok-cijevi i izgledali su manje učinkovito. Ali cijevi su djelovale kako je bilo predviđeno, a Parker ih je uvjerio da bacači također djelovati. Ovog puta je odustao od demonstracije zato što su, objasnio je, bacači bili dovoljno snažni da spale palubu. Činjenica da je on sam povjerio život bacačima bila je ionako dovaljan dokaz za sve, osim za Ripley. Počinjala je sumnjati u sve i svakoga. Oduvijek je bila pomalo paranoična. Tekući su događaji pogoršavali stanje. Počela se brinuti isto toliko o onome što se zbivalo s njezinim umom, kao i o tuđincu.

Naravno, što prije pronađu i ubiju tuđinca, mentalni problemi će nestati. Hoće li?

Zbijeni čvor nervoznih ljudi pažljivo se probijao iz blagovaonice prema nivou B. Hodali su prema sljedećem stepeništu kada su oba tragača mahnito zapiš-tala. Ash i Ripley su hitro isključili bipere. Trebali su pratiti nemirne igle još samo nekoliko metara prije nego što je glasniji, drugačiji zvuk postao čujan; lomljenje metala.

"Polako", Dallas je obgrlio bacač i obišao ugao hodnika. Glasniji zvuči trganja su se nastavili, sada mnogo jasniji. Znao je odakle potječu. "Spremište hrane", prošaputao je prema ostalima.

"Unutra je."

"Slušajte", promrmrljala je Lambertova sa strahopoštovanjem. "Isuse, mora da je veliko."

"Dovoljno veliko", tiho se složio Parker. "Vidio sam ga, sjećaš li se? I snažno. Nosio je Brettta poput..." Naglo je stao usred rečenice, pomisli o Brettu gušile su bilo kakvu želju za razgovorom. Dallas je podigao cijev bacača plamen. "U stražnjem dijelu spremišta postoji odvodni otvor. Tuda je došlo." Pogledao je Parkera. "Siguran si da ove stvari rade?"

"Napravio sam ih, zar ne?"

"To je ono što nas brine", rekla je Ripley.

Krenuli su naprijed. Zvuči trganja su se nastavili. Kada su se smjestili tik izvan spremišta Dallas je pogledao Parkera, pa kvaku navratima. Inženjer je nevoljko uhvatio teško izobličene. Dallas se pomaknuo nekoliko koraka nazad i pripremio bacač.

"Sad!"

Parker je naglo otvorio vrata i odskočio unatrag da se makne s puta. Dallas je pritisnuo dugme za paljbu na nezgrapnom oružju. Iznenadjuće široka lepeza narančastog plamena ispunila je ulaz spremišta hrane, tjerajući ih sve da se brzo udalje od velike topline. Dallas je hitro krenuo naprijed, zanemarujući zaostalu toplinu koja mu je pržila grlo i ispalio u unutrašnjost još jednu plamenu lepezu. Zatim i treću. Sada se nalazio iznad uzdignutog podnožja dovratka i morao se izvinuti da bi bio u mogućnosti pucati s boka.

Nekoliko je minuta provedeno u nervoznom čekanju da se unutrašnjost spremišta dovoljno ohladi da ulazak bude moguć. Unatoč čekanju, toplina koja je izbijala iz tinjajućeg smeća u unutrašnjosti bila je tako velika da su morali pažljivo hodati kako ne bi udarili u neke sanduke vruće poput pećnice ili u zidove spremišta.

Samo je spremište bilo u potpunosti uništeno. Sto je tudinac započeo, Dallasov je bacač dovršio. Na zidovima su se pojavile duboke crne pruge, dokaz ogromne snage bacača. Smrad spaljenih sastojaka umjetne hrane pomiješan s pougljenjenom ambalažom u skućenom je prostoru bio neizdrživ.

Unatoč pustošenju izazvanom bacačem plamena sve unutar spremišta nije bilo uništeno. Mnoštvo dokaza tudinčevog rada ležalo je razbacano uokolo, netaknuto plamenom. Paketi svih veličina bili su rasipani po podu, otvarani na načine i sredstvima koja njihovi proizvođači nisu nikada predvidjeli.

Metalne 'konzerve' (tako zvane iz tradicije, a ne zbog materijala njihove izrade) bile su smrske poput ljuske jajeta. Koliko su mogli vidjeti, tudinac nije ostavio mnogo netaknutih stvari da ih Dallas dovrši bacačem.

Držeći tragače i bacače plamena u pripravnosti, čeprkali su po krhotinama. Oštar je dim lelujaio prema gore nagrizajući im oči.

Brižljiva pretraga svake dovoljno velike gomile uništenih zaliha nije uspjela dovesti do željenog otkrića.

Pošto je cijela zaliha hrane na NOSTROMU bila umjetna i homogena po sastavu, jedine kosti koje bi pronašli pripadale bi tuđincu. Ali pronađene stvari koje su bile najbliže kostima bile su trake za ojačavanje s nekoliko velikih sanduka.

Ripley i Lambertova su krenule da se naslone na još uvijek vrući zid, ali su se na vrijeme sjetile da to nije pametno. "Nismo ga ubili", razočarano je mrmljala opskrbna časnica.

"Gdje je do vruga onda?" upitala je Lambertova.

"Ovdje."

Svi su se okrenuli i ugledali Dallasa kako stoji uz stražnji zid iza gomile otopljene crne plastike.

Bacačem plamena je pokazivao zid. "Ovuda je otišao."

Prilazeći, Ripley i ostali su primijetili da Dallasova figura zaklanja očekivani otvor okna za ventilaciju. Zaštitna rešetka koja je obično prekrivala otvor ležala je na podu ispred njega, u komadima.

Dallas je skinuo svjetiljku s ramena i usmjerio zraku u okno. Otkrila je jedino glatki metal koji je u daljini skretao. Kada je progovorio, zvučao je uzbuđeno.

"Bilo je i vrijeme da dobijemo priliku."

"O čemu pričaš?" upitala je Lambertova.

Pogledao ih je. "Zar ne vidite? Ovo može raditi za nas. Ovaj odvod izlazi u glavnu zračnu komoru. Postoji još samo jedan dovoljno velik otvor da stvorenje može pobjeći kroz njega i mi ga možemo čuvati. Zatim ga bacačima plamena otjeramo u komoru i izbacimo u svemir."

"Da." Ton Lambertičinog glasa odavao je da za projekt ne posjeduje istu količinu entuzijazma kao Dallas. "Nema problema. Sve što trebaš napraviti je da se uvučeš u odvod i pođeš za njim, tražiš put kroz labirint sve dok se ne susretnješ s njim oči u oči i zatim se moliš da se boji vatre."

Dallasov se smiješak izgubio. "Dodatak ljudskog čimbenika ubija jednostavnost plana, zar ne? Ali moglo bi upaliti, pod pretpostavkom da se boji vatre. To je naša najbolja prilika. Na ovaj ga način moramo stjerati u kut i nadati se da će ga vatra ubiti na vrijeme. Može se neprestano povlačiti... ravno u zračnu komoru."

"To je sve lijepo i krasno", složila se Lambertova. "Problem je: Tko ide unutra za njim?"

Dallas je pogledom pretražio grupu tražeći nekoga za ulazak u smrtonosnu igru lovice. Ash je bio najsmireniji u grupi, ali Dallas je još uvijek gajio sumnje u vezi znanstvenog časnika. Osim toga, Ashev projekt pronalaženja neutralizatora za kiselinu izbacio gaje iz kandidature za lovca.

Lambertova je izvana izgledala čvrsto, ali od svih je najvjerojatnije ona bila najviše podložna stresu. A

Ripley, ona bi bila u redu sve do trenutka susreta. Nije bio siguran da li bi se od straha okamenila ili ne. On nije mislio da bi... ali, da lije mogao riskirati njezin život na osnovu toga?

Parker ... Parker se uvijek pretvarao da je opaki kućkin sin. Mnogo se žalio, ali mogao je raditi težak posao i napraviti ga kako treba kada je morao. To su mogle posvjedočiti šok-cijevi i bacači plamena. Uostalom, tuđinac je odvuкао njegovog prijatelja. I on je poznavao hirove bacača bolje od ostalih.

"Pa, Parker, oduvijek si želio potpuni bonus na završetku putovanja."

"Da?" Inženjer je zvučao oprezno.

"Ulazi u cijev."

"Zašto ja?"

Dallas je razmišljao da li da mu predoči nekoliko razloga, ali je odlučio pojednostaviti stvar.

"Želim se pobrinuti da zaradiš potpuni bonus, to je sve."

Parker je odmahnuo glavom i koraknuo unazad. "Nema teorije. Možeš zadržati moj dio. Možeš dobiti moju cijelu plaću za ovo putovanje." Trznuo je glavom u pravcu otvora: "Ja tamo ne ulazim."

"Ja ću ići." Dallas je pogledao Ripley. Imala je namjeru dobrovoljno se javiti prije ili kasnije.

Čudna žena. Uvijek ju je podcjenjivao. Svi su ju podcjenjivali.

"Zaboravi."

"Zašto?" Izgledala je srdito..

"Da, zašto?" ubacio se Parker. "Ako je spremna ići, zašto joj to i ne dopustiti?"

"Moja odluka", objasnio je kratko. Pogledao ju je i vidio mješavinu ljutnje i zbuđenosti. Nije joj bilo jasno zašto ju je odbio. Pa dobro, nema veze. Jednog će dana možda objasniti. Ako će moći objasniti sebi samome.

"Ti otiđi do zračne komore", uputio ju je. "Ash, ti ćeš ostati ovdje i čuvati ovaj kraj u slučaju da nekako dođe iza mene, ili kroz mene. Parker, ti i Lambertova čuvajte onaj izlaz sa strane o kojem sam govorio."

Svi su ga promatrali različitim pogledima razumijevanja. Nije bilo sumnje oko toga tko će ići u odvod.

Teško dišući Riplev je dotrčala do predvorja komore na desnom boku broda. Pogledom na tragač uvjerila se da u okolini nema kretanja. Pokrenula je obližnji crveni prekidač. Tihi šum je ispunio taj dio hodnika. Masivna vrata komore su se pomaknula u stranu. Kada su stigla do kraja puta i kada je šum prestao, progovorila je u interkom.

"Komora na desnom boku spremna."

Parker i Lambertova su stigli u dio hodnika koji je Dallas označio i stali. Otvor za zrak, pokriven rešetkom i nevinog izgleda, prekrivao je gornju četvrtinu zida sve do stropa.

"To je mjesto otkuda će doći, ako pokuša tim putem", primijetio je Parker. Lambertova je kimnula glavom i otišla do obližnjeg interkoma izvijestiti da su zauzeli položaj.

Ponovo u spremištu hrane Dallas je pažljivo slušao Lambertičino izvješće koje je uslijedilo nakon Riplev-nog. Dallas je postavio nekoliko pitanja, potvrdio prijem odgovora i isključio interkom. Ash mu je dodao bacač plamena. Dallas ga je uzeo i ispalio nekoliko brzih, kratkih plamenih lepeza.

"Još uvijek radi. Parker je bolje osposobljen strojar nego što misli." Opazio je izraz na Ashevom licu. "Nešto nije u redu?"

"Donio si odluku. Nije na meni da dajem primjedbe."

"Ti si znanstveni časnik. Da čujem te primjedbe."

"Ovo nema veze sa znanošću."

"Nije vrijeme za zagonetke. Reci što te muči."

Ash gaje pogledao s iskrenom radoznalošću. "Zašto ti moraš biti onaj koji ide? Zašto nisi poslao Ripley? Htjela je ići i dovoljno je sposobna."

"Nisam smio predložiti nikoga osim sebe." Provjeravao je količinu goriva u bacaču plamena. "To je bila pogreška. To je moja odgovornost. Dopustio sam Rancu da ide u okno u tuđinskom brodu. Sada je red na mene. Drugi su dovoljno riskirali umjesto mene. Vrijeme je za zamjenu uloge."

"Ti si kapetan", argumentirao je Ash. "Ovo je vrijeme za praktičnost, ne za junačenje. Učinio si pravilnu stvar poslavši Kanea. Čemu sada ova promjena?"

Dallas se iskesio na njega. Nije bilo mnogo prilika da uhvatite Asha u proturječju. "Ti teško da možeš pričati o pravilnoj proceduri. Ti si otvorio komoru i pustio nas na brod, sjećaš li se?"

Znanstveni časnik nije odgovorio. "Zato me nemoj učiti što je pravilno."

"Bit će teže za nas ostale ako te izgubimo. Posebno sada."

"Malo prije si spomenuo da misliš da je Ripley sposobna. Slažem se. Ona je sljedeća po činu. Ako se ne uspijem vratiti, ne postoji ništa što ja mogu, a ona ne."

"Ne slažem se."

Gubili su vrijeme. Nije mogao reći koliko daleko je stvorenje sada bilo ispred njega. Dallas je bio umoran od prepirke. "Loše za tebe. To je moja odluka, i to konačna." Okrenuo se, desnom nogom zakoračio u otvor, te zatim položio bacač plamena ispred sebe pazeći da ne otklizi po blagom nagibu površine.

"Ovako neće ići", zagundao je vireći unutra. "Nema dovoljno mjesta za čučanj." Maknuo je nogu iz otvora. "Morat ću puzati." Sagnuo je glavu i uvukao se u otvor.

U odvodu je bilo manje mjesta nego što se nadao. Nije mogao zamisliti kako se nešto veličine koju su opisali Parker i Ripley uspijevalo provlačiti kroz ovako uski prolaz. Pa, dobro! Dallas se nadao da će se odvod nastaviti sužavati. Možda će se stvorenje, u žurbi da pobjegne, negdje dobro i čvrsto zaglaviti. To bi umnogome olakšalo stvari.

"Kako je?" pozvao je glas iza njega. "Ne baš dobro", izvijestio je Asha, a glas mu je odzvanjao u cijevi. Dallas se vrpolio da zauzme položaj za puzanje. "Taman je prostrano da bude neudobno."

Uključio je lampu i na trenutak nervozno pipkao prije nego što je locirao mikrofon koji je uzeo.

Svjetlost je pokazala tamu, prazno okno ispred njega, putujući u ravnoj metalnoj liniji s blagim nagibom nadolje. Kut spusta će se povećati, znao je to. Morao se spustiti za cijeli nivo palube prije nego što će doći iza stvorenja koje će biti ispred komore na desnom boku.

"Ripley, Parker, Lambertova ... da li me čujete? Sada sam u oknu i spremam se za spust."

Ispod, Lambertova se obratila zidnom interkomu: "Čujemo te. Pokušat ću te pokupiti u domet našeg tragača čim uđeš." Pored nje Parker je čvršće prihvatio bacač plamena i gledao na rešetku koja je prekrivala okno.

"Parker," Dallas je davao upute inženjeru, "ako pokuša izaći kod vas dvoje potrudi se da ga otjeraš natrag unutra. Ja ću ga nastaviti tjerati naprijed." "Dobro."

"Spremna sam kod komore", izvijestila je Ripley. "Otvorena je i čeka društvo."

"Na putuje." Dallas je počeo puzati, očiju usmjerenih na tunel ispred njega, prstiju na obaraču bacača. Okno ovdje nije bilo šire od metra. Metal je uporno grebao njegova koljena i poželio je da je obukao još jedan par debljih radnih hlača. Prekasno je za to, razmišljao je. Svi su pripravnici na svojim pozicijama. Neće se vraćati natrag.

"Kako ide?" začuo je glas u slušalicama.

"Dobro, Ash", rekao je zabrinutom znanstvenom časniku. "Ne brini se za mene. Pažljivo gledaj taj otvor u slučaju da je nekako došao iza mene."

Prošao je svoj prvi zavoj u oknu, trudeći se da u glavi vidi točan nacrt broskog sustava za hlađenje. Shema iz blagovaonice u njegovom je sjećanju bila zamrljana i nejasna. Okna za zrak teško su mogla spadati u presudne brodske sustave. Bilo je prekasno za želju da je proveo više vremena proučavajući ih.

U oknu ispred njega se pojavilo nekoliko uskih zavoja. Zastao je teško dišući i podigao cijev bacača plamena. Nije bilo ničega što bi pokazalo da se nešto nalazi među tim zavojima, ali bolje je ne riskirati. Bacač plamena bio je gotovo pun goriva. Neće štetiti pokazati stvorenju što ga prati, možda ga i otjera dalje bez potrebe da se suoči s njim.

Dodir na crveno dugme poslao je plameni oblak niz tunel. Buka je u skućenom prostoru bila velika, a povratna je toplina klizila preko njegove protesirajuće kože. Ponovno je krenuo dalje, pazeći da rukama bez rukavica ne dodiruje sada vruć metal po kojem je puzio. Malo se topline čak probilo kroz čvrsti materijal hlača.

Nije ju osjetio. Svi su osjeti bili usredotočeni naprijed, tragajući za pokretom i zadahom.

U opskrbnom prostoru Lambertova je pažljivo promatrala čvrsto zatvoreno okno. Posegnula je rukom i pokrenula prekidač. Začuo se šum i metalna rešetka je kliznula iz vidokruga ostavljajući razjapljenu rupu u zidu.

"Jesi li poludjela?" Parker ju je nesigurno pogledao.

"Ovuda mora izaći ako želi napustiti glavno okno", rekla mu je. "Ostavimo ga otvorenim. Previše je mračno iza rešetke. Željela bih znati ako nešto dolazi."

Parker se pomislio prepirati, ali je odlučio da će bolje utrošiti energiju pazeći na otvor, imao on rešetku ili ne. U svakom slučaju Lambertova ima viši čin.

Znoj se cijedio u njegove oči, uporan poput mrava, te je Dallas morao stati da ga obriše. Sol je pekla, muteći mu vid. Naprijed, okno se naglo spuštalo. Očekivao je spust u ovo vrijeme, ali zadovoljstvo potvrde sjećanja dalo mu je malo užitka. Uz to što mora paziti na unutrašnjost okna sada će još morati paziti na svoju brzinu i ravnotežu.

Dopuzavši do početka nagiba usmjerio je bacač plamena nadolje i odaslao još jedno plameno pražnjenje. Ni vrištanje, ni smrad spaljenog mesa nisu doprli do njega. Stvorenje je još uvijek bilo daleko naprijed. Pitao se da li puzi, možda ljutilo, možda uplašeno, u potrazi za izlazom. Ili možda čeka, spremno da se suoči s upornim progoniteljem nerazumljivim metodama tuđinske obrane.

U oknu je bilo vruće i on se umarao. Postojala je još jedna mogućnost, razmišljao je. Što ako je stvorenje nekako otkrilo drugi način da napusti okno? U tom će slučaju on nervozno i iscrpljujuće puziti ni zbog čega. Postojao je samo jedan način da se odgovori na sva pitanja. Krenuo je strmim spustom s glavom naprijed, držeći bacač usmjeren ispred sebe i spreman za paljbu.

Lambertova je prva primijetila otklone igle tragača. Bila je nervozna oko minutu, sve dok se nešto računanja na brzinu nije poklopilo s očitanjem objavljene vrijednosti.

"Imam te na tragaču", izvijestila je udaljenog Dal-lasa.

"Dobro." Osjećao se bolje, sada znajući da ostali točno znaju njegovu poziciju. "Ostani sa mnom."

Okno je još jednom skrenulo. Nije se mogao prisjetiti da je bilo ovoliko skretanja i oštrih zavoja, ali je bio siguran da je još uvijek u glavnom oknu. Nije prošao ni jedan bočni tunel dovoljno širok da primi nešto veće od Jonesa. Unatoč tuđinčevoj prikazanoj sposobnosti da se ugura u male prostore, Dallas nije mislio da bi svoj veliki obujam mogao dovoljno suziti da stane u sekundarnu odvodnu cijev promjera samo petnaestak centimetara.

Zavoj koji ga je čekao pokazao se posebno neugodnim za prolaz. Duga nesavijljiva cijev bacača nije nimalo olakšavala posao. Teško dišući, ležao je tamo i razmišljao kako da nastavi. "Ripley."

Trznula se na oštrinu u njegovom glasu i žurno se obratila inerkomu. "Ovdje sam. Dobro te čujem. Nešto nije u redu? Zvučiš ..." prekinula se u pola rečenice. Kako bi Dallas drugačije mogao zvučati osim nervozno?

"Dobro sam", rekao joj je. "Samo sam umoran. Izvan forme. Previše tjedana u hiper-snu i gubiš tonus mišića bez obzira što zamrzivači radili za tebe." Premjestio se u bolji položaj dobivajući jasniji pogled unaprijed.

"Mislim da ovo okno ne ide još daleko. Ovdje postaje vruće." To je bilo za očekivati, rekao je sam sebi. Zbrojeni učinci brojnih ispaljivanja iz bacača opteretili su termostate okna i njihov unutarnji kapacitet hlađenja.

"Sada idem dalje. Ostani spremna." Promatrač sa strane lako bi pročitao olakšanje na Dallasovom licu kada je napokon izašao iz skućenog tunela. Tunel se otvarao u NOSTROMOV glavni zračni odvod, dvoredni tunel podijeljen nogostupom. Ispuzao je iz okna, stao na neograđeni nogostup i zahvalno se istegnuo.

Pažljiva pretraga većeg prolaza nije dala rezultate. Jedini zvuk koji je čuo bilo je strpljivo lupanje strojeva za hlađenje. Dallas je sišao s nogostupa, ušao u servisno čvorište i ponovio pretragu. Koliko je mogao vidjeti, ogromna je prostorija bila prazna.

Ništa mu se ovdje nije moglo prišuljati, ne dok je stajao u središtu prostorije. To bi bilo dobro mjesto da ugrabi nekoliko minuta toliko potrebnog odmora. Sjeo je na nogostup, površno istražujući ravan pod ispod čvorišta i progovorio u mikrofon.

"Lambertova, kakvo očitavanje dobivaš? Ja sam u jednoj od središnjih servisnih prostorija, u servisnoj stanici na središtu odvoda. Ovdje nema ničega osim mene."

Navigatrica je pogledala tragač i iznenada poprimila izgled zbunjenosti. Zabrinuto je pogledala Parkera i gurnula uređaj pred njegove oči. "Možeš li izvući neki smisao iz ovoga?" Parker je proučio iglu i očitavanje. "Ja ne. To nije moja igračka, Asheva je. Ipak, zbunjujuće."

"Lambertova?" ponovio je Dallas.

"Ovdje sam. Nisam sigurna." Protresla je tragač. Očitavanje je ostalo nerazumljivo kao i prije.

"Izgleda da postoji neka vrsta dvostrukog signala."

"To je ludo. Da li dobivaš dva odvojena, različita očitavanja za mene?"

"Ne. Samo jedno nemoguće."

"Može biti interferencija", rekao joj je. "Po načinu kako se zrak ovuda kreće, mogao bi opako zbuniti na brzinu skrpan uređaj namijenjen očitavanju gustoće zraka. Krenut ću dalje. Sigurno će se očistiti čim krenem."

Ustao je i nije vidio masivnu ruku s pandžama kako se polako diže iz nogostupa pod njegovim nogama. Ogromna je ruka za malo promašila njegovu lijevu nogu dok je kretao dalje. Kliznula je natrag ispod nogostupa tiho kao što se i pojavila.

Dallas je prešao pola puta do kraja prostorije. Sada je stao. "Da li je sada bolje Lambertova? Pomaknuo sam se. Da li sam registriran išta bolje?"

"Bolje je, u redu." Njezin je glas bio napet. "Ali još uvijek dobivam dvostruki signal i mislim da su različiti. Nisam sigurna koji je koji."

Dallas se okretao u krug, a oči su mu strijeljale tunelom, pretraživale strop, pod, zidove i veliki otvor okna iz kojeg je malo prije izašao. Zatim je pogledao niz nogostup na servisno čvorište, spuštajući pogled na mjesto na kojem je prije nekoliko trenutaka sjedio.

Spustio je cijev bacača plamena. Ako je on sada bio prednji signal, prošavši nogostupom, onda uzrok dvostrukih signala mora biti... prst mu se počeo napi-njati na okidaču bacača.

Ruka je izronila iz dubine, odostraga i krenula prema njegovom članku.

Tuđinac je bio prednji signal. Ripley je stajala sama pored odvoda, gledajući ga i razmišljajući o zračnoj komori koja je bila spremna u blizini. Začula se udaljena zvonjava. Najprije je pomislila da zvoni u njezinoj glavi, otkuda su čudni zvukovi uvijek potjecali. Zatim se ponovila, glasnije, i ovoga je puta bila praćena jekom. Izgledalo je kao da dolazi iz dubine u unutrašnjosti okna. Ruke su joj se zgrčile na bacaču plamena.

Zvonjava je prestala. Unatoč svojoj razboritosti primaknula se malo bliže otvoru, držeći cijev bacača plamena usmjerenu u njega.

Zatim se začuo prepoznatljiv zvuk. Vrisak. Prepoznala je glas.

Zaboravljajući na sve pažljivo planiranje, svu osjetljivu proceduru pretrčala je ostatak puta do otvora. "Dallas... Dallas!"

Više se nije začuo ni jedan vrisak osim onog prvog. Samo tiho, udaljeno lupanje koje se ubrzo izgubilo u daljini. Provjerila je tragač. Pokazivao je jednu točku, ali je crvena boja također brzo blijedila.

"Oh, moj Bože. Parker, Lambertova!" Potrčala je do interkoma i povikala.

"Ovdje smo, Ripley", odgovorila je Lambertova. "Što se događa? Upravo sam izgubila signal."

Upravo je počinjala nešto govoriti, ali je dopustila riječima da umru u njezinom grlu. Iznenada se prisjetila svojih novih odgovornosti, očvrstnula je svoj glas i ispravila se iako u okolini nije bilo nikoga da ju vidi. "Upravo smo izgubili Dallasa ..."

Dvanaest

Četvero preživjelih članova NOSTROMOVE posade se okupilo u blagovaonici. Više nije bila skućena i zagušljiva. Poprimila je prostranost kojoj je četvero bilo nesklono i bila je puna uspomena koju su se trudili zaboraviti.

Parker je držao dva bacača plamena; bacio je jednog na prazan stol.

Ripley ga je tužno pogledala. "Gdje je bio?"

"Pronašli smo ga kako leži tamo, na podu servisne sobe ispod nogostupa", tupo je rekao inženjer.

"Ni traga Dallasu. Ili krvi. Ništa."

"A tuđinac?"

"Ista stvar. Ništa. Samo rupa probijena prema središnjem sustavu za hlađenje. Rupa kroz metal.

Nisam mislio da je tako snažan."

"Nitko od nas nije. Ni Dallas. Bili smo dva koraka iza tog stvorenja od trenutka kada smo 'ruku' donijeli na brod. To se mora promijeniti. Odsada ćemo pretpostaviti da je sposobno za sve, uključujući i nevidljivost."

"Ni jedno poznato stvorenje nije prirodno nevidljivo", ustvrdio je Ash.

Mrko gaje pogledala. "Nijedno poznato stvorenje također ne može otkinuti tri centimetara debelu oplatu broda." Ash nije na ovo ponudio nikakav odgovor. "Vrijeme je da svi shvatimo protiv čega se borimo." U blagovaonici je nastupila tišina.

"Ripley, ovo stavlja tebe na mjesto zapovjednika" Parker je gledao ravno u nju. "Što se mene tiče, to je u redu."

"Dobro." Pažljivo ga je pogledala, ali oboje, i njegove riječi i njegov stav, bili su lišeni sarkazma. Bar se jednom odrekao svog sveprisutnog sranja.

Što sada Ripley, upitala je samu sebe? Tri su lica s iščekivanjem gledala njezino, čekajući upute.

Mahnito je pretraživala um u potrazi za oštromnom idejom, pronašla je samo nesigurnost, strah i zbunjenost - u potpunosti isti osjećaji koje su, nema sumnje, proživljavali i njezini suputnici.

Počinjala je malo bolje razumijevati Dallasa, ali to sada nije bilo bitno.

"To je onda sređeno. Ako nitko nema bolju ideju kako da se nosimo s tuđincem, nastavit ćemo s istim planom kao i prije."

"I završiti na isti način." Lambertova je odmahнула glavom: "Ne, hvala."

"Imaš li ti onda bolju ideju?" "Da. Napustimo brod. Uzmimo sati i izgubimo se do vraga odavde.

Nadajmo se da ćemo stići do Zemljine orbite i da će nas netko pokupiti. Kada se vratimo u prometniji dio Svemira netko će sigurno čuti naš SOS." Ash je tiho izgovorio riječi koje je bilo bolje ostaviti neizrečenima. Lambertova ih je sada istjerala iz njega. "Zaboravljaš nešto: Dallas i Brett možda nisu mrtvi. To je stravična mogućnost, priznajem, ali nije sigurna stvar. Ne možemo napustiti brod sve dok se ne uvjerimo na ovaj ili na neki drugi način."

"Ash je u pravu", služila se Ripley. "Moramo pokušati ponovno. Znamo da koristi okna za zrak.

Idemo ih pretraživati nivo po nivo. Ovoga ćemo puta laserom zapečatiti svaku pregradu i okno iza sebe dok ga ne stjeramo u kut."

"Slažem se s time." Parker je pogledao Lamberto-vu. Izgledala je malodušno i nije ništa rekla.

"U kakvom je stanju naše oružje?" upitala ga je Ripley.

Inženjeru je trebao trenutak da pregleda spremnike s gorivom i dovode na bacačima plamena. "Dovodi i cijevi su još uvijek dosta čisti. Iz onoga što mogu vidjeti, rade dobro." Mračno je dodao: "Poprilična je količina upotrijebljena."

"Bolje je da doneseš gorivo da ga napunimo. Ash, ti idi s njim."

Parker je pogledao znanstvenog časnika. Na njegovom se licu ništa nije moglo pročitati. "Mogu sam." Ash je kimnuo glavom. Inženjer je uzео svoje oružje, okrenuo se i otišao.

Ostali su mrzovoljno stajali oko stola čekajući Par-kerov povratak. Nesposobna da izdrži tišinu Riplev se okrenula prema znanstvenom časniku.

"Još neko mišljenje? Svježe ideje, prijedlozi, sugestije? Od tebe ili od Majke?"

Slegao je ramenima, izgledajući pokajnički. "Ništa novo. Još uvijek uspoređujem informacije."

Oštro se zagledala u njega. "Ne mogu vjerovati. Hoćeš reći da sa svime što imamo na ovome brodu u smislu snimljenih informacija ne možemo doći do nečeg boljeg za borbu protiv ove stvari?"

"N

"Izgleda da je tako, zar ne? Ne zaboravi da ovo s čime imamo posla nije obična, predvidljiva zvijer. Sama si rekla da može biti sposobna za bilo što.

Posjeduje određenu količinu misaonih sposobnosti, najmanje kao i pas i najvjerojatnije više od čimpanze. Također je pokazalo mogućnost učenja. Kao potpuni stranac na NOSTROMU, uspjelo je brzo naučiti kako se uglavnom neprimijećeno kretati brodom. Hitro je, snažno i lukavo. Vrsta grabežljivca kakvog do sada nismo susreli. Nije ni čudo što su naši napori da ga se riješimo završili neuspjehom."

"Zvučiš kao da si spreman odustati." "Samo iznosim očito."

"Ovo je moderan, dobro opremljen brod sposoban za let kroz hiper-svemir i obavljanje brojnih složenih funkcija. Govoriš mi da su njegove mogućnosti nedovoljne da se nose sa samo jednom velikom životinjom?" "Žao mi je, kapetane. Dao sam vam procjenu situacije onako kako ju ja vidim. Drugačije želje neće izmijeniti činjenice. Čovjek s pištoljem može loviti tigra po danu s nekakvim očekivanjima uspjeha. Oduzmite mu svjetlo, postavite ga u džunglu po noći, okružite ga s nepoznatim i svi njegovi primitivni strahovi se vraćaju. Prednost za tigra.

Mi radimo u tami neznanja." "Vrlo poetično, ali ne i vrlo korisno." "Žao mi je." Izgledao je kao da ne mari ni za što. "Što želiš da napravim?"

"Pokušaj promijeniti neke od onih 'činjenica' u koje si toliko siguran. Vрати se Majci," zapovjedila mu je, "i nastavi postavljati pitanja sve dok ne dobiješ neke bolje odgovore."

"U redu. Pokušat ću. Ionako ne znam što očekuješ. Majka ne može sakriti informaciju."

"Pokušaj s drugim pitanjima. Ako se prisjetiš, ja sam imala nešto sreće radeći kroz ECIU. Poziv u pomoć koji to nije?"

"Sjećam se." Pogledao ju je s poštovanjem. "Možda si u pravu." Otišao je.

Lambertova je sjela. Ripley je prišla i sjela do nje.

"Pokušaj izdržati. Znaš da bi Dallas isto učinio za nas. Nema mogućnosti da bi on napustio brod bez da se uvjeri da li smo ili nismo živi."

Lambertova nije izgledala smireno. "Ja samo znam da od nas tražiš da ostanemo da nas jednog po jednog ubije."

"Obećavam ti. Ako bude izgledalo da neće uspjeti brzo ću nas izvući odavde. Bit ću prva u šatlu."

Iznenadna misao oblikovala se u njezinoj glavi. Bila je neobična, nekako nije bila baš na mjestu, ali je ipak na neki neobjašnjiv način bila čudno povezana sa svim njezinim sadašnjim brigama.

Pogledala je Lambertovu. Njezina je suputnica morala odgovoriti iskreno, inače nije bilo smisla u postavljanju pitanja. Iako Lambertova može biti osjetljiva kada se radi o drugim stvarima, Ripley je zaključila da u ovoj osobnoj stvari može vjerovati njezinom odgovoru.

Naravno, odgovor, bio on pozitivan ili negativan, neće najvjerojatnije ništa značiti. Bio je to samo mali perverzni misaoni mjehurić koji će raditi i nastaviti dominirati njezinim mislima sve dok ga ne probuši. Bez nekog pravog značenja.

"Lambertova, da li si ikada spavala s Ashem?"

"Ne." Njezin je odgovor bio trenutačan, ne ostavljajući mjesta oklijevanju ili razmišljanju. "A ti?"

"Ne." Obje su zašutjele na nekoliko minuta prije nego što je Lambertova ponovno progovorila.

"Nikada nisam imala utisak", rekla je ležerno, "da ga posebno zanima."

To je bio završetak rasprave, barem što se ticalo navigatorice. Što se ticalo Ripley, malo je falilo da to bude završeno. Nije mogla reći zbog čega je nastavila razmišljati o tome. Ali pomisao se nadnosila nad njezine misli izluđujući ju, mučeći ju, ali nije mogla shvatiti zašto, čak ni da joj život o tome ovisi.

Parker je provjerio manometar na prvom cilindru s metanom, uvjeravajući se da je cilindar plina pod visokim tlakom pun. Isto je učinio i s drugim koji je bio naslonjen na zid u blizini. Zatim je podigao dva teška cilindra i krenuo prema stepeništu.

Paluba B je bila napuštena, kao što je bilo i ispod nje. Što se prije pridruži ostalima, bolje će se osjećati. Činjenica je bila da je sada želio da je dopustio Ashu da mu se pridruži. Bio je idiot što je po cilindre otišao sam. Svi koje je tudinac napao bili su sami. Pokušao je ići malo brže unatoč neugodnoj težini cilindara.

Prošao je zavoj hodnika, zastao i umalo ispustio jedan cilindar. Ispred se nalazila glavna komora. U A hodniku ispod nje, ali ne daleko ispod, nešto se pomaknulo. Ali da li se pomaknulo? Bilo je vrijeme za privide, pa je žmirnuo nekoliko puta pokušavajući razbistriti um i oči.

Umalo je nastavio put kada je pokret sjene ponovljen. Bio je to nejasan nagovještaj nečega visokog i teškog. Gledajući oko sebe, locirao je jedan od sveprisutnih zidnih interkoma. Ripley i Lambertova bi još uvijek trebale biti na mostu. Pokrenuo je prekidač ispod žičane mreže.

Nešto nerazumljivo izašlo je iz zvučnika na Rip-levnoj konzoli. Isprva je mislila da je to samo lokalna statika, a onda je zaključila da je prepoznala riječ ili dvije.

"Ovdje Ripley."

"Stišaj se!" inženjer je užurbano prošaptao u inter-kom. Ispred njega, pokreti u hodniku su iznenada prestali. Ako ga je stvorenje čulo ...

"Ne mogu te čuti." Ripley je sa zbunjenom Lambertovom izmijenila pogled pun čuđenja. Ali kada je ponovno progovorila u interkom utišala je svoj glas kao što je bilo traženo. "Ponovi ... čemu potreba za tišinom?"

"Tuđin'ac." Prošaptao je Parker ne usuđujući se podignuti glas. "Nalazi se pred komorom na desnom boku. Da, sada! Polako otvori vrata. Kada ti kažem brzo ih zatvori i raznesi vanjska vrata."

"Jesi li siguran ...?"

Brzo ju je prekinuo. "Kažem ti, imamo ga! Samo napravi kako sam ti rekao." Prisilio se da se smiri. "Sada ih otvori. Polako."

Ripley je oklijevala, krenula je nešto reći, a onda primijetila Lambertičino energično kimanje. Ako Parker nije u pravu, nemaju što izgubiti osim beznačajne količine zraka. U drugu ruku, ako zna što radi... Pokrenula je prekidač.

Ispod, Parker je pokušao postati dio zida u hodniku dok je njime odzvanjala slabašna škripa.

Unutarnja vrata zračne komore kliznula su u stranu. Nekoliko lampi svijetlilo je u unutrašnjosti komore. Jedna je bila posebno jaka, smaragdne zelena. Tuđinac ju je sa zanimanjem pogledao i pomaknuo se da stane na prag komore.

Hajde, proklet bio, mahnilo je pomislio inženjer. Pogledaj lijepo zeleno svjetlo. Tako je. Ne bi li želio imati lijepo zeleno svjetlo samo za sebe? Naravno da bi. Samo uđi unutra i uzmi lijepo zelenilo. Još samo nekoliko koraka i zauvijek može biti tvoje. Još samo nekoliko koraka, Bože, još samo nekoliko koraka.

Fasciniran postojano pulsirajućim indikatorom tuđinac je zakoračio u komoru. Bio je u potpunosti unutra. Ne previše, ali tko može reći kada će mu iznenada postati dosadno, ili kada će postati sumnjičav?

"Sad", prošaputao je u interkom. "*Sad.*"

Ripley se pripremila da pokrene prekidač za zatvaranje vrata u opasnosti. Ruka joj je bila na pola puta do prekidača kada je NOSTROMOVA sirena za slučaj opasnosti zatulila u želji za pažnjom. Ona i Lambertova su se smrzle. Pogledale su jedna drugu i vidjele svoj osobni šok odražen na licu one druge. Ripley je pokrenula prekidač.

Tuđinac je također čuo sirenu. Zgrčio je mišiće i odskočio unatrag preskačući prag komore u jednom nevjerojatnom skoku. Vrata komore zalupila su se samo djelić sekunde brže. Jedan njegov ud ostao je ukliješten između zida i vrata.

Tekućina je izvirala iz smrskanog uda. Tuđinac je ispustio zvuk nalik na jauk ili urlik načinjen pod vodom. Trznuo se unatrag ostavljajući zarobljeni ud pričvršćen između metalnih ploha. Zatim se okrenuo i potrčao niz hodnik, slijep od bola, jedva primijećujući paraliziranog inženjera dok ga je podigao i bacio u stranu prije nego što je nestao iza najbližeg zavoja. Iznad skvrčenog Parker-a svijetlilo je zeleno svjetlo, a riječi UNUTARNJA VRATA ZATVORENA pojavila su se na ekranu.

Metal komore nastavio se pjeniti i otapati dok su se vanjska vrata otvorila. Ispred komore se pojavio dašak smrznutog zraka dok je atmosfera koja je bila čuvana u unutrašnjosti izvijala u svemir.

"Parker?" Ripley je zabrinuto progovorila u inter-kom, gurnula prekidač i podesila skaluu. "Parker, što se događa dolje?" Pozornost joj je privuklo postojano treperenje zelenog svjetla na njezinoj konzoli.

"Što se događa?" Lambertova se nagnula iz svog sjedala. "Da li je uspjelo?"

"Nisam sigurna. Unutarnja vrata su zatvorena, a vanjska su izbijena van."

"To bi trebalo biti to. Ali, što je s Parkerom?"

"Ne znam. Ne dobivam odgovor od njega. Da je uspjelo, vrištao bi tako glasno da bi uništio zvučnike." Donijela je odluku. "Idem dolje pogledati. Preuzmi." Izvukla se iz svog sjedišta i potrčala prema hodniku B.

Nekoliko je puta zamalo pala. Jednom se zaletjela u pregradu i zamalo si razbila glavu. Nekako je uspjela održati ravnotežu i oteturati dalje. U njezinim mislima nije prevladavao tuđinac. Bio je to Parker, drugo ljudsko biće. Sada je to bila vrlo rijetka pojava na NOSTROMU.

Spustila se stepenicama u hodnik B i krenula prema komori. Hodnik je bio prazan, osim mlitavog oblika ispruženog na palubi: Parker.

Nagnula se nad njega. Bio je zburjen i polusvjes-tan. "Što se dogodilo? Izgledaš poput smeća. Da li...?"

Inženjer je pokušavao oblikovati riječi, ali morao se zadovoljiti malaksalim gestikuliranjem prema komori. Ripley je zašutjela, pogledala u pokazanom pravcu i ugledala zapjenjenu rupu u vratima komore. Vanjska su vrata još uvijek bila otvorena nakon navodnog izbacivanja tuđinca u ništavilo. Počela je ustajati.

Kiselina je progrizla kroz cijela vrata.

Začuo se *bang* zraka koji je izlazio i zahvatio ih je mali vihor. Zrak je vrištao dok ga je vakuum usisavao. Treptavi crveni signal pojavio se unutar nekoliko udub-ljenja u zidu.

KRITIČNA DEKOMPRESIJA

Sirena se ponovno oglasila, sada s mnogo više histerije i boljim razlogom. Vrata za slučaj opasnosti zatvorila su se po cijelom brodu, počinjući s oštećenom sekcijom. Parker i Ripley su trebali biti sigurno zatvoreni u dijelu hodnika ... samo što su se hermetička vrata koja su ih odvajala od predvorja komore zaglavila najednom od cilindara s metanom.

Vjetar je nastavio bjesniti dok je tražila nešto, bilo što, da pomakne zaglavljene cilindare. Pri ruci joj je bio samo drugi cilindar. Podigla ga je i upotrijebila za udaranje po zaglavljenom cilindru. Ako bi bilo koji pukao, i mala iskra od udaranja metala po metalu bila bi dovoljna da zapali sadržaj obaju cilindara. Ali ako ga ne izbije, i to brzo, potpuna dekompresija će ih ionako ubiti. Već je bila oslabljena od pomanjkanja zraka. Krv se pjenila u njezinim ušima i nosu. Pad tlaka prouzročio je ponovno krvarenje iz Parkerovih rana.

Posljednji je put zamahnula prema uklještenom cilindru. Iskočio je kao podmazan. Nakon toga vrata su se uz tresak do kraja zatvorila i hućanje vjetra koji je istjecao je nestalo. Uzburkani se zrak nastavio kovitlati oko njih još nekoliko minuta.

Na mostu, Lambertova je gledala kako se na njezinoj konzoli pojavljuju zlokobni ispisi: TRUP PRO-BUŠEN - PREGRADE ZA SLUČAJ OPASNOSTI ZATVORENE. Uključila je interkom.

"Ash, donesi kisik. Naći ćemo se kod glavne komore ispred posljednje sigurnosne pregrade."

"Dobro. Odmah dolazim."

Ripley je stala na drhtave noge, boreći se za svaki udisaj u prostoriji s manjkom zraka. Krenula je prema komandama za podizanje pregrada koje su bila smještene u svaku od njih. Tamo se nalazilo dugme koje će otvoriti pregradu i stvoriti prolaz prema sljedećoj zatvorenoj sekciji i svježem zraku.

U posljednji je trenutak, baš kada se spremala pritisnuti crveno dugme, na svoj užas primijetila da ne petlja po vratima koja vode u unutrašnjost hodnika B već u prazno predvorje komore. Okrenula se, pokušala se usmjeriti prema suprotnim vratima do kojih je padala koliko je i hodala. Trebalo joj je nekoliko dragocjenih minuta da locira kontrole na vratima. Misli su plivale njezinim mozgom i raspršivale se poput ulja na vodi. Zrak je oko nje postao maglovit, pun mirisa ruža i jorgovana.

Pritisnula je dugme. Vrata se nisu pomaknula. Onda je vidjela da pritišće pogrešnu kontrolu.

Služeći se vratima kao osloncem, pokušavajući svojim staklenim nogama dati neophodnu pomoć, borila se da sakupi snagu za još jedan pokušaj. Nije ostalo još mnogo zraka za udisanje.

Lice je ispunilo otvor smješten u vratima. Bilo je iskrivljeno, mutno, ali na neki način poznato. Netko po imenu Lambertova živio je iza tog lica. Bila je vrlo umorna i počela je lagano kliziti niz vrata.

Glava joj je bila puna dalekih i bijesnih misli dok je njen posljednji oslonac nestajao. Vrata su kliznula gore, a glavom je udarila u palubu. Navala čistog zraka, neopisivo ugodnog i osvježavajućeg, prohujala je preko njezinog lica. Magla u očima počinjala je blijediti, iako se ista stvar još uvijek nije događala u njezinom izgadnjelom mozgu.

Sirena je označila povratak potpunog unutarnjeg pritiska kad su im se Ash i Lambertova pridružili. Znanstveni se časnik požurio pobrinuti za Parkera koji je bio ponovno malaksao zbog pomanjkanja kisika i sada je počeo dolaziti svijesti.

Riplevne su oči bile otvorene i gledale su uokolo, ali ostatak njezinog tijela nije funkcionirao. Dlanovi i stopala, noge i ruke bile su ispružene u nezgrapnim pozama preko njezinog tijela i palube poput udova vitke, ali ne naročito dobro izrađene lutke. Disanje joj se sastojalo od napornog površnog dahtanja.

Lambertova je spustila spremnik s kisikom pored svoje prijateljice. Preko Riplevnih usta i nosa stavila je malu prozirnu masku i umjetna pluća. Oči su joj se zatvorile od pukog zadovoljstva. Ostala je tako nepomična gutajući čisti kisik u dugim dubokim udisajima. Jedini šok za njezin sustav bilo je oduševljenje.

Napokon je skinula masku s lica i na trenutak ostala ležati normalno dišući. Uobičajeni tlak se vratio, primijetila je. Pregrade su se automatski podigle s povratkom standardne atmosfere. Da bi nadopunio tu atmosferu, znala je, brod je bio prisiljen ispustiti rezervne spremnike. Bavit će se tim problemom kada na to budu primorani, mislila je.

"Jesi li dobro?" Ash je ispitivao Parkera. "Što se ovdje na kraju dogodilo?"

Parker je obrisao komadić osušene krvi s gornje usne i pokušao otresti paučinu s mozga.

"Preživjet ću." Na trenutak je zanemario posljednje pitanje znanstvenog časnika.

"Što je s tuđincem?" ponovno je pokušao Ash.

Parker je odmahnuo glavom grčeći se od iznenadnog bola. "Nismo uspjeli. Sirena za slučaj opasnosti počela je tuliti i iskočio je natrag u hodnik. Izgubio je ruku, ili kako god to želiš zvati, pri zatvaranju unutarnjih vrata. Oslobodio se poput guštera koji odbacuje rep."

"Zašto ne," prokomentirao je Ash, "sa svojim urođenim talentom za regeneraciju?"

Inženjer je nastavio, zvučeći u potpunosti razočarano kao što se i osjećao. "Imali smo kurvinog sina. *Imali* smo ga." Zastao je, pa dodao: "Kada se otkinuo od uda posvuda je krvario. Ud je krvario. Mislim da je ostatak na tijelu brzo zarastao, na svu sreću. Kiselina je progrizla direktno kroz vrata. To je uzrokovalo de-kompresiju." Drhtavo je pokazao vrata koja su odvajala predvorje komore od ostatka hodnika.

"Najvjerojatnije i odavde možeš vidjeti rupu u vratima."

"Zaboravi sada na to." Ash je znatiželjno pogledao u strop. "Tko je aktivirao sirenu?"

Ripley gaje prodorno pogledala. "To ti reci meni."

"Što to treba značiti?"

Obrisala je krv iz nosa i udahnula. "Pretpostavljam da se sirena uključila sama od sebe. To bi bilo logično objašnjenje, zar ne? Samo privremeno, pomalo slučajan kvar?"

Znanstveni je časnik ustao i pogledao ju kroz spuštene vjeđe. Osigurala se da joj je preostali cilindar s metanom na dohvat ruke prije nego što je progovorila. Ali Ash nije napravio nikakav pokret prema njoj. Još ga uvijek nije mogla shvatiti.

Ako je kriv, trebao bi ju napasti dok je oslabljena, a Parker nikakav. Ako nije kriv, trebao bi biti dovoljno lud da učini isto. Nije učinio ništa, a za to nije bila spremna.

Ipak, barem su prve riječi njegovog odgovora bile predvidljive. Zvučao je malo bjesnije nego inače. "Ako imaš nešto za reći, reci. Dosta mi je ovih stalnih bojažljivih aluzija. I optužbi."

"Nitko te ne optužuje."

"Malo sutra." Zapao je u mrzovoljnu šutnju. Rip-ley nije dugo ništa rekla, a zatim je pokazala Parkera. "Ondesi ga do ambulante i pokrpaj ga. Znamo da se autoliječnik može nositi barem s time."

Ash je podigao inženjera, prebacio Parkerovu desnu ruku preko svojih ramena i krenuo niz hodnik. Prošao je pored Ripley a da ju nije ni pogledao.

Kada su on i njegov teret nestali iza prvog zavoja, Ripley je ispružila ruku. Lambertova ju je prihvatila i povukla ju gore, zabrinuto gledajući Ripley koja je još uvijek pomalo drhtala. Ripley se nasmiješila i pustila ruku koja joj je služila za oslonac.

"Bit ću dobro." Nesigurno je počela čistiti mrlje na hlačama. "Koliko smo kisika izgubili u ovoj maloj epizodi? Trebamo precizno očitavanje." Lambertova nije odgovorila, samo ju je nastavila sumnjičavo gledati.

"Nešto nije u redu s tim? Zašto me gledaš na taj način? Očitavanja kisika više nisu za javnu upotrebu?"

"Nemoj mi odgristi glavu", odgovorila je Lambertova bez ljutnje. U njezinom se glasu mogla osjetiti ne-vjerica. "Optužila si ga. Ti si ga zaista optužila da je uključio alarm da spasi tuđinca." Polagano je stresla glavom. "Zašto?"

"Zato što mislim da laže. I ako mogu doći do snimljenih dosjea, to ću i dokazati."

"Dokazati što? Čak i da nekako možeš dokazati da je odgovoran za uključivanje alarma ne možeš dokazati da to nije bilo slučajno."

"Prilično neobično vrijeme za takvu vrstu slučajnosti, zar ne?" Ripley je nekoliko trenutaka šutjela, a zatim tiho upitala: "Još uvijek misliš da nisam u pravu, zar ne?"

"Ne znam." Lambertova je bila umorna i nije bila raspoložena za diskusiju. "Više ništa ne znam. Aha, pretpostavljam da mogu reći da mislim da nisi u pravu. Nisi u pravu ili si luda. Zašto bi Ash ili netko drugi štitio tuđinca? Ubio bi ga, isto kao što je ubio i Dallasa i Bretta. ^4&0 ih je ubio."

"Hvala. Uvijek želim znati na koga mogu računati." Ripley se okrenula od navigatorice i odlučno krenula niz hodnik prema stepenicama.

Lambertova ju je gledala kako odlazi, slegnula je ramenima i počela prikupljati cilindre. Rukovala je me-tanskim cilindrima s istom pažnjom kao i s onima koji su sadržavali kisik. Bio je jednako važan za njihovo preživljavanje ...

"Ash, da li si unutra? Parker?" Pošto nikakav odgovor nije dospio do nje, Ripley je pažljivo ušla u prostoriju sa središnjim računalom. Mozak NOSTROMA bio joj je u potpunosti na raspolaganju na neodređeno vrijeme.

Sjela je ispred glavne konzole, uključila ju i čvrsto pritisnula palac na identifikacionu ploču.

Ekрани s podacima su bljesnuli u život.

Za sada je sve bilo lako. Sada mora raditi. Na trenutak je razmislila, a zatim upisala peteroznamenasti kod za koji je mislila da će joj dati odgovor koji je tražila.

Ekрани su ostali prazni čekajući pravilno pitanje. Pokušala je drugu, malo korištenu kombinaciju, ali dočekao ju je isti nedostatak uspjeha.

Frustrirano je opsovala. Ako je ograničena na isprobavanje slučajnih kombinacija radit će za konzolom do sudnjeg dana. Koji, prema stupnju tuđinčevog reduciranja broja članova posade, ne bi bio jako daleko u budućnosti.

Pokušala je s tercijarnom kombinacijom umjesto primarne i bila zapanjena kada se ekran naglo osvijetlio spreman za prijem i odašiljanje. Ali nije ispisao zahtjev za unos. To je značilo da je kod bio samo djelomice uspješan. Što učiniti?

Pogledala je sekundarnu tipkovnicu. Bila je dostupna svim članovima posade, ali nije imala udjela u povjerljivim dosjeima i podacima. Ako bi se uspjela dosjetiti kombinacije za međusobno povezivanje, mogla bi koristiti drugu tipkovnicu za postavljanje pitanja glavnoj memoriji.

Brzo je promijenila sjedalo, unijela kod za međusobno povezivanje nadajući se da je točan i otipkala prvo pitanje. Kvak je bila u tome da li će kod biti prihvaćen bez pitanja ili ne.

Prihvaćanje koda će biti označeno pojavom njezinog pitanja na ekranu.

Boje su se nekoliko sekundi lovile. Ekran se očistio.

TKO JE UKLJUČIO SUSTAV ZA UZBUNU U ZRAČNOJ KOMORI BROJ 2?

Odgovor je zasvijetlio ispod.

ASH.

Sjedila je probavljajući to. To je bio odgovor kojeg je očekivala, ali imajući ga hladnokrvno ispisanog tako da ga svatko može vidjeti, donosilo je njegovu stvarnu važnost u obliku velikog tereta. Znači, to je bio Ash. Sada je kritično pitanje bilo: da li je cijelo vrijeme to bio Ash? Unijela je novo pitanje. **DA LI ASH ŠTITI TUĐINCA?** Izgleda da je ovo bio Majčin dan za kratke odgovore. **DA.**

Zauzvrat i ona može biti kratka. Njezini su se prsti pomicali tipkovnicom. **ZAŠTO?**

Napeto se nagnula naprijed. Ako računalo odluči ne otkrivati daljnje informacije znala je da nikakvi dodatni kodovi neće moći izvući odgovor. Naravno, postojala je mogućnost da kompjutor uistinu nema objašnjenja za neobično ponašanje znanstvenog časnika. Ipak ih je imao.

POSEBNA ZAPOVIJED 937 ZNANSTVENO OSOBLJE POVJERLJIVA INFORMACIJA

SAMO ZA OČI

Pa, uspjela je do sada. Može pokušati zaobići ova ograničenja. Počela je kad se pored nje s treskom spustila ruka uranjajući do lakta u kompjutorski terminal.

Okrenuvši se u stolici, njezino je srce propustilo nekoliko otkucaja, ugledala je ne stvorenje, već siluetu i lice koji su joj postali jednako strani.

Ash se lagano nasmiješio. Nije bilo humora u tom zakrivljavanju usana. "Izgleda da je zapovijedanje za tebe mrvicu preteško da se baviš njime. Ipak, odgovarajuće vodstvo je uvijek problematično u ovakvim okolnostima. Mislim da te nitko ne treba kriviti."

Ripley je polako ustala iz stolice, pažljivo ju držeći između sebe i Asha. Asheve riječi mogu biti pomirljive, čak i suosjećajne. Njegova djela nisu.

"Nije problem u vodstvu Ash, već u odanosti." Pazeći da joj je zid iza leđa, počela je kružiti prema vratima. Okrenuo se prema njoj još uvijek se smješkajući.

"Odanost? Ne vidim manjak toga." Sada je bio oličenje dražesnosti, mislila je. "Mislim da smo svi radili nabolje što možemo. Lambertova je bila pomalo pesimistična, ali oduvijek smo znali da je sklona emocijama. Vrlo je sposobna pri određivanju broskog kursa, ali ne tako dobra pri planiranju svog."

Ripley je nastavila kružiti oko njega, prisiljavajući se da uzvratiti smiješak. "Sada nisam zabrinuta za Lambertovu. Zabrinuta sam za tebe." Počela se okretati prema otvorenim vratima osjećajući kako joj se trbušni mišići napinju u iščekivanju.

"Sva se ta paranoja ponovno vraća", tužno je rekao. "Potrebno ti je malo odmora." Zakoračio je prema njoj i posegnuo da joj pomogne.

Jurnula je saginjući se tik ispod njegovih zgrčenih prstiju. Našla se u hodniku trčeći u pravcu mosta. Bila je prezaposlena za poziv u pomoć i trebala je kisik.

Na mostu nije bilo nikoga. Nekako gaje ponovno zaobišla pokrećući prekidače za uzbunu dok je trčala. Pregradna su vrata odgovorila zatvaranjem iza nje, svaka samo sekundu prekasno da ga presretnu.

Napokon ju je uhvatio u blagovaonici. Parker i Lambertova stigli su nekoliko trenutaka kasnije. Signali uključeni zatvaranjem pregradnih vrata izvijestili su ih da nešto nije u redu u blizini mosta, i bili su na putu tamo kada su susreli progonitelja i progonjenu.

Iako to nije bio tip uzbune koju su očekivali naći, dobro su reagirali. Lambertova je ušla prva. Skočila je Ashu na leđa. Ljutit, pustio je Ripley, zgrabio navigatorku i bacio ju preko sobe, a onda se vratio onome što je radio prije nekoliko trenutaka, pokušavajući istisnuti život iz Ripley. Parkerova je reakcija bila manje hitra, ali promišljenija. Ash bi cijenio inženjerove rasuđivanje. Parker je podigao jedan od čvrstih tragača i stao iza Asha koji je svrsishodno nastavljao daviti Ripley. Inženjer je svom snagom zamahnuo tragačem.

Nastao je tupi *tunk*. Tragač je nastavio svoj luk dok je Asheva glava krenula u suprotnom smjeru. Nije bilo krvi. Samo su šarene žice i tiskani krugovi bili vidljivi kako strše iz uništenog patrljka vrata znanstvenog časnika.

Ash je pustio Ripley. Srušila se na pod gušeći se i držeći za grlo. Njegove su ruke izvele stravičnu pantomimu iznad ramena dok su tražile lubanju koja je nedostajala. Onda se on, ili točnije rečeno ono, srušilo na leđa, povratilo ravnotežu i započelo pretraživanje palube u potrazi za odsječenom glavom ...

Trinaest

"Robot... prokleti robot!" mrmljao je Parker. Neokrvavljeni tragač mu je mlitavo visio u ruci. Izgleda da su se u torzu i glavi nalazili audio senzori, jer se snažni oblik munjevito okrenuo na zvuk Parke-rovog glasa i počeo mu prilaziti. Podignuvši tragač, inženjer je njime udario po Ashevom ramenu, pa opet, i opet... bez učinka. Ruke su se pipkajući približile i uhvatile Parkera u zagrljaj koji je bio sve, samo ne srdačan. Ruke su se podignule naviše, obgrlile mu vrat i stegnule ga neljudskom snagom.

Ripley se oporavila i sada je uspaničeno tražila sve dok nije pronašla jednu od starih šok cijevi s kojima su u početku planirali otjerati tuđinca. Zgrabila ju je opa-zivši da još uvijek ima potpun naboj.

Lambertova je vukla Asheve noge pokušavajući podići podivljali stroj. Gole žice i kontakti stršili su iz otvorenog vrata. Ripley je posegnula za njima. Parkero-ve su oči bile izbuljene, a iz njegovog je stegnutog grla izlazilo slabašno soptanje.

Pronašavši čvor pun vodova, Ripley je ugurala vrh cijevi i pritisnula prekidač. Izgledalo je da je Ashev zahvat na inženjeru malo oslabio. Izvukla je cijev, promijenila joj položaj i ponovno ju gurnula unutra.

Plave su iskre poletjele iz vrata. Ponovno je gurnula cijev unutra držeći prekidač pritisnutim.

Pojavio se kratki bljesak i smrad spaljene izolacije.

Ash se srušio. Parkerova su se prsa dizala i spuštala dok se borio da dođe do daha; otkotrljao se, nekoliko puta zakašljao i ispljunuo sluz na palubu.

Nekoliko je puta trepnuo očima zureći u nepokretnu masu stroja. "Proklet bio. Prokleti Kompanijin stroj." Ustao je i nogom udario metal. Metal nije reagirao, samo je nepokretno i nevino ležao na palubi.

Lambertova je nesigurno pogledom prelazila s Parkera na Ripley. "Da li će mi netko reći što se, do vraga, događa?"

"Postoji samo jedan način da otkrijemo." Ripley je pažljivo odložila cijev na stranu osiguravajući se da joj je na dohvatu ruke u slučaju iznenadne nužde i prišla tijelu.

"Što je to?" upitala je Lambertova.

Ripley je pogledala Parkera koji je masirao grlo. "Povezi ponovno glavu. Mislim da sam spalila sustav za kretanje u tijelu, ali glava i memorija bi trebale funkcionirati kada se uključe u struju. On je štitio tuđinca od početka. Pokušavala sam ti to reći." Rukom je pokazala les. Bilo je teško početi razmišljati o članu posade, Ashu, kao o još jednom dijelu opreme. "On gaje pustio na brod unatoč propisima, sjeti se." Lice joj se zgrčilo kada se prisjetila.

"Iskoristio je Kaneov život kao izgovor, ali nikada nije bio zabrinut za njega. Dopustio je toj stvari da raste unutar njega, znajući cijelo vrijeme što se događa. I on je uključio sirenu za opasnost u zračnoj komori da ga spasi."

"Ali zašto?" Lambertova se protivila, još uvijek u nemogućnosti da sve poveže u jednu cjelinu.

"Samo nagađam, ali jedini razlog koji mi pada na pamet za postavljanje robota kao člana posade i prikriivanje te činjenice od nas je da je netko želio vjernog promatrača za izvješća o napretku."

Pogledala je Lambertovu. "Tko dodjeljuje osoblje brodovima, vrši promjene u posljednji trenutak poput promjene znanstvenog časnika i jedini je u mogućnosti potajno smjestiti robota na brod? U koju god svrhu to bilo?"

Lambertova više nije izgledala zbunjeno. "Kompanija."

"Naravno." Ripley se veselo nasmiješila. "Kompanijine robotske sonde sigurno su pokupile signal s olupine. NOSTROMA je zadesilo daje on idući Kompanijin brod čiji kurs vodi kroz taj kvadrant Svemira. Postavili su Asha na brod da motri na stvari i da se pobrine da ispunimo nešto što Majka zove Posebna zapovijed 937.

Ako bi se provjera signala pokazala bezvrijednom, Ash bi to mogao javiti Kompaniji bez da mi ikada saznamo što se događa. Ako je vrijedan, onda će Kompanija saznati sve što treba prije nego što se suoči s komplikacijama slanja skupo opremljene istraživačke ekspedicije. Jednostavno, slučaj maksimalnog profita i minimalnog gubitka. Njihov profit, naš gubitak."

"Super", Parker je zagundao. "Do sada si sve shvatila i objasnila. Sada mi reci zašto ovog kurvinog sina moramo ponovno sastaviti." Pljunuo je na Ashevo tijelo.

Ripley je Ashevu glavu postavila na stol i dovela kabl iz zida pored stražnjeg djela autokuhara do nepokretne lubanje. "Moramo otkriti što još skrivaju. Slažeš se?"

Parker je nevoljko kimnuo: "Slažem se." Krenuo je naprijed. "Daj pusti mene da to napravim."

Inženjer je petljao sa žicama i konektorima smještenima na stražnjoj strani Asheve glave, ispod umjetne kose. Kada su oči znanstvenog časnika počele treptati, Parker je zadovoljno progundao i odmaknuo se. Ripley se nagnula prema glavi. "Ash, možeš li me čuti?" Nije bilo odgovora.

Pogledala je Parkera.

"Dobro sam ga uključio. Voltaža je samopodesiva. Trebao bi odgovoriti, osim ako neki ključni krugovi nisu poremećeni prilikom udarca glave o palubu. Memorij-ske ćelije i verbalno-vizualne komponente su jako dobro zaštićene u ovim visokorazvijenim modelima. Očekujem da progovori."

Pokušala je ponovno. "Možeš li me čuti, Ash?" Poznati glas, nimalo dalek, odjeknuo je blagovaničicom. "Da, mogu te čuti."

Bilo je teško obraćati se glavi bez tijela, iako je znala da je dio stroja poput cijevi ili tragača. S Ashem je bila na dužnosti mnogo sati.

"Što ... što je Posebna zapovijed 937?" "To je protiv propisa i mog unutarnjeg programiranja. Znaš da ti ne mogu reći."

Uspravila se. "Onda nema smisla razgovarati. Parker, izvuci utikač."

Inženjer je posegnuo za žicama, a Ash je munjevito reagirao pokazujući da su njegovi spoznajni krugovi u istinu neoštećeni. "U biti, moje su zapovjedi bile sljedeće." Parkerova se ruka prijeteći nadnosila nad kablom. "Zapovjedbno mi je da promijenim NOSTRO-MOV kurs ili da se pobrinem da ga posada skrene s planiranog kursa tako da pokupi signal, programiram Majku da vas dignu iz hiper-sna i programiram njezinu memoriju tako da vam ispriča priču o pozivu u pomoć."

Kompanijini su stručnjaci već znali da je signal upozorenje, a ne poziv u pomoć."

Parker je čvrsto stisnuo šake.

"Na izvoru signala", nastavio je Ash, "trebali smo istražiti oblik života, gotovo sigurno neprijateljski, prema onome što su Kompanijini stručnjaci izvukli iz signala, te ga dopremiti natrag na promatranje i Kom-panijinu procjenu mogućih komercijalnih primjena. Uz diskreciju, naravno."

"Naravno", složila se Riplev imitirajući ravnodušan ton stroja. "Ovo dobro objašnjava zašto smo izabrani, umjesto da odmah pošalju skupu istraživačku ekspediciju." Izgledala je perverzno zadovoljna prona-šavši pravi razlog sakrivan u Ashevim riječima.

"Uvoženje na bilo koji nastanjeni svijet, a pogotovo Zemlju, opasnog tuđinskog oblika života najstrože je zabranjeno. Pripremajući da sve izgleda kao da je priprosta posada tegljača slučajno naletjela na njega, Kompanija je imala načina da se pobrine da tuđinac na Zemlju dospije 'nenamjerno'. Dok bi mi možda završili u zatvoru, nešto bi se moralo učiniti sa stvorenjem.

Naravno, Kompanijini bi stručnjaci velikodušno pristali osloboditi carinske službenike ovog opasnog tereta. Da se transakcija olakša, već prije bi isplatili nekoliko znatnih svota.

A ako bi imali sreće, Kompanija bi nas izvukla iz zatvora i dobro se pobrinula za nas čim bi vlast utvrdila da smo zaista naivni kao što izgledamo. Što smo i bili."

"Zašto?" Lambertova je željela znati. "Zašto nas nisi upozorio? Zašto nam nije bilo rečeno u što se upuštamo?"

"Zato što možda ne biste surađivali", objasnio je hladno i logično Ash. "Politika Kompanije zahtijevala je vašu suradnju bez da znate o čemu se radi. Ono što je Riplev rekla o zavaravanju carine vašom naivnošću u potpunosti je točno."

"Ti i prokleta Kompanija", zarežao je Parker. "Što je s našim životima, čovječe?"

"Nisam čovjek." Ash je napravio ispravku bez ljutnje. "Što se tiče vaših života, Kompanija ih je smatrala potrošnim materijalom. Glavna je briga bio tuđinski oblik života. Nadali su se da ćete ga uhvatiti i preživjeti da pokupite svoje plaće, ali to je bila, moram priznati, sporedna stvar. Tu nije bilo ništa osobno od strane Kompanije. Samo vaša sreća da ste tu gdje jeste."

"Kako" utješno", progundala je Riplev. Razmislila je trenutak, pa rekla: "Već si nam rekao daje naša uloga u slanju na onaj svijet bila 'istražiti oblik života, gotovo sigurno neprijateljski'. I to da su Kompanijini stručnjaci cijelo vrijeme znali daje signal upozorenje, a ne poziv u pomoć."

"Da", odgovorio je Ash. "Bilo je prekasno, sudeći po onome što su prevoditelji ustanovili, da poziv u pomoć pomogne odašiljateljima. Sam signal bio je stravično specifičan, vrlo detaljan. Olupina svemirskog broda koju smo pronašli spustila se na planetu, najvjerojatnije s ciljem istraživanja. Poput Kanea, i oni su naišli na jednu ili više tuđinskih kapsula sa zamecima. Signal nije rekao da li su istraživači imali vremena ustanoviti potječu li kapsule s tog svijeta ili su tamo odnekuda došle.

Prije nego što su svi svladani, uspjeli su postaviti upozorenje kako bi spriječili da posade brodova, koje bi se mogle spustiti dolje, ne dozive istu sudbinu. Otkud god došli, bili su plemenita bića.

Nadam se da će ih ljudska rasa ponovno susresti pod mnogo boljim okolnostima."

"Bili su bolji ljudi od nekih koji mi padaju na pamet", tiho je rekla Riplev. "Tuđinac koji je na brodu: kako da ga ubijemo?"

"Istraživači koji su pripadali posadi olupine bili su veći i moguće inteligentniji od ljudske rase. Mislim da ga ne možete ubiti. Alija bih možda mogao. Pošto nemam organsku strukturu, tuđinac me ne smatra potencijalnom opasnošću. Ni izvorom hrane. Znatno sam jači od bilo koga od vas. Možda ću moći svladati tuđinca.

Ipak, trenutačno nisam baš u najboljoj formi. Ako bi samo vratili..."

"Dobar pokušaj, Ash," prekinula ga je Riplev odmahujući glavom lijevo-desno, "ali nema teorije." "Idioti. Još uvijek ne shvaćate s čim imate posla. Tuđinac je savršeno organiziran oblik života. Superiorno strukturiran, lukav, u potpunosti nasilan. Sa svojim ograničenim sposobnostima protiv njega nemate izgleda."

"Moj Bože." Lambertova je tupo zurila u glavu. "Ti se diviš proklesoj stvari."

"Kako možeš ne diviti se jednostavnom skladu koji predstavlja? Parazit među vrstama, sposoban da mu svaki živi organizam koji diše postane plijen, bez obzira na sastav atmosfere u kojoj se kreće. Sposoban da neaktivno leži kroz nedefinirane periode vremena pod najnegostoljubivijim uvjetima. Jedina mu je svrha produženje vlastite vrste, zadatak koji provodi s najvećom učinkovitošću. Ne postoji ništa u iskustvu ljudskog roda s čime bi ga usporedili.

Paraziti protiv kojih su se ljudi navikli boriti su komarči i sitne bube i njihov soj. Ovo stvorenje je za njih u brutalnosti i učinkovitosti isto kao stoje čovjekov odnos prema crvu u inteligenciji. Vi ne možete čak ni početi zamišljati kako da se borite protiv njega."

"Čuo sam dosta ovog sranja." Parker je posegnuo prema kablu. Ripley ga je zaustavila gledajući glavu.

"Ti si predviđen kao dio posade, Ash. Ti si naš znanstveni časnik isto kao što si i oruđe Kompanije."

"Dali ste mi inteligenciju. S inteligencijom dolazi neizbježnost izbora. Ja sam odan samo otkrivanju istine. Znanstvena istina zahtjeva ljepotu, sklad i iznad svega jednostavnost. Problem vi protiv tuđinca dat će jednostavnu i elegantnu soluciju. Samo jedan od vas će preživjeti."

"Pretpostavljam da to nas jadne ljude stavlja na naše mjesto, zar ne? Reci mi nešto, Ash.

Kompanija je cijelo vrijeme očekivala da NOSTROMO dospije do Zemlje samo s tobom i tuđincem kao preživjelima, zar ne?"

"Ne. Iskreno su se nadali da ćete preživjeti i zarobiti tuđinca. Glavešine Kompanije jednostavno nemaju ideju koliko je tuđinac opasan i učinkovit."

"Sto misliš, što će se dogoditi kada brod stigne, uz pretpostavku da smo svi mrtvi i da tuđinac umjesto da je zatvoren, slobodno luta brodom?"

"Ne mogu reći. Postoji daleka mogućnost da će tuđinac uspješno inficirati grupu koja se prva ukrca na brod i sve ostale s kojima dođe u dodir prije nego što shvate veličinu opasnosti koju predstavlja i poduzmu korake za borbu protiv njega. Ali onda već može biti prekasno.

Tisuće godina napora nisu omogućile čovjeku da istrijebi druge parazite. Nikada do sada nije susreo ovako razvijenog. Pokušaj zamisliti nekoliko bilijuna komaraca kako funkcioniraju u inteligentnom sjedinjenju jedni s drugima. Da li bi ljudska rasa imala izgleda?

Naravno, ako sam ja nazočan i funkcionalan kada NOSTROMO stigne, mogu izvijestiti ekipu koja će se ukrcati o onome što može očekivati i kako da postupe na siguran način. Uništavajući me, riskirate oslobađanje strašne kuge na čovječanstvo."

U blagovaonici je nastala tišina, ali ne za dugo. Parker je prvi progovorio.

"Izgleda da se čovječanstvu u obliku Kompanije jebe za nas. Riskirat ćemo s tuđincem. Barem znamo gdje on stoji." Pogledao je Ripley. "Ni jedna vrsta kuge me ne zanima ako me nema u blizini. Ja kažem da izvučemo utikač."

"Slažem se", rekla je Lambertova.

Ripley je obišla oko stola i počela isključivati žicu.

"Posljednje riječi", brzo je rekao Ash. "Ostavština, ako želite."

Ripley je oklijevala. "Onda?"

"Možda je stvarno inteligentan. Možda bi trebali pokušati komunicirati s njim."

"Da li si ti pokušao?"

"Molim vas, dopustite da u grob odnesem malo tajni."

Ripley je izvukla utikač iz utičnice. "Zbogom, Ash." Premjestila je svoju pozornost sa šutljive glave na svoje kolege. "Kada dođe do biranja između parazita, radije ću riskirati s onim koji ne laže. Ipak, ako ne možemo ubiti tuđinca, možemo umrijeti sretni znajući da će najvjerojatnije uspjeti zabiti svoje pandže u nekoliko Kompanijinih stručnjaka ..."

Smjestila se ispred središnje kompjutorske konzole kada su joj se pridružili Parker i Lambertova. Potišteno je progovorila: "Bio je u pravu za jednu stvar, mislim na Asha. Nemamo puno izgleda." Pokazala je treperavi spis. "Imamo kisika za još dvanaestak sati."

"Onda je sve gotovo." Parker je gledao palubu. "Ponovno uključivanje Asha bilo bi brži oblik samoubojstva. Oh, siguran sam da bi se pokušao pobrinuti za tuđinca, garantiram. Ali nas ne bi ostavio žive. To je jedna zapovijed Kompanije koju nam nije mogao reći. Zato što nam je rekao

sve ostalo, ne bi nas mogao ostaviti žive da kažemo vlastima u pristaništu što je Kompanija planirala." Nacerio se. "Ash je bio onda Kompani-jin stroj."

"Ne znam za vas ostale," rekla je bez smiješka Lambertova, "ali mislim da mi se od svih ponuđenih alternativa najviše sviđa bezbolna, mirna smrt."

"Još uvijek nismo stigli do toga."

Lambertova je podigla kutijicu pilula. Ripley je prepoznala pilule za samoubojstvo po njihovoj crvenoj boji, minijaturnoj lubanji i prekrštenim kostima otisnutima na svakoj. "Nismo. Hun." Ripley se okrenula u stolici. "Ja kažem da nismo. Dopustila si da te Ash uvjeri. Rekao je da on jedini ima izgleda da pobijedi tudinca, ali on je taj koji leži isključen u blagovaonici, a ne mi." "Imamo drugi izbor. Mislim da trebamo uništiti brod."

"To je tvoja alternativa?" tiho je progovorila Lambertova. "Ja ću izabrati kemikalije, ako nemaš ništa protiv."

"Ne, ne. Sjećaš li se što si predložila prije? *Mi* napuštamo brod šatlom, a onda neka eksplodira. Uzmemo preostali zrak u prijenosnim spremnicima. Sati ima vlastitu zalihu zraka. S dodatkom, postoji šansa da dospijemo do prometnijeg dijela svemira i da nas netko pokupi. Do tada ćemo možda udisati vlastiti smrad, ali i to je šansa. A tako ćemo se pobrinuti i za tudinca."

Svi su zašutjeli razmišljajući. Parker je pogledao Ripley, kimnuo glavom. "Ovo mi se mnogo više dopada nego kemikalije. Pored toga, uživati ću gledati kako se komadić Kompanijinog vlasništva pretvara u ništavilo." Okrenuo se da ode. "Počet ću puniti spremnike sa zrakom."

Inženjer je nadgledao punjenje komprimiranog zraka iz NOSTROMOVIIH glavnih spremnika u manje prijenosne spremnike koje su mogli smjestiti u sati.

"To je sve?", Ripley je upitala kada se Parker leđima umorno naslonio na otvor spremnika.

"Sve što možemo nositi", pokazao je na poredane spremnike. "Možda izgleda da ga je malo, ali sve je pod pritiskom. Dovoljno dodatnog zraka da nam omogući da dospijemo do prometnijeg dijela svemira." Nacerio se.

"Odlično. Idemo nagomilati nešto umjetne hrane, upaliti motore i izgubiti se odavde." Iznenađna pomisao ju je zaustavila: "Jones. Gdje je Jones?"

"Tko zna?" Parkera očito nije zanimalo trenutačno boravište broskog mačka.

"Kada sam ga posljednji put vidjela, šuljao se blagovaonicom njušeći Ashevo tijelo", rekla je Lambertova.

"Otiđi vidjeti. Ne možemo ga ostaviti. Još smo uvijek dovoljno humani."

Lambertova je oprezno pogledala Ripley. "Neće ići. Ne želim nikuda ići sama po ovom brodu."

"Nikada nisam volio tog prokletog uobraženog mačka", progundao je Parker.

"Nema veze", rekla im je Ripley. "Ja ću ići. Vas dvoje natovarite zrak i hranu."

"Pošteno", složila se Lambertova. Ona i Parker su uzeli spremnike sa zrakom i krenuli prema šatlu. Ripley je otrčala u pravcu blagovaonice.

Nije trebala dugo tražiti mačka. Nakon što je pretražila blagovaonicu, pazeći da ne dodirne Ashevo obezglavljeno truplo, krenula je prema mostu. Odmah je pronašla Jonesa. Ležao je na Dallasovoj konzoli, uređivao se i izgledao kao da se dosađuje.

Nasmiješila mu se. "Sretan si, Jones."

Mačak se očito nije slagao s time. Kada je posegnula za njim, elegantno je skočio s konzole i odšetao ližući se. Sagnula si i krenula za njim mameći ga rukama i glasom.

"Hajde, dođi Jones. Nemoj se igrati teško uhvatljivog. Ne sada. Ostali te neće čekati."

"Što misliš koliko će nam trebati?" Lambertova je prestala gomilati kutije, pogledala je Parkera i sklonila kosu s lica.

"Koliko god možemo nositi. Ne želim se ponovno vraćati."

"Sigurno." Okrenula se presložiti svoju gomilu. Glas se začuo preko otvorenog komunikatora.

"Do vraga, Jones, dođi ovamo. Ovamo macane ... dođi mamacu macane." Riplevn ton bio je nježan i umirujući, ali je Lambertova ispod toga mogla opaziti raz-draženost.

Parker je isteturao iz Spremišta hrane br. 2, sakriven iza hrane koju je nosio u naručju.

Lambertova je nastavila raspoređivati svoje kutije povremeno zamjenjujući jednu s drugom. Pomisao o hranjenju sirovom, nepripremljenom umjetnom hranom djelovala je obes-hrabrujuće. Na malom šatlu nije bilo autokuhara. Sirova će ih gomila održavati na životu, ali to je bilo sve. Htjela je upotrijebiti osjetila okusa i mirisa koliko god je to bilo moguće.

Nije primijetila slabo crveno svjetlo na tragaču koji je ležao u blizini.

"Imam te!" Ljutiti se Jones opirao, ali ga je Ripley čvrsto držala za šiju. Čak ga ni odupiranje nogama nije spasilo od neceremonijalnog ubacivanja u njegovu her-metičku kutiju za putovanje.

Ripley ju je uključila. "Tako. Udiši malo vlastiti reciklirani smrad."

Dva su bacača plamena ležala pred vratima spremišta hrane. Parker je pažljivo kleknuo i pokušao uzeti svoj bacač. Izgubio je ravnotežu i dobar dio uredno naslaganih kutija se otkotrljao s njegovih ruku. "Prokletstvo."

Lambertova je prestala s preslagivanjem i pokušala je pogledati prema vratima spremišta. "Što se dogodilo?"

"Ništa. Pokušao sam nositi previše odjednom, to je sve. Ti samo požuri." "Dolazim. Smiri se."

Crveno je svjetlo na tragaču iznenada postalo blješteće grimizno, a biper se neprestano oglašavao. Parker je ispustio svoje pakete, pogledao tragač i podigao svoj bacač plamena. Pozvao je Lambertovu.

"Izgubimo se odavde."

Ona je također čula zvuk bipera. "Odmah."

Nešto je napravilo drugačiji zvuk iza nje. Okrenula se i vrisnula u trenutku kada ju je ruka zgrabila. Tuđinac je još uvijek izlazio iz ventilacijskog otvora.

Ripley je čula krik preko otvorene komunikacijske veze na mostu i ukočila se.

Parker je zavirio u spremište i umalo izgubio zdrav razum kada je ugledao što tuđinac radi. Parker nije mogao upotrijebiti bacač, a da ne pogodi i Lambertovu. Prihvaćajući bacač poput toljage utrčao je u spremište.

"Proklet bio!"

Tuđinac je odbacio Lambertovu. Nepokretno je pala na palubu u trenutku dok je Parker zadao solidan udarac bacačem. Udarac nije imao učinka na tuđinca. Inženjer je isto tako mogao pokušavati otkinuti komad zida.

Pokušao se sagnuti, bez uspjeha. Jedan jedini udarac slomio mu je vrat, trenutačno mu donoseći smrt. Tuđinac je vratio svoju pažnju Lambertovoj.

Ripley se još uvijek nije pomaknula. Slabašni su krikovi dopirali do nje preko komunikatora.

Krikovi su pripadali Lambertovoj i izbljedili su milostivom brzinom. Ponovno je nastala tišina.

Progovorila je u komunikator. "Parker ... Lambertova?"

Čekala je odgovor, ničemu se ne nadajući. Njezine su bojazni bile potvrđene. Bio je potreban samo trenutak da shvati značenje nastavka tišine.

Bila je sama. Na brodu su najvjerojatnije ostala tri živa bića: tuđinac, Jones i ona. Ali morala se uvjeriti u to.

To je značilo ostaviti Jonesa. Nije to željela, ali mačak je čuo krikove i sada je mahnito mijaukao. Stvarao je preveliku buku.

Bez problema je stigla do palube B, s bacačem plamena čvrsto stisnutim u obje ruke. Spremište hrane nalazilo se ispred nje. Postojali su mali izgledi da je tuđinac ostavio nekoga u spremištu, u nemogućnosti da manevrira s dva tijela kroz uske otvore. Šansa da bi netko mogao biti živ.

S dovratka je zavirila u unutrašnjost spremišta. Ono što je ostalo pokazalo joj je kako je tuđinac uspio ugurati obje žrtve u unutrašnjost ventilacijskog otvora. Onda je počela trčati, trčati. Slijepo, pomalo ludo, ne misleći i ne pazeći kuda ide. Zidovi su posegnuli da ju omame i uspore, ali ništa nije zaustavilo njezin luđački bijeg. Trčala je dok ju pluća nisu zaboljela. To ju je podsjetilo na Kanea i na stvorenje koje je naraslo u njegovoj utrobi. Ovo ju je zauzvrat podsjetilo na tuđinca. Svo ovo razmišljanje pomoglo joj je da dođe sebi. Usporila je i pohlepno gutajući zrak, pogledala gdje se nalazi. Pretrčala je cijelu dužinu broda. Sada je bila sama usred strojarnice.

Čula je nešto i prestala disati. To se ponovilo, a ona je pažljivo izdahnula. Zvuk je bio poznat, ljudski. Bio je to zvuk jecanja.

Još uvijek čvrsto držeći bacač plamena, polako se kretala prostorijom sve dok se izvor zvuka nije našao točno ispod nje. Otkrila je da stoji na pokrovu nogostupa, okruglom metalnom disku.

Poklanjajući polovinu pozornosti dobro osvijetljenoj prostoriji koja ju je okruživala, kleknula je i pomaknula disk. Ljestve su se spuštale u gotovo potpunu tamu.

Napipavala je put niz ljestve sve dok nije stigla do čvrste podloge pod nogama. Onda je uključila svjetiljku. Nalazila se u maloj komori za održavanje. Svjetlost je pala na plastične sanduke i rijetko upotrebljavan alat. Također je pala na kosti s još uvijek pričvršćenim komadićima mesa.

Koža joj se naježila kako je pomicala svjetlost preko djelića odjeće, sasušene krvi, rastrgane čizme. Bizarna su se izbočenja nalazila na zidovima.

Nešto se na trenutak pomaknulo u tami. Naglo se okrenula podižući cijev bacača plamena dok je njezino svjetlo tražilo izvor kretnje.

Ogromna je čahura visjela sa stropa na njezinoj desnoj stani. Izgledala je poput zatvorene providne mreže za spavanje ispletene od finog bijelog svilenog materijala. Čahura se trznula. Prst joj se zgrčio na okidaču bacača plamena dok je prilazila čahuri. Zraka svjetlosti učinila je čahuru malo prozirnijom. U unutrašnjosti se nalazilo tijelo... Dal-las.

Potpuno neočekivano oči su se otvorile i prikovale na Ripley. Usne su se rastvorile i pomaknule da oblikuju riječi. Primaknula se bliže, istovremeno i zadivljena i zgađena prizorom.

"Ubij me", molio ju je šapat.

"Što ... što ti je napravio?"

Dallas je ponovno pokušao govoriti, bez uspjeha. Njegova se glava malo pomakla udesno. Ripley je okrenula svjetlo i lagano ga usmjerila naviše. Tamo je visjela druga čahura, različita po strukturi i boji od prve. Bila je manja i tamnija, svila je poprimila tvrdu, sjajniju vanjštinu. Izgledala je, iako to Ripley nije mogla znati, poput slomljene, prazne urne na olupini.

"To je bio Brett." Ponovno je usmjerila svjetlost na govornika.

"Izvući ću te odavde." Plakala je. "Uključit ćemo autoliječnik, ti ćeš ..."

Zastala je u nemogućnosti da govori. Prisjećala se Asheve analogije pauka i ose. Male žive ose hrane se paraliziranim tijelom pauka i rastu, a pauk je svjestan svega što se događa, ali ...

Nekako je uspjela odbaciti stravične misli. U tom pravcu leži ludilo. "Što mogu napraviti?"

Isti šapat agonije. "Ubij me."

Gledala ga je. Na svu sreću oči su mu se zatvorile. Ali njegove su usne drhtale, kao da se pripremaju za krik. Mislila je da neće podnijeti zvuk tog krika.

Cijev bacača plamena se podigla i ona je grčevito pritisnula okidač. Plamena je lopta obavila čahuru i stvar koja je nekada bila Dallas. Čahura i Dallas gorjeli su u tišini. Tada je Ripley plamenom okružila čitavo leglo. Cijeli je odjeljak planuo. Ona se već uspinjala ljestvama dok joj je plamen lizao noge.

Izvirila je u strojarnicu. Još je uvijek bila napuštena. Dim se podizao oko nje tjerajući je na kašalj.

Popela se u strojarnicu i vratila disk na njegovo mjesto, ostavljajući dovoljan otvor da vatra ima zraka. Zatim je odlučno krenula prema kontrolnoj kabini strojarnice.

Unutra su mjerači i kontrole strpljivo djelovali i čekali da im se kaže što da rade. Tamo se nalazila određena ploča čiji su prekidači bili označeni crvenom bojom. Na trenutak ih je promatrala prisjećajući se redoslijeda, a onda ih je jedan za drugim počela pritiskati.

Jedan dvostruki prekidač nalazio se zaštićen ispod zaključanog pokrova. Na trenutak je gledala prekidač, a zatim se odmaknula i razbila njegov pokrov kundakom bacača plamena, približila se i pritisnula ga.

Čekala je cijelu vječnost. Sirene su počele tuliti. Glas se začuo iz komunikatora i ona je poskočila, iznenađena, sve dok ga nije prepoznala kao Majčin.

"Pozor. Pozor. Rashladne jedinice hiper-pogon-skog sustava ne funkcioniraju. Pomoćne jedinice ne funkcioniraju. Strojevi će biti preopterećeni za četiri minute i pedeset sekundi: četiri minute i pedeset sekundi."

Bila je već na pola puta kroz hodnik kada se sjetila Jonesa.

Pronašla ga je netaknutog kako neprekidno mi-jauče kroz komunikator, sam u svojoj hermetičkoj kutiji na putu od mosta prema nivou B. Sada je njegova kutija udarala po njezinim nogama dok je trčala prema šatlu, s bacačem čvrsto stegnutim pod drugom rukom. Prošli su posljednji zavoj koji je vodio prema šatlu. Jones je iznenada zašištao unutar kutije, krzno na leđima mu se nakostriješilo. Ripley je stala i zaprepašteno gledala u otvorenu komoru. Zvukovi lomljenja dopri su do nje.

Tudinac je bio u šatlu.

Ostavivši Jonesa sigurnog na stepeništu nivoa B, potrčala je natrag prema strojarnici. Mačak je žestoko protestirao zato što je ponovno napušten.

Dok je jurila prema kabini strojarnice strpljiv, ne-zabrinut glas ispunio je prostoriju. "Pozor. Strojevi će biti preopterećeni za tri minute i dvadeset sekundi."

Ušavši u kabinu naišla je na zid topline. Dim je otežavao vidljivost. Strojevi su cvilili, glasno se buneći oko nje dok se borila protiv znoja koji joj se gomilao na licu. Nekako je uspjela locirati kontrolnu ploču u dnu, prisilila se da se prisjeti pravilnog redoslijeda dok je vraćala prekidače, koje je trenutak prije uključila, u početni položaj. Sirene su nastavile sa svojom postojanom tužaljkom.

"Pozor. Strojevi će biti preopterećeni za tri minute. Strojevi će biti preopterećeni za tri minute."

Boreći se za zrak naslonila se na vrući zid i pritisnula dugme. "Majko, uključila sam sve rashladne jedinice na puni kapacitet."

"Prekasno je za pomoćno djelovanje. Jezgra strojeva već se počela topiti. Na ovom je stupnju reakcija nepovratna. Implozija* je počela, praćena nezaustavljivim preopterećenjem i pratećom detonacijom. Strojevi će biti preopterećeni za dvije minute i pedeset sekundi."

Majka je za Riplev uvijek zvučala utješno. Sada je glas kompjutora bio lišen ljudskosti, nemilosrdan poput vremena koje je odbrojavao.

Grlo joj je gorjelo, gušila se i isteturala iz kabine, a sirene su u njezinom mozgu histerično tulile. "Pozor. Strojevi će biti preopterećeni za dvije minute", izvijestila je Majka kroz komunikator u zidu.

Jones ju je čekao na stepeništu. Bio je tih, izmijau-kavši se do sada. Teturala je natrag prema šatlu napola vukući Jonesovu kutiju i nekako držeći bacač plamena pripravnim. Jednom je pomislila da se sjena pomaknula iza nje i naglo se okrenula, ali ovoga puta to je bila samo sjena, ništa više.

* implozija - spontana detonacija prema unutra (suprotno od eksplozije) (nap. prev.)

Oklijevala je u hodniku, nesigurna što da napravi i očajno umorna. Glas je odbijao dopustiti joj odmor. "Pozor. Strojevi će eksplodirati za devedeset sekundi."

Spustila je Jonesovu kutiju, slegnula bacač plamena objema rukama i utrčala u komoru šatla. Bila je prazna.

Munjevito se okrenula, iskočila u hodnik i zgrabila kutiju s Jonesom. Ništa se nije materijaliziralo da ju napadne.

"Pozor. Strojevi će eksplodirati za šezdeset sekundi", smireno je rekla Majka.

Nesretni se Jones našao odbačen pored glavne konzole dok je Riplev uskočila u pilotsko sjedalo. Nije bilo vremena za sitnice kao što su putanja ili kut izlijetanja. Koncentrirala se na pritiskanje jednog jedinog dugmeta koje je ispod imao ugraviranu jednu crvenu riječ:

LANSIRANJE

Klinovi za podupiranje su otpali praćeni malim, smiješnim eksplozijama. Sekundarni se pogon aktivirao kada se sati odvojio od NOSTROMA.

G-sile su vukle Riplev dok se borila staviti sigurnosni pojas. G-sile će se ubrzo izgubiti, čim sati napusti NOSTROMOVO hiper-pogonsko polje i zauzme vlastiti kurs kroz svemir.

Završila je sa stavljanjem pojasa, a zatim sije dopustila duboko udisanje čistog zraka u šatlu. Zvuči zavijanja doprli su do njezinog premorenog mozga. Sa svoje je pozicije taman mogla dosegnuti kutiju s mačkom. Glava joj se opustila preko kutije i suze su se pojavile iz njezinih dimom zakrvavljenih očiju kad ju je prigrlila na grudima.

Podigla je pogled prema ekranu kamere na krmu. Točkica svjetlosti tiho se pretvorila u veličanstvenu rastuću vatrenu kuglu šaljući komadiće otkinutog metala i rastrgane plastike uokolo. Izbljedinila je, a nakon nje pojavila se još veća vatrena kugla kad je rafinerija eksplodirala. Dva milijuna tona plina i uništenih strojeva ispunilo je svemir i zamaglilo joj pogled sve dok i to također nije počelo blijediti.

Udarni je val stigao do šatla odmah nakon eksplozije, kada je pregrijani plin koji se širio prohujao pored. Kada se sati smirio, skinula je pojas i otišla do stražnjeg dijela male kabine i pogledala kroz otvor na krmu. Lice joj je bilo okupano narančastom svjetlošću dok je posljednja od vatrenih kugli nestajala.

Napokon se okrenula. NOSTROMO, njezine kolege, sve je prestalo postojati. Nije ih više bilo. To ju je u tom tihom, samotnom trenutku pogodilo teže nego što je mislila. Posvemašnja krajnost je ono što je bilo tako teško za prihvatiti, spoznaja da više nisu postojali kao komponente, ma kako značajne, beskrajnog univerzuma. Čak ni kao leševi. Ovi su jednostavno postali ništa.

Nije vidjela masivnu ruku kako je posegnula za njom iz zaklona duboke sjene. Ali Jones je. Riplev se okrenula i našla se licem u lice sa stvorenjem. Bilo je u šatlu cijelo vrijeme.

Prvo je pomislila na bacač plamena. Ležao je na palubi pored sklupčanog tudinca. Mahnito je tražila mjesto za uzmak. U blizini se nalazio ormarić. Njegova su vrata bila otvorena kao posljedica udara širećeg plina. Počela se povlačiti prema njemu.

Stvorenje je počelo ustajati čim se ona počela kretati. Bacila se prema ormariću i uskočila unutra, jednom rukom posežući za ručicom. Kako je uskočila unutra, tako je njezina težina povukla vrata koja su se za njom s treskom zatvorila.

U gornjem se dijelu vrata nalazio otvor. Stajala je u uskom ormariću i gledala kroz prozorčić koji se nalazio taman u visini njezinih očiju. Vani se tuđinčeva glava nalazila ispred prozora, gledao je Ripley gotovo znatizeljno, poput izložka u kavezu. Pokušala je vrisnuti, ali nije mogla. Vrisak je zamro u njezinom grlu. Jedino što je mogla napraviti bilo je da širom otvorenih očiju gleda pojavu koja joj uzvraća pogled.

Ormarić se nije mogao hermetički zatvoriti. Izvana je do nje doprlo osobito cviljenje. Zbunjen, tuđinac se maknuo od otvora da istraži izvor nepoznatog zvuka. Sagnuo se, podigao zatvorenu kutiju i time natjerao Jonesa na glasnije cviljenje.

Ripley je pokucala po staklu pokušavajući odvući pozornost stvorenja s bespomoćne životinje. Upalilo je. Tuđinac se vratio do prozorčića u sekundi. Ukočila se, a on se vratio svom ležernom istraživanju Jonesove kutije.

Ripley je započela mahnito pretraživanje tijesnog prostora. Osim jednog vakuumskeg odijela, unutra nije bilo ničega. Radeći hitro unatoč nemogućnosti da spriječi drhtanje ruku, uvukla se u odijelo.

Vani je tuđinac eksperimentalno tresao kutiju, dok je Jones vrištao kroz membranu. Ripley je napola bila u odijelu kada je tuđinac bacio kutiju. Odskočila je, ali se nije slomila i otvorila. Ponovno ju podižući tuđinac je njome udario u zid. Jones je bio izbezumljen i neprestano je vrištao. Tuđinac je zaglavio kutiju između dvije izbočene cijevi i počeo ju uguravati u otvor dok se Jones borio da pobjegne sikćući i pušući.

Stavljajući kacigu, Ripley ju je pričvrstila. Nije bilo nikoga da joj provjeri kacigu. Ubrzo će saznati ako nije dobro pričvršćena. Pritiskom je aktivirala respirator i odijelo se ispunilo životom iz spremnika.

Napregnuta se da posljednji put pretraži ormarić. Nije bilo ničega poput lasera, kojeg u svakom slučaju ne bi mogla upotrijebiti. Ali dugačka metalna šipka pokazala je svoj oštri vrh kada je njezin zaštitni gumeni dio uklonjen. To nije bilo naročito oružje, ali dalo joj je malo samopouzdanja, što je bilo važnije.

Duboko je udahnula, lagano skinula zasun s vrata i onda ih s treskom otvorila.

Tuđinac se okrenuo prema ormariću i dobio čelično koplje kroz srednji dio tijela. Ripley je upotrijebila svu svoju težinu i koplje je prodrlo duboko. Tuđinac je zgrabio koplje dok je žuta tekućina počela istjecati iz tijela, bijesno šišteći na mjestima gdje je došla u dodir s metalom. Ripley se povukla, zgrabila potpornu gredu dok je drugom rukom zamahnula i pritisnula dugme za otvaranje zračne komore u slučaju opasnosti. To je otvorilo - stražnja vrata. Sav zrak u šatlu i sve što nije bilo osigurano klinom, trakom ili rukom, trenutačno je bilo usisano u svemir. Tuđinac je proletio pored nje. Neljudskim je refleksom posegnuo jednim udom ... i uhvatio njezinu nogu baš iznad gležnja.

Našla se napola viseći izvan komore dok je drugom nogom očajnički udarala ud ukliješten oko njezine noge. Nije ju ispuštao. Pored dugmeta za otvaranje komore u slučaju opasnosti nalazila se poluga koju je pokrenula. Stražnja su se vrata zalupila zatvarajući ju unutra, ostavljajući tuđinca vani.

Kiselina se počela pjeniti uz oplatu komore istječući iz otkinutog uda koji je bio zgrčen oko njezinog gležnja. Teturajući naprijed pogledala je konzolu i locirala prekidače koji su služili za aktiviranje sekundarnog pogona. Pokrenula je nekoliko prekidača.

U blizini krmenog dijela šatla izbila je bezbojna energija. Spaljeni je tuđinac otpao sa šatla. U istom je trenutku prestalo istjecanje kiseline.

Nervozno je gledala kako kiselina i dalje nagrizala metal, ali bilo je malo krvarenja. Napokon je prestalo. Pritisnula je malu tipkovnicu kompjutera i bezglasno čekala na ispis.

ŠTETA STRAŽNJIH VRATA KOMORE: ISPITIVANJE

ANALIZA: MANJE OŠTEĆENJE TRUPA

**CJELOVITOST BRODA NIJE UGROŽENA. NESMANJEN KAPACITET OČUVANJA
ATMOSFERE. DOVOLJNA KOLIČINA TVARI ZA ZATVARANJE OTVORA ZA
KOMPENZACIJU.**

PRIMJEDBA:

POPRAVITI OŠTEĆENU SEKCIJU TRUPA ČIM SE DOSPIJE NA ODREDIŠTE.
SADAŠNJI TRUP NEĆE PROĆI INSPEKCIJU.

Ispustila je uzvik veselja, a onda se pomaknula da zaviri kroz krmeni otvor. Zgrčeni, zadimljeni oblik polako je rotirao i udaljavao se od broda. Čestice i komadi sprženog mesa otpadali su s njega. Tada je nevjerojatno otporan organizam napokon podlegao zakonima razlike tlakova i tuđinac je eksplodirao, nadimajući se i onda se rasprskavajući, šaljući djeliće vlastitog tijela u svim smjerovima. Sada bezopasni, tinjajući komadići su nestali iz vidokruga. Nije se moglo reći da je bila vesela. Na njezinom su se licu nalazile bore i oskvrnuto mjesto u mozgu koje je onemogućavalo svaku takvu mogućnost. Ali bila je dovoljno sabrana da opusti svoje tijelo i udobno se nasloni u pilotskoj stolici.

Dodirom na nekoliko dugmadi vratila je atmosferu u sati. Otvorila je Jonesovu kutiju. S tom divnom sposobnošću urođenoj svim mačkama, mačak je već zaboravio napad. Sklupčao se u njezinom krilu kada je ponovno sjela, žutosmeđi smotuljak zadovoljstva, i počeo prestiti.

Gladila gaje dok je diktirala u brodski dnevnik.

"Trebala bih dospjeti do granice u otprilike iduća četiri mjeseca. S malo sreće, signalna mreža pokupit će moj SOS i javiti da me pokupe. Imat ću spremnu izjavu daju prenesem medijima i zaštitit ću njezinu kopiju u ovom dnevniku, uključujući nekoliko komentara o određenim djelatnostima Kompanije, koji će biti vrlo zanimljivi vlastima."

"Govori Ripley, identifikacijski broj W 5645 0224 60H, opskrbna časnica, posljednji preživjeli s trgovačkog tegljača NOSTROMA, kraj izvješća."

Pritisnula je *stop*. U kabini je bila tišina, prva tišina nakon mnoštva dana. Mislila je da postoji daleka mogućnost da bi se sada mogla odmoriti. Mogla se samo nadati da neće sanjati.

Ruka je pogladila narančastožuto krzno. "Hajde macane ... Idemo spavati..."